

எழுதி வைத்தாய் என்னை



“நல்லதாக் கொஞ்ச நேரம் ஏதாவது நினைக்கலாம்னுதானே இங்கே வந்தோம். சுத்தியும் எவ்வளவு கலகலப்பா இருக்கு. கொஞ்ச நேரம் அதிலயெல்லாம் மனசு செலுத்தேன்டி!” என்றாள் சங்கீதா.

தேனருவி அவளைப் பார்த்து அன்பாகப் புன்னகைத்தாள்.

தன் மனதைத் தேற்றுவதற்கு அவள் வெகுவாக முயற்சி செய்வது தேனருவிக்குப் புரிந்தது. சுற்றிலும் ஒரு முறை பார்வையை ஓடவிட்டாள்.

பொருட்காட்சித் திடல். அந்தப் பெரிய ராட்சத ராட்டினம் சுழன்று மேலெழுகையில் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கலக்கமும், ரசிப்புமாய்ச் சத்தம் போட்டுக் கொண்டு அதை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள்.

பெரிய பஞ்சு மிட்டாய்க் குச்சியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு சிறு குழந்தைகளைப் போல் சாப்பிட்டு இதழ்களெல்லாம் சிவப்பாக நடந்து கொண்டிருந்த நடுத்தர வயதுக்காரர்கள்.

அவர்களுக்கெல்லாம் உலகம் ரம்யமாக இருக்கிறது - அனுபவிக்கிறார்கள். ஆனால் தனக்கு? ஏதாவது சொன்னால் சங்கீதாவுக்கு வருத்தம். பாவம், காரைப் போட்டுக் கொண்டு வேலை மெனக்கெட்டு வந்து தன்னை அழைத்து வந்திருக்கிறாள். அவள் மனத்தை நோக்கிக்கக் கூடாது.

“சரிடி. கொஞ்ச நேரத்துக்கு எல்லா நினைப்பையும் கழற்றி வச்சாச்சு!” என்றாள். உற்சாகமானாள்.

அதற்குப் பிறகு ஒரு இரண்டு மணி நேரம் இலக்கில்லாமல் சுற்றினார்கள். பேசினார்கள். சிரித்தார்கள்.

தேனருவி மனது வைத்துப் பேசினால் கேட்கிறவர்கள் சிரித்துச் சிரித்து வயிறு வலிக்கச் செய்து விடுவாள். அதற்காகவும்தானே சங்கீதா அவளை நாடி வருவது.

சங்கீதா எல்லாச் செலவுகளையும் ஏற்றுக் கொண்டாள்.

“பாற்றி! என்னைக்காவது ஒரு நாள் திருப்பிக் கொடுப்பேன்!” என்றாள் தேனருவி.

சங்கீதா அவளை வருத்தத்துடன் பார்த்தாள்.

“ஏய். என்ன நீ! இவ்வளவு நேரம் எவ்வளவு மனசு விட்டுச் சிரிச்சேன். அதுக்கெல்லாம் நான் எவ்வளவு குடுக்கறது?” என்றாள்.

“ஓ.கே.! ஓ.கே.! ஸ்டேட்மென்ட் வாபஸ்!” என்றாள் தேனருவி. “ஒரு ஜோக் சொல்லட்டுமா?” என்றாள்.

“ம்...” என்றாள் சங்கீதா உற்சாகமாக.

“ஒரு இடத்துல எல்லாரும் கூட்டமா நின்னுக்கிட்டிருந்தாங்க. எப்பவும் தன்னை அறிவாளின்னு நினைச்சுக்கற ஒரு இளைஞன் அங்கே போனான். என்ன விஷயம்னு விசாரிச்சான் இல்லே! ஆக்ஸிடென்ட், அடிபட்டிருக்கு அப்படைன்னாங்க. உடனே அவன் கூட்டத்தை விலக்கறதுக்காக வேண்டி, ‘எல்லாரும் நகருங்க! அடிபட்டுக் கிடக்கிறது என்

தம்பி!’ என்றான். எல்லாரும் ஒரு மாதிரியாப் பாத்துகிட்டு விலகி வழி விட்டாங்க.”

“ஏன்?”

“ஏன்னா... அங்க அடிபட்டுக் கிடந்தது ஒரு கழுதை!...” என்றாள் தேனருவி.

சங்கீதா ரசித்துச் சிரித்தாள்.

இரண்டு எட்டு நடந்ததும் மறுபடியும் சிரித்தாள். தேனருவி ‘என்ன?’ என்பது போல் பார்க்க,

“இல்லே! அந்தப் பிஸ்தா முகத்தில் எவ்வளவு அசடு வழிஞ்சிருக்கும் கழுதையைப் பார்த்ததும்!” என்று மீண்டும் சிரித்தாள்.

தேனருவி சிரித்து விட்டாள். பிறகு கைக் கடிக்காரத்தைப் பார்த்து விட்டு, “ஏய்! சங்கீதா! அம்மா, பாவம்! தனியா அவதிப்படுவாங்க. ஒன்பது மணிக்கு என்னைக் கொண்டு போய் விட்டு!” என்றாள்.

“சரி! இப்ப மணி எட்டாச்சு. நாம எங்கயாவது போய்ச் சாப்பிட்டுட்டுப் போலாமா?” என்றாள்.

என்ன மறுத்தாலும் கேட்க மாட்டாள். “சரி.. வா.. போலாம்,” என்றாள் தேனருவி.

காந்திபுரத்தில் ஏ.சி. அறை உள்ள ஹோட்டலுக்கு அழைத்துப் போனாள்.

சங்கீதா கோயமுத்தூரில் ஒரு தொழிலதிபரின் மகள். தேனருவி அவள் தோழி.

தேனருவியின் நட்பு அவளுக்கு மிகவும் தேவையாய் இருந்தது. எந்த எதிர்பார்ப்புகளுமில்லாமல், பிறரைப் போல், அவளுடைய பணத்துக்காகவும், அவளால் ஆக வேண்டிய காரியங்களுக்காகவும் இல்லாமல், வெறும் கல்லூரித் தோழியாகவே பார்த்துப் பழகுவாள்.

உண்மையில் சங்கீதா ஒரு பெரிய தொழிலில் பங்குதாரர் என்ற போதும் உதவிக்கென்று ஒருநாளும் கைநீட்டியதில்லை.

தேனருவி இப்போது பெரும் சிக்கலில் இருந்தாள். அவளது அப்பாவின் கிட்னி பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. டயாலிசிஸ் செய்து உயிர் பிழைக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவள் அண்ணன் பாரி திருமணமானவன். மதுரைக்கு மாற்றல் வாங்கிக் கொண்டு போய் விட்டான். மனைவியும் இரண்டு குழந்தைகளுமாகத் தன் குடும்பச் செலவு போக மாதம் இரண்டாயிரம் அனுப்பி வைப்பான்.

ஒருதம்பி கிள்ளி வளவன். தங்கை கயல்விழி. இவர்களுக்கு இளையவனாகப் பதின்மூன்று வயதில் ஒரு பையன் கோப்பெருஞ் சோழன்.

ஐந்து குழந்தைகளைச் சற்றும் யோசிக்காமல் பெற்ற அப்பா பெயர்களை மட்டும் யோசித்து யோசித்து அழகாகத் தேர்ந்தெடுத்து வைத்திருந்தார்.

தனியார் கம்பெனியில் நல்ல வேலையில்தான் இருந்தார். ஆனால் கிட்னி ஃபெயிலியர் என்றால் எத்தனை நாள் வைத்துக் கொள்வார்கள். கையில் ஒரு தொகையைக் கொடுத்து அனுப்பி விட்டார்கள்.

வாரத்துக்கு இரண்டு டயாலிசிஸ். மருந்துகள் மாத்திரைகள் குடும்பச் செலவுகள் என்று அந்தத் தொகை கரைந்து கொண்டிருந்தது. ஏன், கிட்டத்தட்ட முடிந்து போயிற்று.

ஒன்றிரண்டு மாதங்களுக்குள்ளாக கிட்னி ஆபரேஷன் செய்து விட வேண்டுமென்று டாக்டர்கள் சொல்கிறார்கள்.

அவர்கள் குடும்பத்தில் யாருடைய கிட்னியைக் கொடுப்பது என்ற பிரச்சினை வந்தபோது, அம்மா தன் கிட்னியைக் கொடுக்கத் தயாராகி விட்டார். நல்ல வேளையாகப் பொருந்தவும் செய்தது.

கிள்ளி வளவன் மூன்றாமாண்டு கல்லூரியில் இருந்தான். கயல்விழி முதலாமாண்டில் இருந்தாள். தம்பி எட்டாம் வகுப்பில் இருந்தான்.

அப்பா தியாகராஜனின் நண்பர் அருணாசலம் தன்னுடைய மின்சாரப் பொருட்கள் விற்கும் கடையில் அவளைக் கல்லாவில் உட்கார வைத்து மூவாயிரம் ரூபாய் சம்பளம் கொடுத்தார். அதுவே அதிகம் என்பது தெரியும்.

எப்படியாவது சர்ஜரி முடித்து விட்டால் கூட, பிறகு அரசாங்க நிதி உதவி பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்றார்கள். எம்.எல்.ஏ., எம்.பி., ஃபேன்ட், லயன்ஸ் கிளப் என்று எல்லாப் பக்கமும் உதவிகளுக்கு முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தாள். ஆனால், உதவி செய்கிற அமைப்புக்கள் காட்சிப் பொருளைப் போல் அவளை வரச் சொல்லிப் பேசச் செய்வதெல்லாம் அவளுக்கு மிகவும் துன்பமாக இருந்தது. ஆனால் வேறு வழியிருக்கவில்லை.

அண்ணி பாமா வேறு ஃபேன்ட் செய்து, "தேனு, ஆம்பளைங்களே ரொம்ப மோசம். உங்கண்ணனுக்குக் கல்லு மனசு. நானாக்கும் வற்புறுத்தி இந்த இரண்டாயிரத்தை அனுப்பறேன்," என்று சொல்லும்போது, மேற்கொண்டு அண்ணனிடம் உதவி கேட்பதே கேவலமாக இருந்தது.

வயதுக்கு மீறிய துக்கங்களைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறாள் தன் தோழி என்று சங்கீதாவுக்கு அவள் மேல் அனுதாபம். அதே சமயம் அனுதாபத்தை விரும்பாத அவள் குணம் பற்றி அவளுக்குப் பெருமை.

சங்கீதாவின் அம்மா, "என்னடி, உனக்கு அந்த மாதிரிப் பொண்ணுங்களோடெல்லாம் பழக்கம்?" என்று சிடுசிடுத்தாலும் கூட, "அம்மா.. ஸ்டேட்டஸ், பணம் இதெல்லாம் மறந்துட்டுக் கொஞ்ச நேரம் அவ கூட நிம்மதியா இருக்க முடியுது!" என்று வாயடைத்து விடுவாள்.

“இப்ப என்னடி, உனக்கு வழக்கமான பணியாரமா?” என்றாள் சங்கீதா.

அவள் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக, “பிட்ஸா. பிட்ஸா சாப்பிட்டுப் பார்க்கலாமா?” என்றாள் தேனருவி.

“ஹேய்! தட்ஸ் ரியலி குட்!” என்று ஆர்டர் செய்தாள்.

“கீதா, நல்லதா ஒரு இலக்கியக் கூட்டம் நடக்குது. இன்னைக்குப் பேசாம அதுக்குப் போயிருக்கலாம்,” என்றாள் தேனருவி.

“இலக்கியக் கூட்டம்? நான்? நீங்க அறிவு ஜீவிகள் எல்லாம் பெரிய விஷயமாப் பேசி உலகத்தையே சுமக்கற மாதிரி பாவனை செஞ்சுகிட்டிருப்பீங்க.. நான் அங்க இரும்படிக்கிற இடத்துல ஈக்கு என்ன வேலைன்னு கெக்கே பிக்கேன்னு முழிச்சுகிட்டிருக்கணும்!” என்றாள்.

“இந்தக் கிண்டல்தானே வேணாங்கறது?” என்றாள் தேனருவி.

“பின்ன, என்னடி. அறிவு ஜீவிகள் ஏன் சுத்தி வளைச்சுக் காதைத் தொடறீங்க? ஸ்ட்ரெயிட்டா இருக்க மாட்டீங்களே!” என்று சங்கீதா ஒரு சண்டைக்குத் தயாரானாள்.

“அது வேற டாபிக். அதை இன்னொரு நாளைக்கு வச்சுக்கலாம். நவ் ஐம் கோயிங் டு டாக்கிங் பிட்ஸா!” என்று கட் செய்து எடுத்து வாயில் வைக்கையில் சோழனின் ஞாபகம் வந்தது.

தயக்கத்துடன் வைத்து விட்டாள். அவளை ஒரு நிமிடம் ஆழப் பார்த்த சங்கீதா, ‘இதோ வரேன்,’ என்று போனாள். ஓரிரு நிமிடங்களில் புன்னகையுடன் திரும்பி வந்து,

“நாலு பிட்ஸா பார்சல் சொல்லிட்டேன். வீட்ல உங்க அம்மாவுக்கு ஃபோன் செய்து டிஃபன் எதுவும் செய்ய வேண்டாம்னு சொல்லிட்டேன். இப்ப நிம்மதியா சாப்பிடு!” என்றாள்.

தேனருவியின் கண்கள் கலங்கி விட்டன. “ஏய்! நான் உனக்கு இதுக்கெல்லாம் எப்படிக் கைம்மாறு பண்ணப் போறேன்?”

“ஜஸ்ட் பை கிவிங் யுவர் வால்யுபிள் கம்பெனி நவ் அன்ட் தென்,” என்றாள் சங்கீதா.

கனமானதொரு மௌனத்தில் அவர்கள் ஆழ்ந்த போது சற்றுத் தள்ளியிருந்த காபினில் இருந்து வெடிச் சிரிப்புக் கிளம்பியது.

இளைஞர்கள் ஒரு மூன்று நான்கு பேர்கள் இருந்தார்கள் போலும்.

“டேய்! இந்தப் பெரிய பிஸினஸ் மேக்னட் இங்க உட்கார்ந்திருக்காருன்னு தெரிஞ்சா... பேட்டி யெடுக்க வந்திருவாங்கடா..!” என்றான் ஒருவன்.

“சும்மா.. வாராதிங்கடா.. கொஞ்ச நேரம் என்ஜாய் பண்ண விடுங்க...” என்றது ஒரு குரல்.

“என்ஜாய் பன்றதுன்னா என்னன்னு உனக்கு வேற தெரியுமாக்கும்? டிரிங்க்ஸ் கிடையாது. ஸ்மோக்கிங் கிடையாது. அப்புறம் என்னடா லைஃப்?”

“அது சரி.. ஒரே ஒரு விஷயத்திலயாவது உண்மையைச் சொல்றா. ஏதாவது கேள் ஃபிரண்ட்ஸ்?” என்றான் ஒருவன்.

“அட போங்கடா! உலகத்துலயே ரொம்ப சிப்பான விஷயம் அதுதான். கூரை மேல சோத்தைப் போட்டா கூட்டம் கூட்டமாய்க் காக்கா வருமில்ல. அது மாதிரித்தான்!” என்றான் ஒருவன்.

“ஹேய்! ரொம்ப மட்டமாப் பேசாதா!” என்றான் மற்றொருவன்.

தேனருவியின் முகம் சிவந்தது. ‘பெண்களா இவ்வளவு மட்டமாப் போச்சாடா, உங்களுக்கு!’ என்று எழுந்து

கூச்சலிடலாமா என்று நினைத்தாள். ஆனால், சண்டைக்குப் போவது என்பது எப்போதும் அவள் குணமாய் இருந்ததில்லை.

சங்கீதாவுக்கு அவள் முகம் பார்த்துச் சிரிப்பு வந்தது.

“ஏய்! ஊர்ல யாரோ என்னமோ பேசறதுக்கெல்லாம் நாம பதில் சொல்ல முடியுமா? நீ ஏன் டென்ஷனாகறே?” என்று மெல்லிய குரலில் ஆசுவாசப்படுத்தினாள்.

“இருந்தாலும் பப்ளிக் பிளேஸ்ல... ஒரு டீசன்ஸி வேண்டாமா?” என்று முணுமுணுத்தாள் தேனருவி.

சங்கீதா கஷ்டப்பட்டுச் சற்று நேரம் வேறு விஷயங்கள் பேசித் திசை திருப்பினாள்.

“சரிடி. ஃபர்தரா அப்பாவுக்கு எப்ப சர்ஜரி? ஏதாவது ஹெல்ப் வேணுமா?” என்றாள்.

“வேண்டாம் கீதா. ஏற்கெனவே இருபத்தைஞ்சு முப்ப தாயிரத்துக்குப் பக்கம் உங்கிட்ட வாங்கியாச்சு...” என்றாள் வருத்தத்துடன்.

“சரி, எப்ப முடியுதோ அப்ப வட்டியோட திருப்பிக் குடு!” என்றாள்.

“அசலுக்கே வழியைக் காணோம். வட்டிக்கு எங்கடி போவேன்?” என்றாள் வருத்தத்துடன்.

“பின்னே நான் திருப்பிக் குடுன்னு கேட்டனா?”

“நீ ரொம்ப நல்ல மனசுக்காரி. கேட்க மாட்டே. ஆனா, உங்கம்மா ரொம்ப ஸ்ட்ரிக்ட். இதுக்கு மேலயும் நான் உங்கிட்ட ஹெல்ப் கேட்டா உங்கம்மா நம்ப ஃபிரண்ட் ஷிப்புக்கே 144 போட்டுடுவாங்க. வேண்டாம்!” என்றாள் தேனருவி.

அதில் உண்மை இருந்தது சங்கீதாவுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் சொன்னாள்.

“சரிப்பா... ரொம்ப அவசியமான நேரத்துல ஹெல்ப் கேளு. அம்மாவை நான் சமாளிச்சுக்கறேன்!” என்றாள் ஆறுதலாக.

“இப்போதைக்கு உன் ஃப்ரண்ட்ஷிப்பே எனக்குப் பெரிய பலமா இருக்குடி. அந்த சோஷியல் சர்வீஸ் கிளப்ல உன் ஃப்ரண்டுன்னு சொன்னவுடனே நல்ல மரியாதை.

“ஆனா சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்காதே. இந்த மாதிரி கிளப் மெம்பர்ஸ் எல்லாம் ஐந்நூறு ரூபாய் ஹெல்ப் பண்ணிட்டு. ஐயாயிரம் ரூபாய்க்கு விளம்பரம் செஞ்சுக்கறாங்க. கொஞ்சம் ஓரத்துல வலிக்குதடி!” என்றாள்.

சங்கீதா பெருமூச்சு விட்டாள். “ஆமாடி. அதுவும் நிஜம் தான். என்ன செய்யறது, உலகம் பலவிதம்தான்!” என்றாள்.

எப்போதும் பரபரப்பாகச் சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு எப்போது ஓடலாம் என்று பரபரக்கிற தேனருவி அன்று சற்று நிதானமாகச் சாப்பிடுவதைப் பார்த்த சங்கீதாவுக்கு ஆச்சரியம்.

“என்ன விஷயம்?” என்பது போல் ஒற்றைப் புருவத்தை உயர்த்தினாள்.

அதே நேரம் அந்த இன்னொரு கேபினில் இருந்து மூன்று பேர் வெளியே வந்தார்கள். மெதுவாக ரிலாக்ஸ்டாக நின்று பேசிக் கொண்டு நகர்ந்தார்கள்.

“இவங்கதானே கீதா, அப்படிப் பேசினது?” என்று தேனருவி முணுமுணுக்க, சங்கீதா திரும்பிப் பார்த்தாள். பிறகு ஒரு புன்னகையுடன் திரும்பித் தேனருவியைப் பார்த்தாள்.

“அதுல ஒரு ஆளை எனக்குத் தெரியும். பெரிய புள்ளி. ஆனா, பொதுவா அவன் பெண்கள் கிட்டே நெருங்க மாட்டானே. ஆனா, இப்படிப் பேசறான்!” என்றாள் ஆச்சரியம் போல.

தேனருவி லேசாக எட்டிப் பார்த்தாள்.

கம்பீரமாக இருந்தான். சற்று உயரமாகவே இருந்தான்.

முழுக்கைச் சட்டை அணிந்திருந்தான். மற்ற இருவரும் கூடப் பார்ப்பதற்கு நன்றாகத்தான் இருந்தார்கள். அதிலும் அந்தக் குறிப்பிட்ட ஆள் லேசாக மீசையை நீவியபடி பேசிக் கொண்டிருந்தான். பணக்காரத்தனம் நன்றாகத் தெரிந்தது.

"யாரைடி சொல்றே?" என்றாள் தேனருவி.

சங்கீதா காட்டிய ஆள் வேறு. அவள் பார்த்த ஆள் வேறு. அதற்குள் அந்த மூவரும் சிரித்தார்கள். பிறகு நகர்ந்தார்கள்.

தேனருவி அவர்களை வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்ன, இப்படிப் பார்க்கறே?" என்றாள் சங்கீதா.

"இல்லே. என்னைக்காவது ஒரு நாள் அந்த ஆளோட சட்டைக் காலரைப் பிடிச்ச இழுத்து நிக்க வச்ச.. 'பொண்ணுங்கன்னா என்ன கிள்ளுக் கிரையா நினைச்சு கிட்டியா?'ன்னு கேட்கணும்னு தோணுது," என்றாள்.

சங்கீதா சட்டென்று சிரித்து விட்டாள்.

"ஐயோ! தேனருவி!" என்று மறுபடியும் சிரித்தாள்.

தேனருவி ஆனால் சிரிக்கவில்லை.



தேனருவியின் முகத்தை ஜாடைமாடையாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அருணாசலம்.

முகம் வாடி இருந்தாள்.

பாவம். குழந்தை வயதுக்கு மீறிச் சுமக்கிறாள் என்று எண்ணிக் கொண்டார்.

"அம்மா, தேனருவி! என்னம்மா பிரச்சனை?" என்று கேட்டார்.

"எல்லாம் வழக்கமான பிரச்சனைதான், மாமா!" என்றாள்.

தொடர்ந்து, "நேத்து டயாலிசிஸ் முடிஞ்சது. அடுத்ததுக்கு என்ன செய்யறதுன்னு புரியலே!" என்றாள்.

"அம்மா, நான் ஒரு இடத்துல உதவி கேட்டிருக்கேன். மனசு வச்சாங்கன்னா உன் பிரச்சனையெல்லாம் தீரும். நம்ம பில்லிங் ஒனர் கிட்டே..." என்றார்.

அவர்கள் கடை இருந்த இடம் ஒரு காம்ப்ளெக்ஸ். முப்பது கடைகள் இருந்தன. அந்தக் காம்ப்ளெக்ஸின் ஒனருக்கு என்று ஒரு சிறிய அலுவலகம் கூட முதல் மாடியில் இருந்தது என்றார்கள்.

அவள் அதையெல்லாம் கவனித்ததில்லை. தேனருவி ஒரு ஏழெட்டு மாதங்களாகத்தான் இந்த வேலைக்கே வருகிறாள்.

அதற்கு முன்னர் மேல்படிப்பு, கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸ் என்று போய்க் கொண்டிருந்தாள். அப்பாவுக்கு உடல் சரியில்லாமல் போனதும் அவள் களத்தில் இறங்க வேண்டியதாய்ப் போயிற்று.

நாளும் பணப்பிரச்சினையே அவளைத் தின்று கொண்டிருந்தது. சுற்றுப் புறங்களைக் கவனிக்கக் கூடிய சூழ்நிலையில் கூட அவள் இல்லை.

அருணாசல மாமா எவ்வளவோ அனுசரணையாகத்தான் இருந்தார். அதற்காக வேலையில் எந்தச் சலுகையும் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்பதில் உறுதியாய் இருந்தாள்.

வேலை நேரத்தில் எல்லாவற்றையும் தூக்கி வைத்து விட்டு வேலை பார்ப்பாள். பல நாட்களாக இருக்கிற கடை, தரமான பொருட்களையே விற்பார் என்பதால் வாடிக்கையாளர் வரவு எப்போதும் இருக்கும். அருணாசலம் தானே கடையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவருக்கும் ஐம்பதுக்கும் மேலே ஆகி விட்டதால் தேனருவி வந்தது உதவியாகத்தான் இருந்தது. நஷ்டம் ஒன்றும் இல்லை.

அவரும் ஓரளவு முன் பணம் கொடுத்திருந்தார். அவர் சொல்லக் கூடிய இடம் என்றால் தயங்காமல் போய்ப் பார்க்கலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

“ஆனா, அதுல ஒரு பிரச்னை!” என்றார்.

“என்னங்க மாமா?” என்றாள். “அவர் பெரும்பாலும் சனிக்கிழமையோ ஞாயிற்றுக்கிழமையோ தான் பிஸ்டிங்குக்கு வருவார். அதுவும் காலை நேரத்துல வருவார். ஒரு ரவுண்டு பாத்துட்டு காம்ப்ளெக்ஸ் மேனேஜர்கிட்டே பேசிட்டு ஒரு அரை மணி நேரம் இருந்துட்டுப் போயிருவாரு. காலைல ஏழு மணிக்கெல்லாம் வந்துருவாரு,” என்றார்.

“அதனாலென்ன, அங்கிள்! பாக்கறேன், தப்பில்லை,” என்றாள்.

“அப்ப.. நான் ஃபிக்ஸ் பண்ணிட்டு நான் ஃபோன் பண்ணட்டா?” என்றார் அருணாசலம்.

“சரிங்க மாமா!” என்றாள்.

“அம்மா, ஞாபகம் வச்சுக்க. நாளைக்குச் சனிக்கிழமை. எதுக்கும் சீக்கிரம் ரெடியாகி இரு. நான் காலையில் போன் செய்யறேன்,” என்றார்.

அந்தக் காம்ப்ளெக்ஸின் பின்புறத்திலேயே ஒரு அபார்ட்மென்ட் கொடுத்து மேனேஜரை அங்கேயே தங்க வைத்திருந்தார் ஓனர்.

அருணாசலம் அன்று கடை சாத்திய பிறகு போய் மேனேஜரைப் பார்த்து விட்டு வந்தார்.

“அம்மா! மேனேஜர் சொல்றாரு, ஓனர்கிட்டே பேசினாராம். சொல்ல முடியாதாம். நாளைக்கே வந்தாலும் வருவாராம். நாளென்னக்கு வந்தாலும் வருவாராம்,” என்றார்.

“சரிங்க.. அங்கிள்.. நான் நாளைக்கே வரறேன்...” என்றாள்.

“சரி.. வா.. நான் டிராப் செய்றேன்!” என்று தன் பைக்கிலேயே அழைத்துக் கொண்டு போய் வீட்டில் விட்டார்.

தியாகராஜன் அருணாசலத்திடம் மிகவும் வருத்தப்பட்டார்.

“நான் இப்படியெல்லாம் ஆகும்னு நெனக்கலையேடா, அருணாசலம். இப்ப எல்லாச் சமையும் இந்தப் புள்ளையைச் சுமக்க விட்டுட்டு கையாலாகாம உட்கார்ந்திருக்கேன்!” என்றார்.

நீங்க நல்லாயிருக்கும்போது எங்களுக்குச் செய்யலியா? இப்ப உங்களுக்குக் கொஞ்சம் உடம்பு தேறட்டும்ப்பா. எல்லாம் சரி பண்ணிக்கலாம்...” என்றாள், தேனருவி.

நல்ல வேளையாக அந்தக் காலனியில் அவர்களுக்கென்று ஒரு பிடைப் வீடு இருந்தது. வீட்டை விற்று விடலாமா என்று கூடத் தியாகராஜன் யோசித்தார் ஏற்கெனவே வீடு சொஸைட்டியில் அடமானத்தில் இருந்தது.

“வேண்டாம்பா.. வாடகை கொடுத்து நம்மால் சமாளிக்க முடியாது!” என்று ஒரேயடியாக மறுத்து விட்டாள் தேனருவி. அதனால் விற்கும் யோசனையைக் கைவிட்டு விட்டார்கள்.

“சரி. தியாகு! ஒண்ணும் கவலைப் படாதே! கடவுள் அளவுக்கு மீறிய துக்கத்தைக் குடுத்தா பின்னால் ஏதோ நல்லதா வரப்போகுதுன்னு அர்த்தம்!” என்றார் அருணாசலம்.

“இப்போதைக்கு நல்லது நான் போய்ச் சேர்றதுதான். இவர்களுக்கு அலைச்சலும் மிச்சம். செலவும் மிச்சம்!” என்றார், தியாகராஜன் வேதனையுடன்.

தேனருவி அப்பாவை முறைத்தாள். “அப்பா! இப்படிப் பேசாதிங்கன்னு எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கேன். பிரச்னைகளுக்காகச் சாகறதுன்னா உலகத்திலே மனுஷங்களே இருக்க மாட்டாங்க!” என்றாள் கடுப்பாக.

தேனருவியின் அம்மா சங்கரியின் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

“அப்பா! இது ஒண்ணும் எனக்குச் சுமையில்லை.”

“அப்பா! உங்களுக்கு அஞ்சு வாரிசுகள் இருக்கோம். அப்படியெல்லாம் விட்ர மாட்டோம்!” என்றாள் மறுபடியும்.

“அஞ்சு இல்லைம்மா. நாலு. இந்தப் பாரிப் பயலைப் பத்திப் பேசாதே!” என்றார்.

“சரிப்பா! நாலு. ஆனா, விஷயம் அதேதான். போராடலாம். பயப்பட வேண்டாம், என்ன?” என்றாள்.

“அப்படிப் போடுக்கா. உனக்கென்னப்பா இனிக் கவலை. ஜான்சி ராணி மாதிரி அக்கா தலையில கிரீடம் வச்சுட்டா... நாளைக்கே போய் அந்த ஒனரைப் பார்த்துட்டு வந்து இடுப்புலே வாள் எடுத்துச் செருகிடுவா... அப்புறம் என்ன கவலை?” என்றான் தம்பி கிள்ளிவளவன்.

எல்லாரும் சிரித்தார்கள்.

“டேய்! நீ கிள்ளி வளவன் இல்லடா! லொள்ளு வளவன்!” என்றாள் தேனருவி.

“ஆமா. இவனுக்கு வளவன்னு பேரு வச்சது தப்பாப் போச்சம்மா. எப்பப்பாரு வளவளன்னு வெறும் பேச்சுத்தான்!” என்று அப்பா கூடச் சிரித்தார்.

துக்கத்துக்கு நடுவிலேயும் சிரித்து மகிழ்கிற அவர்களைப் பார்த்து அருணாசலம் நெகிழ்ந்து போனார்.

இறைவன் ஏன் நல்லவர்களையே இப்படிச் சோதிக்கிறான் என்று சிந்தித்துக் கொண்டே புறப்பட்டார்.

★ ★ ★

ஏழு மணிக்கு முன்பாகவே கிள்ளிவளவனின் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினாள் தேனருவி.

“நானும் துணைக்கு வரட்டுமா?” என்றான் கிள்ளிவளவன்.

“வேண்டாம். நீ போ..” என்றாள்.

பணத்துக்காக ஒவ்வொரு இடத்திலும் தான் காத்துக் கிடப்பதைப் பார்த்தால் அவன் நொந்து போய்ப் படிப்பு வேண்டாம்க்கா என்று ஆரம்பித்து விட்டால் என்ன செய்வது என்று அவளுக்கு உள்ளூரப் பயம்.

ஒனரின் அலுவலக அறை என்று நேற்று அருணாசலம் காண்பித்த அந்த அலுவலகத்துக்கு வந்தாள்.

நிறந்திருந்தது.

இரண்டே அறைகள்.

உள்ளறையை இரண்டாகக் கண்ணாடியால் தடுத்திருந்தார்கள்.

முன் பகுதியில் மேனேஜரின் இருக்கை, உள்ளே காபின் காலியாக இருந்தது.

எட்டிப் பார்த்த இவளைப் பார்த்து விட்டு மேனேஜர் வெளியே வந்தார். விவரம் கேட்டுக் கொண்டு, முன்னறையில் இருக்கச் சொன்னார்.

எப்போதும் போல் காத்திருக்கிற நேரத்தில் அவள் லைப்ரரியில் இருந்து எடுத்து வந்திருந்த அந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தாள். வின்சென்ட் பீல், ஷிவ் கேரா, ஒஷோ என்று நிறையப் படிப்பாள்.

சுய முன்னேற்றப் புத்தகங்கள் விரும்பிப் படிப்பாள்.

புத்தகத்தில் ஆழ்ந்து விட்டாள்.

மின்னலாய் ஒரு உருவம் கடந்து உள்ளறைக்குள் போனது. அவள் நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்குள் போய் விட்டதை உணர்ந்து புத்தகத்தை மூடி வைத்து விட்டு நிமிர்ந்தாள்.

உள்ளே மெல்லிய பேச்சுக்குரல் கேட்டது. அதுவும் சற்று நேரத்தில் நின்றது.

காபின் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு விட்டார்கள் போலும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

பத்து நிமிடங்களுக்கு மேல் காத்திருந்தாள். பிறகு மேனேஜர் வந்து அழைக்க, உள்ளே நுழைந்தாள்.

நுழைந்தவள் திகைத்து நின்றாள். அங்கே -

இருந்தது ஒரு இளைஞன்.

ஓனர், ஓனர் என்று அருணாசல மாமா பேசியதிலிருந்து ஒரு ஐம்பது வயது இருக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டதற்கு மாறாக இளைஞன்.

அதைவிட அதிர்ச்சி என்னவென்றால் அவன்...!

அவன்...!

அன்றைக்கு ஹோட்டலில் பெண்களை மட்டமாகப் பேசிய மூவரில் ஒருவன்.

ஏதோ கையிலிருக்கிற ஃபைல் நழுவுகிற உணர்வோடு இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"சொல்லுங்க... என்ன வேணும்..?" என்றான்.

அவள் அதற்குள் தேறிக் கொண்டாள்.

"அருணாசலம்... மாமா... அனுப்பினாங்க..." என்றாள்.

"எதற்கு...?" என்றான் கேள்விக்குறியாய். அதற்குள் மேனேஜர் குறுக்கிட்டு, "அதான்... சார்... கிட்னி பேஷண்ட்... ஹெல்ப்..." என்று கோடி காட்ட...

"ஓ...! உட்காருங்க... விஷயத்தைச் சொல்லுங்க!" என்றான்.

அவள் ஃபைல் நீட்டினாள். அவன் ஓரிரு நிமிடங்கள் புரட்டிப் பார்த்து விட்டு ஒரு நிமிடம் அவள் முகத்தை ஆழ்ந்து பார்த்தான்.

பிறகு, "என்ன... ஹெல்ப் எதிர்பார்க்கறீங்க?" என்றான்.

அவள் ஒரு நிமிடம் விழித்தாள்... பிறகு, "சார்! பெக்சர்ஸ் கெனாட் பி குசர்ஸ்..." என்றாள்.

"நோ... நோ... நோ... உங்களை அந்தக் கோணத்துல நினைச்சு நான் கேட்கலே! உங்களால எவ்வளவு முடியும்? மொத்தச் செலவு என்ன? எல்லாம் ஒரு எஸ்டிமேட் இருக்கணுமில்ல... அதைக் கேட்டேன்!" என்றான்.

எல்லாரையும் போல் ஒரு ஐந்தாயிரம் பத்தாயிரம் தரக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்த தேனருவி இந்தச் சரமாரிக் கேள்விகளை எதிர்பார்க்கவில்லை.

"பாருங்க... மிஸ்...!" என்று தயங்கினான்.

"தேனருவி...!" என்றாள்.

"நைஸ்... நேம்...!" என்று புன்னகைத்தான்.

"ஜெனுவனா இருந்தா.. ஹெல்ப் பன்றதுல பிரச்சனையில்லை. எதுக்கும் நீங்க.. நாளைக்கு... இதே நேரத்துக்கு ஃபுல் பிக்சரோட வாங்க. வி வில் டிஸ்கஸ்..." என்றான்.

"சரிங்க... சார்!" என்றாள்.

நீங்க போகலாம் என்பது போல் அவன் வேறு ஃபைலை எடுக்க, அவள் எழுந்தாள்.

"யுவர் குட் நேம்.. சார்?" என்றாள்.

"இளந்திரையன்!" என்றான்.

வியப்பால் அவள் கண்கள் விரிவதை அவன் சுவாரசியமாகப் பார்த்தான். மெதுவாக இதழ்கள் விரிய அவன் புன்னகைத்தான்.

"ரியலி... குட் நேம், சார்!" என்றாள்.

அவன் மீண்டும் புன்னகைத்தான்.

அவன் பார்வை அவன் கையிலிருந்த புத்தகத்தின் மேல் சென்றது.

"என்ன புத்தகம்... அது? பார்க்கலாமா?" என்றான்.

அவன் கைநீட்டினான். "டைரக்ட் ஃபிரம் டெல்!" என்றான்.

அவன் தலையாட்டிக் கொண்டான். 'நல்ல புத்தகம்!' என்றான்.

அவன் தள்ளு கதவுக்கருகில் நெருங்கிய நேரம்.

"மிஸ் தேனருவி! அருணாசலம் சாரை என்னை வந்து பார்க்கச் சொல்லுங்க," என்றான்.

"சரிங்க சார்," என்று அவசரமாகத் தலையாட்டி விட்டு வெளியே வந்தான்.

லேசாகத் திறந்த கதவுக்கருகில், "இந்தக் கேஸோட ஜெனுவனிட்டி வெரிஃபை பண்ணுங்க..." என்று சொல்வது கேட்டது.

"சார்... ஜெனுவன்தான்!" என்று அவர் பதில் சொல்வது கூதில் விழுந்தது.

வெளியே வந்தவுடன் அவளுக்கு அன்றைக்குச் சங்கீதாவிடம் இந்த ஆளோட சட்டைக் காலரைப் பிடித்து இழுத்துக் கேள்வி கேட்க வேண்டுமென்று சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

அப்படி ஆளிடம் உதவி கேட்க வைத்த விதியை நினைத்து அவளுக்கு வேதனையாகவும் இருந்தது. ஆனால், அப்படியாவது உதவி கிடைத்தால் போதும் என்ற ஏக்கமும் மனதில் நிறைந்தது.



3

ஏழு மணிக்கெல்லாம் தயாராய்த் தங்கள் அலுவலகத்திற்கு முன்னே வந்து நிற்கிற தேனருவியைப் பார்த்ததும், மேனேஜரின் முகம் மலர்ந்தது.

"இதுவரைக்கும் தம்பி வாரத்துல ஏதாவது ஒரு நாள்தான் வருவாரு. இந்தத் தடவை இன்னைக்கு மறுபடியும் வரேன்னு சொல்லியிருக்காரு. உங்க நல்ல நேரம்!" என்றார்.

தேனருவி பொதுவாய்ப் புன்னகைத்து வைத்தான்.

ஐந்தே நிமிடங்களில் அவனும் வந்து விட்டான். காலையிலேயே பிரிஸ்க்காகவும் ஃபிரெஷ்ஷாகவும் இருக்கிறான் என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

"வாங்க! மிஸ் தேனருவி!" என்றான் உள்ளே நுழைந்தபடி.

தேனருவி சனிக் கிழமையன்று அருணாசலத்திடம் விடுமுறை வாங்கிக் கொண்டு, ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் டாக்டரிடம் அப்பாயிண்ட்மென்ட் வாங்கி, முழு விவரங்களையும் சேகரித்துக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

அவன் முழுவதையும் பத்து நிமிடங்களுக்கு மேல் பொறுமையாகப் படித்தான்.

இடையிலே காபி வந்தது.

"சாப்பிடுங்க!" என்று அவனும் டம்ளரை இடது கையில் வைத்துக் கொண்டு காபியைக் குடித்தபடியே படித்து முடித்தான்.

அவளும் மௌனமாகப் பருகி முடித்தாள்.

பிறகு, 'ஹாஸ்பிடல் எக்ஸ்பென்ஸஸ் மட்டும் தானே இதுல இருக்கு. போஸ்ட் ஆபரேஷன் செலவு ஒரு ஆறு மாசத்துக்கும் மெடிஸன்ஸ் செலவும் நிறைய ஆகும் கறாங்களே...' என்றான்.

தயக்கமாய் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பிறகு -

"சார்! முதல்ல இது ரெடியானாலே பெரிய விஷயம் சார். அதுக்கப்பறம் நாங்க எப்படியோ சமாளிக்கறோம்..." என்றான்.

"எப்படி? இல்லல்லே. அதையும் நீங்க கால்குலேட் பண்ணி நீங்க நாளைக்குக் கொண்டு வாங்க..." என்றான்.

“சார். எது அரேன்ஜ் பண்ணினாலும் கொஞ்சம் ஈஸி இன்ஸ்டால்மென்ட்ஸா திரும்பக் கட்டற மாதிரி ஏற்பாடு செஞ்சாலும் போதும்...” என்றான்.

“ஐயோ! பெண்ணே!” என்பது போல் அவன் இரக்கத்துடன் பார்த்தான்.

“லோனா? இரண்டு லட்சமா? எந்த அடிப்படையிலு?” என்றான்.

அவள்திகைத்துப் போய் அவனைப் பார்த்தாள். “அப்படியே செய்தாலும் அதுக்கே நாலைந்து வருஷத்துக்கு ஏழாயிரம், எட்டாயிரம் கட்ட வேண்டி வரும். அப்புறம் குடும்பச் செலவுகள்?”

கேள்வி அம்பாகத் தைத்தது. ஆனால் உண்மை அதுதானே! அவள் துணிவையெல்லாம் திரட்டிக் கொண்டு கேட்டாள், மெல்லிய குரலில்.

“பின்னே? வேற எப்படி? எந்த பேஸிஸில் ஹெல்ப் பண்ணுவீங்க... சார்?” என்றான்.

அவன் அவளை ஆழ்ந்து பார்த்தான். “என்ன நிபந்தனைன்னாலும் ஒத்துக்குவீங்களா?” என்றான்.

அவள் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. கூரை மேல் சோறு போட்டா எத்தனையோ காக்கா வரும் என்ற அவன் குரல் அவள் காதுகளுக்குள் எதிரொலிக்கிறாற்போல் இருந்தது.

தன்னுடைய வார்த்தைகளே அவளுக்குள் மீண்டும் ஒலித்தன.

எந்த நேரத்தில் பெக்கர்ஸ் கெனாட் பி சூசர்ஸ் என்று சொன்னோமோ, இப்படி நிஜமாகவே அவன் நிபந்தனைக்குக் கட்டுப்பட வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு ஆளாகி விட்டோமே என்ற எண்ணமும் தோன்றியது. ஆனாலும் மெதுவாகச் சொன்னாள்.

“யாருடைய கௌரவத்தையும் பாதிக்காத வகையில் எந்த நிபந்தனைன்னாலும் சரிங்க... சார்..” என்றான்.

அவன் கண்கள் மின்னின.

லேசான குறுநகையுடன் அவளைப் பார்த்தான். பிறகு, “அதிருக்கட்டும். அருணாசலம் சாரை வரச் சொன்னேனே?” என்றான்.

“சார்! நேத்து இந்தப் பர்ட்டிகுலர்ஸ் கலெக்ட் பண்ணுக்காக நான் லீவ் போட்டுட்டேன். மாமாகிட்டே சொல்லலே. இன்னைக்கு வரச் சொல்றேன். சார்,” என்றான்.

“சரி.. பத்து மணிக்கு நான் திரும்பவும் வரவேண்டியிருக்கு. அப்ப வந்து என்னைப் பார்க்கச் சொல்லுங்க,” என்றான்.

“அப்புறம்.. ரெண்டு நாள் டைம் எடுத்துக்கிட்டு, எல்லாச் செலவையும். போக்குவரத்துச் செலவு உட்பட ஒரு எஸ்டிமேட் போட்டுக் கொண்டு வாங்க. புதன்கிழமை காலைல பத்து மணிக்கு வாங்க...” என்றான்.

“தாங்க்ஸ் சார்!” என்று எழுந்தாள்.

“எந்த ஹாஸ்பிடல்?” என்றான்.

சொன்னாள்.

“டாக்டர் யாரு?” என்றான்.

சொன்னாள்.

“சரி.. நான் ஹாஸ்பிடல்ல பேசிக்கறேன். அடுத்த டயாலிசிஸ் எப்ப?”

செவ்வாய்க் கிழமை என்றான்.

“சரி... நீங்க போய்க்குங்க. எதுவும் பே பண்ண வேண்டாம். என் பேரைச் சொன்னா போதும்!” என்றான்.

வியப்பால் அவள் கண்கள் விரிவதை அவன் பரிவுடன் பார்த்தான்.

"தாங்க்ஸ் சார்!" என்றாள்.

"வரேன் சார்!" என்றாள்.

"வாங்க!" என்றான். அடுத்த வேலையில் ஆழ்ந்தான்.

அப்பாவை டயாலிசிஸுக்கு உள்ளே அனுப்பிவிட்டு வெளியே காத்திருந்தார்கள், அவளும் கிள்ளி வளவனும்.

இளந்திரையன் என்ற பெயர் மந்திரம் போல் வேலை செய்வதைக் கண்டு அவளுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்!

"டேய்! பணக்காரரா இருக்கறதுன்னா ஈசின்னு நினைக்காதே. ஒண்ணுமில்லே, இந்த ஹெல்ப் பண்றதுக்குள்ளே எத்தனை தடவை வரச் சொன்னார் தெரியுமா, அந்த ஆள்! எவ்வளவு ஷார்ப் அனாலிஸிஸ். எத்தனை கேள்விகள். ஆனா, எப்படியும் எல்லாத்தையும் திருப்பிக் குடுத்துரணும்டா..." என்றாள் தேனருவி.

"அக்கா, எனக்கென்னமோ யு ஆர் நாட் டீயிங் ஜஸ்டிஸ் டு தட் மிஸ்டர் இளந்திரையன்னு தோணுது!" என்றான்.

அவளுக்கே அப்படித் தோன்றியது. ஆனால் முதன் முதலாக அவனிடமிருந்து கேட்க நேர்ந்த வார்த்தைகள் அப்படி என்று அவளால் கிள்ளி வளவனிடம் சொல்ல முடியவில்லை.

பேசிக்கொண்டே திரும்பியபோது அவள் கண்கள் நிலை குத்தி நின்றன.

அந்த நீள வராண்டாவில் அந்தக் கோடியில் இளந்திரையன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

"டேய்! வளவா! இவர்தான்டா!" என்று முணுமுணுத்தாள்.

"வாவ்! என்று வாயைப் பிளந்தான் கிள்ளிவளவன்.

"ரியல் பர்ஸனாலிட்டி!" என்றான் முணுமுணுப்பாக.

"ஹலோ!" என்றான். கையாட்டினான்.

அவன் வணக்கம் சொன்னான். அவர்கள் அருகில் வந்து நின்றான்.

"உங்க விஷயமாத்தான் வந்தேன். டாக்டரைப் பாத்துர் லாமா?" என்றான்.

அவள் ஏதோ கனவில் இருக்கிறாற்போல்தலையாட்டினாள்.

"சார்! இது என் தம்பி கிள்ளி வளவன்!" என்று அறிமுகம் செய்தாள்.

"காலேஜ்ல தர்ட் இயர்படிக்கிறவன் இவன்தானா?" என்று சிரித்தான்.

"உங்களுக்கு எப்படி..." என்று அவள் விழிக்க,

"உங்க அருணாசலம் மாமா வந்திருந்தார்!" என்றபடியே உள்ளே போனான்.

உள்ளே எழுந்து கை குலுக்கி வரவேற்றார் டாக்டர்.

"சார்! நான் சொன்னேனே, மிஸ்டர்தியாகராஜன்... க்ளோஸ் ரிலேடிவ் சார்!" என்றான்.

"அதை இவங்க இதுவரைக்கும் சொல்லலியே!" என்றார் டாக்டர் ஆச்சரியமாய்.

"சம் இன்டர்னல் பாலிடிக்ஸ். அவங்க கொஞ்சம் ரோஷக்காரங்க. அவ்வளவு சீக்கிரம் சொல்லிக்க மாட்டாங்க!" என்றான் புன்னகையுடன்.

அதற்குப் பிறகு பத்தே நிமிடப் பேச்சில் பத்து நாட்களுக்குள்ளாக ஆபரேஷன் செய்து விடலாம் என்று ஃபிக்ஸ் செய்து விட்டுத்தான் வெளியே வந்தான்.

அவர்களுக்குக் காண்டினில் இருந்து ஸ்நாக்ஸ் காப்பி என்று வந்தது.

இரண்டு நாட்களுக்குள்ளாகவே அட்மிட் ஆகிக் கொள்ளலாம் என்றார் டாக்டர்.

இன்னொரு வேலையும் செய்திருந்தான், இளந்திரையன். வெளியே வந்தவுடன் சொன்னான்.

“மிஸ் தேனருவி! கிட்னி டோனர் கூட வேறொருத்தர் அரேன்ஜ் பண்ணியாச்சு. ஏன்னா, உங்கம்மா டொனேட் பண்ணினா, அவங்களும் கொஞ்ச நாள் ரெஸ்ட்ல இருக்கணும். அதான்...” என்றான்.

அவள் மௌனமாய்த் தலையாட்டிக் கொண்டாள்.

“சரி! நான் மில்லுக்குப் போகணும். பை தபை... தாங்க்ஸ் சொல்ல மாட்டீங்களா?” என்றான்.

“சார்! நான் திகைச்சுப் போயிருக்கேன் என்ன சொல்றதுன்னே தெரியலை..!” என்று தடுமாறினாள்.

“ஒண்ணும் சொல்ல வேண்டாம். ஆனா, எந்த நிபந்தனைக்கும் ஒத்துக்குவேன்னு சொல்லியிருக்கீங்க. ஞாபகம் வச்சுக்குங்க!” என்றான். நகர்ந்தான்.

“சார்!” என்றான் கிள்ளிவளவன்.

“என்னப்பா?”

“சார்! அந்த ரகசியத்தை மட்டும் சொல்லுங்க சார்!” என்றான்.

“எதை!”

“இந்தச் சின்ன வயசுல இவ்வளவு இன்ஃபுளென்ஸியலா இருக்கறது எப்படிங்கறதுதான்.”

அவன் சட்டென்று சிரித்து விட்டான்.

“அதுக்குப் பெரிய கிளாஸே எடுக்கணும் யங்மேன்.. எனிஹவ் ஐ லைக் யு!” என்று சிரித்துக் கொண்டே போய் விட்டான்.

ஒரு பக்கம் விடுதலையுணர்வு தோன்றினாலும், இன்னொரு பக்கம் இதற்கெல்லாம் என்ன விலை கொடுக்க வேண்டி வருமோ? பணக்காரர்கள் எதையும் சும்மா செய்து விடுவதில்லை என்றெல்லாம் எண்ணங்களும் அவளுக்குள்ளே தோன்றிக் கொண்டேயிருந்தன.

வாய்விட்டே சொல்லித் தம்பியிடம் பகிர்ந்து கொண்டாள். அவன் அவளை முறைத்தான்.

“அக்கா.. நீ படிக்கறது பூராவும் பாஸ்டிவ் திங்கிங் பத்தி.. ஆனா, உனக்குள்ளே ஓடறது பூராவும் நெகடிவ் திங்கிங்தான்!” என்றான்.

தேனருவி ஒன்றும் பேசவில்லை.

இனிமேல் தான் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை என்ற நிலைக்கு வந்து விட்டாள்.

★ ★ ★

ஆபரேஷன் வெற்றிகரமாக முடிந்தது.

நான்கைந்து நாட்களில் பொருத்தப்பட்ட கிட்னி சரியாகவே வேலை செய்கிறது என்று டாக்டர்கள் நம்பிக்கை தெரிவித்தார்கள்.

சர்ஜரி அன்றைக்கு அம்மாவின் அருகிலேயே இருந்து தைரியம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் தேனருவி.

பாரி கூட வந்து விட்டான்.

எல்லாருக்கும் தங்குவதற்கு என்று ஒரு அறை கூடக் கொடுத்து விட்டார்கள் ஆஸ்பத்திரியில்.

சரியாக சர்ஜரி முடிந்தவுடன் இளந்திரையன் வந்து விசாரித்து விட்டுச் சென்றான். தினமும் ஒரு முறை ஃபோன் செய்து விசாரித்தான்.

அப்பாடா! இனி டயாலிசிஸ் அலைச்சல் இல்லை என்ற நிம்மதி ஏற்பட்டது. ஆனாலும் ஒராண்டுக்காவது எந்த

விதமான இன்ஃபெக்ஷனும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றார்கள்.

அருணாசலம் மாமா உதவிக்கு வந்தார். வீட்டில் இருந்த ஒரு ஸ்டோர் ரூமைச் சிறிய பெட் ரூமாக மாற்றினார்கள்.

ஏ.சி. ரூமாக மாற்றி அமைத்தார்கள். கண்ணாடிக் கதவு கூடப் போட்டு விட்டார்கள்.

"அக்கா! எல்லாம் இளந்திரையன் சார் ஏற்பாடு!" என்றான் கிள்ளிவளவன்.

தினமும் அதிகாலையில் வீட்டுக்குப் போய்க் குளித்து விட்டு எல்லாருக்கும் உணவு தயாரித்து எடுத்துக் கொண்டு வருவாள் தேனருவி.

ஆபரேஷனுக்கு முதல் நாள் அண்ணிக்கு ஃபோன் செய்தாள்.

"அண்ணி! நீங்க கூட வந்தா கொஞ்சம் உதவியாய் இருக்கும். ஜஸ்ட் வீட்ல நீங்க இருந்தால் போதும், மத்ததெல்லாம் நான் பார்த்துப்பேன்," என்றாள்.

பாமா அந்தப் பக்கம், "தேனு! நான் எவ்வளவோ சொன்னேன், உங்க அண்ணன்கிட்டே! அவரு கேட்கவே யில்லை. குழந்தைகளுக்கேதாவது இன்ஃபெக்ஷன் ஆயிட்டா என்ன செய்யறதுங்கறாரு. நீ வேணா கேட்டுப்பாரு! கதையவே மாத்துவாரு. நான்தான் வர மாட்டேன்னு சொன்னேம்பாரு. என்னை என்னம்மா செய்யச் சொல்றேம்பாரு!" என்றாள் வருத்தம் தொனித்த குரலில்.

"ஓ...! சரிங்கண்ணி! பரவாயில்லை எங்களால உங்களுக்குள்ள எதுக்குப் பிரச்னை?" என்றாள் தேனருவி.

தானே எல்லாமும் செய்தாள். "இந்த.. பாமா கழுதை... எத்தனை தரம் கூப்பிட்டேன். வரமாட்டேங்கறா!" என்று பாரி புலம்பியபோது மட்டும் கசப்பாகப் புன்னகைத்துக் கொண்டு,

"பரவாயில்லண்ணா. கயல்விழியும் நானுமே பாத்துக்கறோம்," என்றாள்.

இதை யெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டே, சமையல் செய்ததையெல்லாம் இரண்டு மூன்று டிபன் காரியரில் நிறைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நல்ல வேளையாக அப்பாவுக்கு ஆஸ்பத்திரியிலேயே கொடுத்து விடுகிறார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

கார் ஒன்று வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டது.

"வாங்க சார்! வாங்க மாமா!" என்று கயல்விழி வரவேற்கும் குரல் கேட்க, எட்டிப் பார்த்தவள் விதிர் விதிர்ந்துப் போனாள்.

"வரலாமா?" என்று சிரித்துக் கொண்டே, அருணாசலத் துடன் கூட இளந்திரையனும் உள்ளே நுழைந்தான்.

"சார் வாங்க!" என்று பரபரப்பாக வரவேற்றாள்.

"வந்தாச்சு!" என்று சிரித்தபடி அந்த வீட்டில் இருந்த சேர் ஒன்றை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்தான்.

கூடைகளில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த டிபன் காரியர்களைப் பார்த்து,

"என்ன! ஒரு மெஸ்ஸுக்கே சாப்பாடு குடுத்தர்லாம் போலிருக்கு!" என்றாள்.

"சார்! நாலைஞ்சு பேருக்கு டிபன் சாப்பாடு எல்லாம் கொண்டு போறேன். கான்டீனில் வாங்கினா செலவு ரொம்ப ஆகும். அம்மாவுக்கும் சேராது," என்றாள்.

"சார்! சாப்பிடறீங்களா! மாமா சாப்பிடுங்க!" என்று சூடாகப் போட்டு வைத்திருந்த சப்பாத்தியையும் குருமாவையும் தட்டுக்களில் பரிமாறி எடுத்து வந்தாள்.

ரொம்பவும் பெரிதாக மறுக்காமல் சாப்பிட்டான் இளந்திரையன். பின்பு அருணாசலத்தைப் பார்த்து அர்த்தத்துடன் சிரித்தபடி,

“சமையலும் நல்லாத்தான் இருக்கு..!” என்றான்.

அவரும், “அப்பவே சொன்னேன் இல்ல!” என்பது போல் பார்த்தார்.

அப்பாவின் அறை ஏற்பாடுகளைப் பார்வையிட்டு விட்டுக் கிளம்பினான்.

அதற்குப் பிறகு அப்பா வீட்டுக்கு வந்து இரண்டு மாதங்கள் வரை அவ்வப்போது ஃபோன் செய்து விசாரித்துக் கொண்டான்.

அப்பாவுக்கு அதிகச் சிரமப்படாமல் ஆபரேஷன் செய்து முடித்தாயிற்று என்பதே இன்னும் தேனருவிக்கு நம்ப முடியாததாக இருந்தது.

எல்லாரும் இளந்திரையனைப் பற்றி ஒரு நன்றியுணர்வுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் அவள் மட்டும் உள்ளூர ஒரு பயத்துடனேயே இருந்தாள்.

அவள் பயந்தபடியேயும் ஆயிற்று.



“உங்க வீட்டுக்கு நல்ல காலம் பொறந்தாச்ச!” என்று கலகலப்பாகச் சிரித்தபடி உள்ளே நுழைந்தார் அருணாசலம்.

தியாகராஜன் வியப்புடன் விழிக்க, “ஆமாப்பா! நிஜமாத்தான் சொல்றேன்!” என்று அவர் விளக்க, வீடே ஆச்சரியத்தால்

நிறைந்து போனது.

அந்த நேரம் தேனருவி வெளியில் போயிருந்தாள். விஷயத்தைச் சொன்னார்.

தியாகராஜன் முதலில் மகிழ்ச்சியடைந்தாலும் பிறகு கவலைப்பட்டார்.

“அருணாசலம்! இதெல்லாம் நடக்கற காரியமா? அவங்க வசதியென்ன... நம்ம நிலைமையென்ன. ஒரு பத்துப் பவுன்

நகை கூடப் போடற நிலைமையிலே நான் இல்லே!” என்றார் தியாகராஜன்.

“பொண்ணை மட்டும் குடுத்தால் போதுமாம். ரொம்ப அருமையான பையன்ப்பா. உன் பொண்ணு ரொம்ப அழிர்ஷ்டம் பண்ணியிருக்கா. ரொம்பதூரம் எங்கிட்ட துருவித் துருவி விசாரிச்சுட்டு அவளோட பொறுப்பான குணம் பார்த்து இவளைத்தான் கல்யாணம் செஞ்சுக்குவேன்னு நிக்கறாரு!” என்றார்.

“அக்காவை என்ன கேக்கறது. நாமளே சரின்னு சொல்லீரலாம்ப்பா!” என்றான் கிள்ளிவளவன்.

அன்றைக்கே இன்னொரு அதிசயமும் நடந்திருந்தது.

வேள்பாரி மதுரையிலிருந்து வந்திருந்தான். “அப்பா! நிரையன் என்னை வரவழைத்துப் பேசினாரு! நானாச்ச இந்தக் கல்யாணத்துக்குன்னு வாக்குக் குடுத்துட்டேன்!” என்றபடி உள்ளே வந்தான்.

அப்பாவுக்கு மாத்திரை, மருந்துகள் வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள் தேனருவி.

வீட்டிலே ஏதோ மாற்றம் தெரிவதை உணர்ந்தாள். எல்லார் முகத்திலும் உற்சாகம் ததும்பி வழிவதைப் பார்த்து வியப்பில் ஆழ்ந்தாள்.

“என்ன, விஷயம்டா, கிள்ளி?” என்றாள் கேள்விக்குறிப் பார்வையுடன்.

“வேள்பாரி அவர்களைக் கேட்கவும்!” என்றான் அவன்.

“அண்ணா!” என்று அவனைப் பார்க்க, அவனும் உற்சாக முடில் இருந்தான்.

“திரு மற்றும் திருமதி தியாகராஜன் அவர்களைக் கேட்கவும்!” என்றான்.

தேனருவி கடுப்பானாள்.

“எப்படியும் தெரியத்தானே போகுது? எனக்கு நிறைய வேலையிருக்கு!” என்றபடி நகர,

“இரு.. இரு!” என்றார்கள் கோரஸாக. அம்மந்தான்.

அப்பா அவளைப் புன்னகையுடன் பார்த்தார். “அம்மா... இளந்திரையன் உன்னைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்கணும்னு ஆசைப்படறார்!” என்றார்.

தேனருவி திகைத்துப் போனாள்.

“ஓ...!” என்றாள்.

மௌனமாகி விட்டாள்.

எல்லாருடைய உற்சாகமும் வடிந்து விட்டது.

“யோசித்துச் சொல்லலாம்பா!” என்றாள்.

பாரிக்குக் கோபம் வந்தது. ஏதோ வேகமாகச் சொல்ல ஆரம்பிக்க, அப்பா தியாகராஜன்,

“பொறு பாரி! அவளுக்குக் கொஞ்சம் யோசிக்க டைம் குடு,” என்று கையமர்த்தினார்.

அவள் சமையலில் ஆழ்ந்தாள்.

“இதுதான்... அந்த நிபந்தனையோ...!” என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

பல்வேறு சிந்தனைகள் நெஞ்சை அழுத்தச் சமையல் வேலையில் ஆழ்ந்தாள்.

அருணாசலம் சமையலறைக்கே வந்தார்.

“அம்மா... ரொம்ப நல்ல பையன்ம்மா. உன்னைத் தங்கமா வச்சுக்குவான். உன் குடும்பத்துக்கும் பெரிய மாரல் சப்போர்ட் கிடைக்கும்!” என்றார்.

அவள் நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்து வாஞ்சையாய்ப் புன்னகைத்தாள்.

“மாமா! ரொம்ப மீறின இடம்! நம்ம சக்திக்குத் தகுந்ததா, கொஞ்சம் மெதுவாப் பார்த்துக்கக் கூடாதா?” என்றாள்.

“என்னம்மா நீ! வலிய வர சீதேவியை வேண்டாங்கறே?” என்று அவரே சலித்துக் கொள்ளவும், என்ன பேசுவதென்று தெரியாமல் திகைத்தாள்.

“சரிம்மா! நான் நாளைக்கு வரேன். யோசிச்சு வைங்க..!” என்று கிளம்பினார்.

அப்பா.. அம்மாவைத் தவிர, எல்லாரும் முகத்தை உம்மென்று வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட்டார்கள்.

அவளுக்கு என்னமோ அவன் செய்த இத்தனை உதவிகளும் கூரை மேல் போட்ட சோறாகவும், தானும் அந்தக் காக்காக் கூட்டத்தில் ஒருத்தி என்ற எண்ணமுமே தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் தம்பி, தங்கைகளுடைய முகம் பார்த்தால் தான் மாட்டேன் என்று சொன்னால் அவர்களுக் கெல்லாம் எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம் ஏற்படும் என்பதும் புரிந்தது.

வேள்பாரி, ‘ஏய்! தேனருவி! இந்த மாப்பிள்ளையென்ன வயசானவரா? குருடா? முடமா? எப்படி பர்சனாலிட்டி, என்ன இன்ஃப்ளூயன்ஸ் உள்ள ஆளு! இப்படிப் பிகு பண்ணிக்கற அளவுக்கு நமக்கு என்ன தகுதி இருக்கு?’ என்றான்.

அவள் வேதனையுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். “அண்ணா, நான் பிகு பண்ணலே. பயப்படறேன்!” என்றாள்.

அப்பா குறுக்கிட்டார். “அம்மா, அவரு ஒண்ணும் தான் செய்த உதவிக்குப் பதிலா இதைக் கேக்கலயாம். அந்த இஷ்யூ வேற. இந்த இஷ்யூ... வேற... எல்லாருக்கும் பிடிச்ச சம்மதிச்சாப் போதும்னாராம்!” என்றார்.

அவளுக்கு ஒன்றும் பேச முடியவில்லை.

“ஒரே ஒரு நாள் டயம் குடுங்கப்பா!” என்றாள்.

“சரிம்மா!” என்றார். பிறகு மற்றவர்களைப் பார்த்து, “அவளை யோசிக்க விடுங்க. குழப்பாதீங்க...” என்று சொல்லி விட்டார்.

★ ★ ★

கலக்கத்தில் ஆழ்ந்தபடி அமர்ந்திருக்கிற தேனருவியைப் பார்த்துச் சங்கீதாவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“ஏய்! எதுக்கு இப்படிக் குழப்பிக்கறே!” என்றாள். பிறகு சீரியஸான குரலில்,

“பாரு தேனருவி, உன் பிரச்சனையே இப்ப அவரைப் பத்தி உனக்குப் பெரிய இடமென்று ஒரு பயம் இருக்கிறதுதான். ஒரு பொன்மொழி இருக்கு தெரியுமா? மற்றவர்களின் குற்றங்களை வெறுக்கலாம். ஆனால், அவர்களையே வெறுக்கக் கூடாது, அப்படின்னு. நீ மிஸ்டர் இளந்திரையனை ஒரு சாலன்ஜுக் காகவே கல்யாணம் செய்யணும்!” என்றாள்.

தேனருவி மீண்டும் கவலையுடன் பார்த்தாள். “உனக்குத் தெரியாது! ஹீ இஸ் எ ஸ்ட்ராங் பர்சனாசலிட்டி!” என்றாள். “நிபந்தனைக்காகக் கல்யாணம் செய்யறதா?”

“அப்ப, இன்னும் உற்சாகமாய் ஃபைட் செய்ய ஆரம்பிக்கணும் நீ. நிபந்தனைக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட ஆள்ன்னு நிரூபிக்கணும் நீ.”

தேனருவி பெருமூச்சு விட்டாள். “கீதா! நீ சொல்ற மாதிரி ஃபைட்டுக்காகவெல்லாம் ஒத்துக்க முடியாது. எத்தனையோ பேர் மாப்பிள்ளையைப் பற்றி ஒண்ணும் தெரியாமலேயே செஞ்சுக்கறதில்லையா? அது மாதிரி நினைச்சுத்தான் பண்ணிக்கணும்,” என்றாள்.

“தட்ஸ் குட்!” என்றாள் சங்கீதா.

தேனருவி தொடர்ந்தாள். “அது மட்டுமில்லே. எங்க ஃபாமிலியிலே என்னமோ எல்லாரும் இந்தக் கல்யாணம் எங்க

குடும்பத்தையே தூக்கி விடும்னு கனவு காணறாங்க. அதுக்காக ஒத்துக்க வேண்டியதுதான். என் ஒருத்தியோட உணர்வுகளை வெல்லாம் விலையாக் குடுக்க வேண்டியதுதான். மறுப்புச் சொல்ல முடியாதபடி அவருக்கு நாங்க ரொம்ப நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கோம்!” என்றாள். பெருமூச்சு விட்டாள்.

சங்கீதா சற்றே கவலையுடன் பார்த்தாள். சங்கீதாவிடம் அன்று ஓட்டலில் பார்த்த மூவரில் ஒருவன் என்று அவள் சொல்லவில்லை.

இப்படிப்பட்ட உணர்வுகளுடன் நடைபெறும் திருமணம் எத்தனை நாட்களுக்கு நிலைக்கும்? எல்லாத்துக்கும் காலம்தான் பதில் சொல்லணும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள் சங்கீதா.

★ ★ ★

“அப்புறம் தேனருவியோட ரியாக்ஷன் என்ன?” என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் இளந்திரையன்.

“எதிர்பார்த்த அளவுக்கு இல்லைங்க தம்பி!” என்றார் அருணாசலம் சற்றே சலிப்பாக.

இளந்திரையன் புன்னகைத்துக் கொண்டான். “ஒரு மாதிரி நான் எதிர்பார்த்ததுதான்!” என்றான்.

அருணாசலம் வியப்பாகப் பார்த்தார். “ஆமாங்க அங்கிள்! அவ என் பணத்தைப் பார்த்துப் பயப்படறா. சும்மா யாருகிட்டயும் எதையும் வாங்கக் கூடாதுன்னு நினைக்கிறா. பொறுப்பா யோசிக்கறா. இதெல்லாம்தான் அவகிட்டே எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு!” என்றான் இளந்திரையன்.

“நல்ல ஆள் தம்பி நீங்க!” என்றார் அருணாசலம் புன்னகையுடன்.

“அங்கிள்! ஒண்ணும் கவலைப்பட வேண்டாம். பதில் பாசிட்டிவ்தான்!” என்று அலட்டிக் கொள்ளாமல் எழுந்து கிளம்பினான் இளந்திரையன்.

அருணாசலம் யதார்த்தமாக அன்று மாலை தேனருவியிடம், “அம்மா! தம்பி கண்டிப்பா பதில் பாசிட்டிவ்தான்னு சொன்னாப்ல!” என்றபோது தேனருவியின் முகம் இருண்டு போனதையும், அவள் சட்டென முகம் திருப்பிக் கொண்டதையும் கவனிக்கவில்லை.

★ ★ ★

அந்த மாலை நேரம்!

ரம்முமாக இருந்தது.

எல்லாரும் உற்சாகமாக இருந்தார்கள். தேனருவியைத் தவிர. ஆனால், உற்சாகமாக இருப்பது போலவே அவளும் காட்டிக் கொண்டாள்.

சற்று நேரம் கவனத்தை மாற்றினால் தேவலை போல் இருந்தது.

தோட்ட வேலையில் இறங்கினாள். வீட்டுக்கு முன்னாலே இருந்த கொஞ்ச இடத்தில் நாலைந்து ரோஜாச் செடிகள், ஒரு ஜாதி முல்லைக் கொடி என்று வைத்திருந்தார்கள். அவைகளை எல்லாம் கவனித்து நாளாகி விட்டதே என்று அந்த வேலையில் ஈடுபட்டாள்.

புடவையை இழுத்து இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு சின்னக் குடத்தில் தண்ணீர் பிடித்துக் கொண்டு வந்து ஆசை தீரத் தண்ணீர் ஊற்றினாள்.

குனிந்து ரோஜாச் செடி ஒன்றின் பழுத்த இலைகளைக் கிள்ளியெறிந்து விட்டு அழகான அந்த மஞ்சள் நிற ரோஜாவை ஆசையுடன் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கையில், அவர்கள் காம்பவுண்ட் வாயிலில் இளந்திரையன் நின்று அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவள் அதைக் கவனிக்கவில்லை. அது மட்டுமல்லாமல் அவன் பின்னாலேயே வந்த இரண்டு பேரிடமும் அவன்

அதைப் புன்னகையுடன் காட்டுவதையும் அவள் கவனிக்க வில்லை. பின் மெதுவாக அவர்களுக்குப் பின்னால் போய் நின்று கொள்வதையும் கூடக் கவனிக்கவில்லை.

“வரலாமாம்மா?” என்ற குரல் கேட்ட பின்புதான் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அந்தப் பெரியவரைப் பார்த்தவுடன் இளந்திரையனின் சாயல் அப்படியே இருப்பதைப் பார்த்து யோசித்துக் கொண்டே,

“வாங்க! வாங்க!” என்று வரவேற்றாள். இடுப்புப் புடவையை எடுத்து விட்டுக் குடத்தை எடுத்து வலக்கையில் பிடித்தபடி நிற்கையில் இளந்திரையன் முன்னால் வந்து,

“எங்க பேரன்ட்ஸ், அருவி!” என்றான்.

அவள் படபடப்பானாள்.

அவன் அப்பா கபகபவெனச் சிரித்துக் கொண்டு,

“அம்மா! இந்த வீட்ல என்னை மாதிரியே ஒரு பைத்தியக்காரர் இருக்கிறாராமே. அவரைப் பார்க்கணுமே!” என்றார்.

அவள் விழிக்க “அப்பா! அவளைப் பயப்படுத்தாதீங்க!” என்று சிரித்தான் இளந்திரையன்.

அதற்குள் அவன் அம்மா, “இவரு இப்படித்தாம்மா.. நீ ஒண்ணும் கண்டுக்காதே,” என்று சட்டென்று முன்னால் வந்து அவளை லேசாக அணைத்துக் கொண்டார்.

அவள் ஒன்றும் பேச வாயற்றவளாய் உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போனாள்.

அவள் குடும்பமே அவர்கள் வருகையால் கலகலப்பாகி விட்டது.

★ ★ ★

சங்கரி சட்டென உள்ளே வந்து,

“தேனு! முகங்கமுவு புடவையை மாத்து!” என்று படபடக்க, பின்னாலேயே வந்த இளந்திரையனின் அம்மா,

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேண்டாம். இருக்கிறபடி இருக்கட்டும்!” என்றார்.

எனினும், தேனருவி உள்ளே போய் முகந்திருத்திக் கொண்டு வந்தவள் சமையலறையில் நுழைந்து கொண்டாள்.

மடமடவென எளிமையாக ஒரு டிபன் தயாரித்தாள். கயல் விழியிடம் கொடுத்தனுப்பினாள்.

“அம்மா! நீ வெளிய வா! படிச்ச பொண்ணுன்னாங்க. நீ என்ன இப்படி ஒளிஞ்சுக்கறே!” என்று பெரியவரே குரல் கொடுக்கவும் தயங்கியபடி வெளியே வந்தாள்.



5

“வணக்கம்! என் பெயர் விவேகானந்தன். இது என் மனைவி செல்லம்மாள். திருமிகு இளந்திரையன் அவர்களின் பெற்றோர்!” என்று இரு கைகளையும் கூப்பி அழகாகத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட அப்பாவைப் புன்னகையுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான் இளந்திரையன்.

“வணக்கம்! வாங்க! ரொம்ப சந்தோஷம்!” என்று தடுமாறியபடி வரவேற்றார் தியாகராஜன்.

இது நடந்தது பத்து நிமிடங்களுக்கு முன்பு. அவர்கள் சோபாவில் அமர்ந்துகொள்ள டைனிங் டேபிள் சேர் ஒன்றை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்து கொண்டான் இளந்திரையன்.

“எங்கப்பா எனக்கு விவேகானந்தன்னு பேரு வச்சப்ப எங்க ஊர்ல அது ஒரு புதுமை. நான் இளந்திரையன்னு இவனுக்குப் பேரு வச்சப்ப இன்னும் கொஞ்சம் புதுமை. ஆனா, நீங்க அஞ்சு

குழந்தைகளுக்கும் அழகாத் தமிழ்ப் பேரு வச்சிருக்கீங்க. அது ரொம்பப் புதுமை!” என்றார் மகிழ்ச்சியாக.

“அங்கிள், ஐந்து குழந்தைகளைப் பெற்றது புதுமைங் கறீங்களா? பேர் வச்சது புதுமைங்கறீங்களா?” என்றான் கிள்ளிவளவன்.

வேள்பாரி அவனை முறைத்தான்.

“பேசட்டும். விடு, தம்பி!” என்று உதவிக்கு வந்த அவர், “ரெண்டுமே புதுமைதான்ப்பா. எங்க பரம்பரையில பாரு. எல்லாருக்குமே ஒரே ஒரு மகன்தான். அதுக்கென்ன சொல்றே?” என்றார்.

“நான் என்ன சொல்ல? அவரவர் வாங்கி வந்த வரம் அப்படி!” என்று கிள்ளிவளவன் தத்துவம் பேச, எல்லாரும் சிரித்தார்கள்.

“அதை விடுங்க.. இந்தத் தமிழ்ப் பெயர் செலக்ட் செய்றதிலேயே நம்ம குடும்பத்துல ஒத்துமை பார்த்தீங்களா? இன்ஃபாக்ட் பிசிராந்தையார்ங்கற பேரு எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். ஆனா, என் மனைவி ஒரே எதிர்ப்பு. சுருக்கமாக் கூப்பிடும்போது, ஆளாளுக்கு ஆந்தைன்னு கூப்பிடுவாங்க. இல்லே பிசிருன்னு கூப்பிடுவாங்க. தேவையன்னு...” என்று சிரித்தார்.

எல்லாரும் சிரித்தார்கள்.

“அதுதானே! இவ்வளவு அழகான மாமாவை ஆந்தைன்னு கூப்பிட்டா எப்படி இருக்கும்!” என்றான் தொடர்ந்து. “நானும் இது மாதிரி ஒரு விபத்தில் இருந்து தப்பிச்சவன்தான்...” என்றான் கிள்ளிவளவன்.

“சொல்லு. கேட்போம்,” என்றார் விவேகானந்தன். “எனக்குப் பேகன்னு வைக்கலாம்னு அப்பாவுக்கு ஆசை அப்ப... அண்ணன்தான் வேற பேரு வைக்கலாம்ப்பா.. ஏன்னா

ஆளாளுக்கு பேக்கு பேக்கான்னு கூப்பிட்டா, பேரோட அர்த்தமே போயிரும்னு சொன்னாராம்," என்றான்.

மறுபடியும் சிரித்தார்கள்.

"ஆமா... ஏதாவது ஃபாரின் கீரின்னு போனேன்னு வச்சுக்க. அர்த்தம் இன்னும் அசிங்கமாய்ப் போயிடும்!" என்று கூறினாள் கயல்விழி.

உள்ளே புன்முறுவலுடன் கேட்டுக் கொண்டே டிபனைத் தட்டுக்களில் எடுத்து வைத்தாள் தேனருவி. அப்போதுதான், வெளியே வாம்மா என்று அழைத்தார் விவேகானந்தன்.

வெளியே வந்தாள். செல்லம்மாள் அவளை அன்புடன் தன் அருகில் அமர்த்திக் கொண்டாள்.

கொஞ்ச நேரத்துக்குள் அவள் தயாரித்திருந்த கேசரியும், வாழைக்காய் பஜ்ஜியும் எல்லாருக்கும் பிடித்திருந்தது.

இளந்திரையன் அம்மாவிடம் ஏதோ முணுமுணுத்தான்.

"என்ன அங்கே, முணுமுணுப்பு?" என்றார் அப்பா.

"இல்லே.. தேனருவி.. நல்லா சமைப்பாளாம்! உங்க மகன் சொல்றான்!" என்று போட்டு உடைத்தார் செல்லம்மா.

"ஓ...! சாப்பிட்டுப் பார்த்தாச்சா.." என்று சிரித்தார் விவேகானந்தன்.

இளந்திரையனின் அழுத்தத்திற்கு நேர் மாறாக அவன் அப்பா கலகலப்பாக இருந்தது தேனருவிக்கு ஒரே ஆச்சரியம்.

அதற்குள் கிள்ளிவளவன், "மாமா, உங்களை எப்படி வீட்டுல கூப்பிடுவாங்க?" என்றான் இளந்திரையனிடம்.

விவேகானந்தனே மறுபடியும் பேசினார்.

"ஆமாப்பா! அதுக்கும் ஒரு பட்டிமன்றம் நடந்தது. உங்க அத்தையம்மாவுக்குப் பிடிச்ச பேரு அறிவுடை நம்பி. எனக்குப் பிடிச்ச பேரு இளந்திரையன். அதென்ன திரையன்னு

நரையன்னுகிட்டு அறிவுடை நம்பின்னுதான் வைக்கனும் கறது அவளோட வாதம். நான் உடனே அறிவுடை நம்பின்னா அப்ப வீட்டுல மத்தவங்கள்லாம் அறிவிலா நம்பிகளான்னு வாதம் செய்தேன். அப்புறம் ஒரு காம்ப்ரமைஸ்க்கு வந்தோம். இளந்திரையன்னு பேரு வச்சோம். வீட்ல கூப்பிடறது நம்பின்னு!" என்றார்.

"நம்பி.. நல்லாருக்கு!" என்றான் பாரி. அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை என்பதால் பாரியும் அப்பாவைப் பார்க்க வந்திருந்தான்.

விவேகானந்தன் விஷயத்துக்கு வந்தார். "எங்க பையன் ஏற்கெனவே மூவ் பண்ணிச் சம்மதம் வாங்கிட்டான் போலே. இருந்தாலும் முறைப்படி நாங்க பொண்ணு கேட்டு வந்திருக்கோம்," என்றார்.

"ரொம்ப சந்தோஷம்!" என்றார் அப்பா, மறுமொழியாக. சற்றுக் கழித்துக், "கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுத்தா, நாங்க பொண்ணுக்கு நகை கிகைன்னு ஏதாவது.." என்றார்.

"ஒண்ணும் கவலைப்பட வேண்டாம். எந்த எதிர்பார்ப்பு மில்லை. எங்களுக்கு ஒரே பையன்தான். ஒரு பெரிய பேப்பர் மில் ஊருக்குப் பக்கத்தில் இருக்கு. அதோட ஆபீஸ் இங்க. நம்பிதான் பாத்துக்கறான். ஊர்ல நிலம் இருக்கு. அதெல்லாம் யாருக்கு? இந்தக் குழந்தைகளுக்குத்தான். அதனால், நீங்க ஒண்ணும் சிரமப்பட வேண்டாம். பொண்ணை மட்டும் குடுத்தாப் போதும்!" என்றார்.

தியாகராஜன் பாரியைப் பார்க்க, அவன் 'சரின்னு சொல்லுங்க!' என்பது போல் கண்ணமர்த்தினான்.

"என் மகன்... பொண்ணுங்களை அவ்வளவு கவனிச்சுக் கூடப் பார்க்க மாட்டான். அவனுக்கு உங்க பொண்ணைப் பிடிச்சிருச்சு. அவன் சந்தோஷம்தான் எங்களுக்கு முக்கியம். போனஸ் மாதிரி எங்களுக்கும் பொண்ணைப் பிடிச்சிருச்சு..." என்று வெளிப்படையாய்ப் பேசினார்.

"நாங்க இங்கே இரண்டு நாள் இருக்கப் போறோம். நீங்க சரின்னா.. நாளைக்கே ஒரு நிச்சயதார்த்தம் வச்சுர்லாம்!" என்றார்.

ஒத்துக் கொண்டார்கள். ஒரே மாதத்தில் கல்யாணம் என்றார்கள்.

அடுத்த நாள் நிச்சயதார்த்தம்.

வீட்டளவுக்குச் செய்தார்கள்.

இளந்திரையனின் குடும்பம், இவர்களின் குடும்பம், அருணாசலம் மாமா. காம்ப்ளெக்ஸ் மாணேஜர். இவ்வளவு பேர்தான்.

சங்கீதா வந்திருந்தாள்.

அதற்குப் பிறகு எல்லாமே ஒரு வேகத்துடன் நடந்தது.

நிச்சயதார்த்தத்துக்கு அவர்கள் கொண்டு வந்த நகை செட்டைப் பார்த்த பாரிக்கே என்ன தோன்றியதோ என்னவோ, தங்கைக்கு இருபத்தைந்து பவுன் நகைக்கு ஏற்பாடு செய்தான்.

வீட்டின் மேல் மேலும் கடன் வாங்கித் தங்களால் இயன்றது என்று ஒரு ஐம்பதாயிரம் கொடுத்தார்கள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் அதை மாப்பிள்ளையின் துணி மணிகளுக்கு மட்டுமே ஒதுக்கினார்கள். மற்ற கல்யாணச் செலவு முழுக்க அவர்களே ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

இதற்கிடையில் பாரிக்கு மதுரையிலேயே தனக்குத் தெரிந்த அலுவலகத்தில் நல்ல வேலையாக வாங்கிக் கொடுத்தான் இளந்திரையன். அவனும் குடும்பத்துக்கென்று ஒரு தொகை அனுப்ப ஒத்துக் கொண்டான்.

அதற்குப் பிறகுதான் தேனருவி ஓரளவு நிம்மதியானாள்.

இளந்திரையன் எப்படியும் இரண்டு நாட்களுக்கு ஒரு முறை எட்டிப் பார்த்து விட்டுப் போவான்.

வீட்டில் எல்லாருக்கும் அவன் திருமணத்துக்கென்று எடுத்துக் கொடுத்த துணிமணிகளைப் பார்த்தே எல்லாரும் கருண்டு போனார்கள்.

கிள்ளிவளவனுக்கும், இளந்திரையனுக்கும் இடையே ஒரு ஓட்டுறவு வளர்ந்திருந்தது.

"என்னடா, வளவா! இத்தனை தடவை வர்றேன். உங்க அக்கா பேசக்கூட மாட்டேங்கறா..!" என்று அவன் ஒரு தடவை சொல்ல, அதை அவன் பெற்றோரிடம் சொன்னான். அதனாலேயோ என்னமோ அடுத்த முறை எல்லாரும் பேசி வைத்துக் கொண்டு அவர்களைத் தனியாய் விட்டார்கள்.

"என்ன.. என்கிட்டே பேசறதில்லேன்னு முடிவா..?" என்றான்.

"அப்படியெல்லாம் ஒண்ணுமில்லே..!" என்றாள் அவள். பிறகு மெதுவாக, "கஷ்டமாயிருக்கு. இதை யெல்லாம் நாங்க எப்படித் திருப்பிக் கொடுக்கறது?" என்று முணுமுணுத்தாள்.

அவள் அவள் சங்கடத்தை ரசனையுடன் பார்த்தாள்.

"பணமாத்தான் குடுக்கணும்னு என்ன இருக்கு? எத்தனையோ விதங்கள்ல திருப்பிக் குடுக்கலாம்!" என்றான்.

அவள் திடுக்கிட்டுப் போய் அவனைப் பார்க்க.. அவன் சிரித்தான்.

"ஹேய்! பயப்படாதே! கல்யாணத்துக்கு அப்புறம்தான்... எல்லா ரீ பேமெண்டும்!" என்றான் மறுபடி. அவன் யதார்த்தமாகப் பேசுவதை அவள் அனர்த்தமாக எடுத்துக் கொள்வதை அவன் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

"வட்டியும், முதலுமா வாங்கிக்கறேன்!" என்று அவன் மேலும் சிரிக்க, அவள் படபடப்பாகி விட்டாள்.

அவன் ஆர்வமாக ஆனால் ஆழமாகப் பார்ப்பதைக் கண்டு அவள் திணற,

“ஓ.கே... ஓ.கே.. ரிலாக்ஸ்...” என்றான். போய் விட்டான். அவன் பேச்சு ஒவ்வொன்றும் அவனைக் கவலைக் குள்ளாக்கியதை அவர்கள் யாருமே புரிந்து கொள்ளவில்லை.

★ ★ ★

நடந்த எல்லாவற்றையும் பாமாவிடம் அழாத குறையாய்ச் சொல்லி முடித்தாள் தேனருவி.

பாமாவின் முகத்தைப் பார்த்து எந்த உணர்வையும் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை, நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டாள்.

“எப்பவும் நான் சொல்வேன் இல்லே. பெண்கள் தலையெழுத்தே இதுதான். நம்ம விருப்பத்துக்கு எதுவும் நடக்காது. மத்தவங்க விருப்பத்துக்குத்தான் நாம வாழணும்னு!” என்றாள் குரலில் சோகத்தைக் காட்டி.

“நான் என்ன செய்யட்டும், அண்ணி?”

“நீ என்ன செய்வே? இல்லை, என்ன செய்ய முடியும்? உன்னோட மாப்பிள்ளை தன்னோட பணத்தாலே எல்லாத்தையும் அடிச்சுட்டாரு. உன் சக்திக்கு மீறின விஷயத்துக்கு நீ என்ன செய்ய முடியும்? இன்னும் சொல்லப் போனா உன்னை விலை குடுத்து வாங்கின மாதிரி காரியத்தை முடிச்சுகிட்டாரு!” என்றாள்.

தேனருவியின் மனத்தை அந்த வார்த்தைகள் எவ்வளவு தூரம் தாக்கின என்பது பாமாவுக்குப் புரியவில்லை. மேலும் தொடர்ந்தாள்.

“ஆனால், பிடிக்குதோ, பிடிக்கலையோ... நாம எல்லாத்தையுந்தான் விட்டுக் குடுக்கணும்!” என்றாள்.

“எல்லாத்தையுமா?” என்றாள் தேனருவி அச்சத்துடன். “அதெப்படி?... மனசு ஒப்பாமல்?”

“எப்படியோ... அவர்களை மாத்த முடியாது. நம்ம மனசைத்தான்... தேத்திக்கணும்!” என்றாள்.

அப்போது...

இளந்திரையன் வீட்டுக் கார் டிரைவர் ஒரு பார்சலோடு நின்றான்.

“அம்மா... சின்னய்யா குடுத்தனுப்பிச்சாங்க...” என்றான்.

வாங்கிப் பார்த்தார்கள். பதினைந்து பட்டுப் புடவைகள் இருந்தன.

“உங்களை ஃபோன் பண்ணச் சொன்னாங்க!” என்றான், தேனருவியைப் பார்த்து.

தேனருவி தலையாட்டி வைத்தாள். அம்மா சங்கரி அவசர அவசரமாக டிரைவருக்கு டீ போட்டுக் கொடுப்பதைக் கயல்விழி ஒரு புன்சிரிப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தேனருவி தானே எப்படி ஃபோன் செய்வது என்று தயங்கிக் கொண்டிருக்கையிலேயே அவனிடமிருந்து போன் வந்தது.

“அருவி! அம்மா குடுத்தனுப்பிச்சிருக்காங்க. உனக்கு.. உங்க மதருக்கு உங்க அண்ணிக்கு கயல் விழிக்குன்னு அவங்களுக்கு ஆளுக்கு மூனு புடவையாம். உனக்கு மீதி!” என்றான்.

“எங்களுக்குத் தேவையான அளவுக்குப் பட்டுப் புடவைகள் இருக்கு...” என்றாள்.

“அந்த விளக்கமெல்லாம் நீ அம்மா கிட்டே சொல்லிக்க வேண்டியது. நமக்குச்சம்பந்தமில்லைப்பா. அப்புறம்.. அம்மா.. இங்கேதான் இருக்காங்க. உன்கிட்ட பேசணுமாம்,” என்றான்.

அவள் மௌனமாய் நின்றாள். “தேனு...! ஒரு அரை மணி நேரம் டிரைவரை வெயிட் பண்ணச் சொல்றேன். நீ புறப்பட்டு வா. ஊர்ல நமக்கு ரொம்ப நெருங்கினவங்களுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் புடவைகள் செலக்ட் செய்யணும். நீ வேணா கிள்ளியைக் கூட்டிட்டு வா, துணைக்கு!” என்றாள்.

அவள் பெற்றோரிடம் சொன்னாள். அதற்குள் பாமாவும், கயல்விழியும் ஆர்வமாகப் புடவைகளைப் பிரித்து இது உனக்கு, எனக்கு என்று பங்கிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இத்தனை நேரம் பாமா அண்ணி பேசியதென்ன? இப்போது பறந்து பறந்து புடவை செலக்ட் செய்வதென்ன என்று அவள் கசப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே பாமா அண்ணி அவள் அருகில் வந்து,

“ஏய், தேனருவி.. நான்தான் சொன்னேனே, நம்ம மனசில இருக்கற எதையும் காட்டிக்கக் கூடாதுன்னு... போயிட்டு வா!” என்றாள்.

போனாள்.

இளந்திரையனும், கிள்ளிவளவனும் பேசிக் கொண்டிருக்க, அவளும் செல்லம்மாவும் புடவைகளை செலக்ட் செய்தனர்.

ஒவ்வொரு புடவையும் ஐயாயிரத்துக்கு மேல் எடுத்தார்கள்.

“உன் வயசுப் பொண்ணுங்க.. ஒரு ரெண்டு மூணு பேருக்குக் கொடுக்கணும். ஒரு நாலையஞ்சு புடவை உன் டேஸ்ட்டுக்குத் தகுந்த மாதிரி எடு,” என்றார் செல்லம்மா.

செலக்ட் செய்து கொடுத்தாள்.

“உனக்கு எதுவும் எடுத்துக்கலையா?” என்றான் இளந்திரையன்.

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பாராமல், “இருக்கறதே போதும்..!” என்றாள்.

இளந்திரையனும் செல்லம்மாவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

“நான் புறப்பட்டுமா?” என்றாள், அவசரமாக. இளந்திரையன் கிள்ளிவளவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான். கிள்ளிவளவனும் புரிந்து கொண்டவனாய்ப் புன்னகைத்தான்.

நிருமணத்துக்கு இன்னும் பத்து நாட்களே இருந்தன. ஏற்பாடுகள் எல்லாம் வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தன. செல்லம்மா இளந்திரையனைப் பார்த்து,

“நம்பி! வேறென்னமோ கேக்கணும்னயேப்பா?” என்றார்.

“அது வேறொண்ணுமில்லே. என்னோட புரொஃபசர்ஸ் ரெண்டு மூணு பேரு, முக்கியமான ஃபிரண்ட்ஸ் ரெண்டு மூணு பேருக்கெல்லாம் இன்விடேஷன் கொடுக்க நீ வந்தா சௌகரியமா இருக்கும். இதோ... இந்தப் பயலையும் வேண்ணாக் கூடக் கூப்பிட்டுக்கலாம்...” என்றான் இளந்திரையன்.

“அம்மா... அப்பாகிட்டே... கேட்டுட்டு...” என்று அவள் இழுக்கவும்,

“அதை... நான் பாத்துக்கறேன்... நீ வர்றயா என்ன? அதைச் சொல்லு...” என்றான்.

அவள் சரியெனத் தலையாட்டி விட்டுக் கிளம்பினாள்.

“என்னடா இப்படித் தயங்கறா? அதுவும் இந்தக் காலத்துப் பொண்ணு!” என்று செல்லம்மா சிரிப்பது அவளுக்குக் கேட்டது. நிற்காமல் நடந்தாள்.



“அக்கா.. எனக்கு முக்கியமான வேலை இருக்கு. இன்னும் ஐம்பது பேருக்கு மேலே நாளைக்குள்ள இன்விடேஷன் குடுத்து முடிச்சுட்டு... அட்லீஸ்ட்.. நாளன்னைக்காவது போய் அவர்களுக்குக் கல்யாண ஏற்பாடுகள்ல ஹெல்ப் பண்ணணும். பணமா நெறைய... செய்யலே. அட்லீஸ்ட் உழைப்புலயாவது ஹெல்ப் செய்யணுமில்லே!” என்றான் கிள்ளிவளவன்.

அவன் சொல்வதும் நியாயமாகப் பட்டது.

“அக்கா.. நான் சொல்றதைக் கேளு. மாமா அவங்கம்மா ரெண்டு பேருமே கூப்பிட்டிருக்காங்க, நீ போகலேன்னா.. நல்லாருக்காது. இந்தச் சோழ மகாராஜாவைத் துணைக்குக் கூட்டிட்டுப் போ...” என்றான். பெற்றோரும் அதையே சொன்னார்கள்.

அவளுக்கு வேறு வழியிருக்கவில்லை.

இளந்திரையனின் காரை டிரைவர் ஓட்டிக் கொண்டு வர, அவர்கள் வீட்டுக்கே வந்தான்.

புறப்படும்போது அவன் பின் சீட்டில் அமர, தேனருவி வெகு எச்சரிக்கையாகக் கோப்பெருஞ்சோழனை இடையிலே அமர்த்தி அவள் அந்தப்புறம் அமர்வதை அவன் ஒரு குறுஞ் சிரிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வெகு இயல்பாகத் தன் தம்பி, அந்தப் பன்னிரண்டு வயதுப் பையனிடம் அவன் உரையாடுவது அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

பிற்பகலுக்குள் அழைப்பும் கொடுத்து முடித்து விட்டார்கள்.

“நம்ம வீட்ல சாப்பிட்ரலாமா...?” என்றான். அவள் பதிலுக்குக் காத்திருக்கவில்லை. வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

புதியதொரு பங்களா. சுற்றிலும் இடம் நிறைய இருந்தது.

“முதல்ல நம்பி மட்டும்தானேன்னு சின்னதா ஒரு பங்களா வாடகைக்கு எடுத்திருந்தோம். அதையே வாங்கலாம்னு யோசிச்சோம். நம்பிதான், ‘அம்மா! அவளுக்குச் செடி கொடி வளர்க்கறதுன்னா ரொம்ப இஷ்டம்... கொஞ்சம் சுத்தி வர இடம் இருக்கற மாதிரி வாங்கலாம்!’னான். அந்தச் சமயத்துல இந்த பங்களா விலைக்கு வந்தது. பிடிச்சது. வாங்கிட்டோம்.

இனிமே நீ வந்து தோட்டம் போட வேண்டியதுதான்!” என்று சிரித்தார்.

அவள் பொதுவாகப் புன்னகைத்து வைத்தாள்.

“வா... சுத்திப் பார்க்கலாம்..” என்று அழைத்தாள்.

அம்மா அதற்குள் பையனுக்கு ஐஸ்கிரீம் கப் ஒன்றை எடுத்துக் கொடுக்க, அவன் சுவாரசியமாக அதில் ஆழ்ந்தான்.

அவள் தயக்கத்துடன் போனாள். கீழேயே ஒரு பெரிய ஹால். சமையலறை. அதுபோக அறைகள் இருந்தன. முதல் தளத்தில் வேறு மூன்று நான்கு அறைகள் இருந்தன.

“இது நம்ம யூசுக்கு...” என்றான்.

“இப்போதைக்கு என்னுடைய ரூம். பாக்கறியா?” என்று அழைத்துப் போனான். அங்கே...

அவள் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தன. ஒரு அழகான ஓவியம்!

இடக்கையில் குடத்தைப் பிடித்தபடி வலக்கையால் ரோஜாச் செடியில் பூத்திருந்த மஞ்சள் ரோஜாவைக் குனிந்து பார்த்து வருடிக் கொடுத்த நிலையில் நின்றிருந்த பெண்...

முகம் அவள் முகத்தைப் போலவே இருந்தது...

அவன் சிரித்தான்.

“உன் போட்டோவைக் குடுத்து, உன் முகமா இருக்கணும்னு சொன்னேன். என்ஃபிரண்ட் வரைஞ்சது...” என்றான்.

அவள் முகத்தில் ஒரு விதத் திகைப்புத் தெரிய நிற்பதைப் பார்த்து,

“ஹேய்! அருவி! எப்படி உன்னால் இப்படி சாமியார் மாதிரி நிக்க முடியுது. எப்படா பத்து நாள் ஓடும், எப்ப நீ இந்த வீட்டுக்கு வந்து சேருவேன்னு நான் தவிக்கறது உனக்குப் புரியலையா?” என்றான்.

அவள், "ப்ளீஸ்..." என்றாள். நகர்ந்து விட்டாள்.

அவள் பின்னாலேயே வந்தபடி, "காலையாவது சிம்மாசனம் கிடைக்குமானனு பார்த்தேன். அங்கயும் சோழமகாராஜா நம்ம இடத்தைப் பிடிச்சிட்டாரு. உனக்கே இது நியாயமா?" என்று எட்டி, அவள் கையைப் பிடிக்க,

அவள் மௌனமாகவும், தவிப்போடும் நிற்பதைப் பார்த்து, "சரி.. வா..." என்று கையை விடுவித்தாள்.

கீழே போனார்கள்.

சாப்பிட அமர்ந்தவுடன் அம்மா.. பரிமாற வந்ததைப் பார்த்து, "ம்மா.. ப்ளீஸ். உட்காருங்க!" என்று அவள் பரிமாற எழுந்தாள்.

"இல்லல்லே.. நீயும் உட்காரு..!" என்று ஆட்களை விட்டுப் பரிமாறச் செய்தாள்.

அம்மாவிடம் அவள் மெல்லிய குரலில் இயல்பாகப் பேசுவதையும், சிரிப்பதையும் அவன் பார்க்காதவன் போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"அருவி.. உனக்கு முக்கியமானவங்க யாருக்காவது நான் பத்திரிகை கொடுக்க வரனுமா?" என்றான்.

அவள் விழித்தாள்.

"உன் க்ளோஸ் ஃபிரண்ட் சங்கீதாவைக் கூப்பிட்டர லாமா?" என்றான்.

"சரி...!" என்றாள்.

போனார்கள்.

எப்போதும் அவள் போனால், 'வாம்மா!' என்று ஒற்றைச் சொல்லில் கடனே என்று அழைத்து விட்டுப் போகிற சங்கீதாவின் அம்மா, அவன் யார் என்று தெரிந்ததனாலேயோ என்னவோ, விழுந்து விழுந்து உபசரித்தாள்.

"எனக்கு அப்பவே தெரியும், இந்தத் தேனருவிக்கு முகத்திலே மகாலட்சுமி களை யிருக்கு. இவளுக்கு வசதியில்லன்னாலும் நல்ல இடத்துக்குப் போய்ச் செருவானு!" என்றார்.

சங்கீதா ஒரு விதமான எரிச்சலுடன் அம்மாவைப் பார்க்க,

"பணத்துல என்னங்க ஆன்ட்டி இருக்கு? மனசுதான் முக்கியம்!" என்று இளந்திரையனே பதில் கொடுக்க, அந்த அம்மா மிகவும் சாமர்த்தியமாக,

"அது அப்படித்தான்!" என்று சமாளித்தார்.

சங்கீதாவும், தேனருவியும் சற்று நேரம் குசகுசுவென்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

அவன் நாகரீகமாக இடம் கொடுத்து ஒதுங்கி நிற்கையில்,

"தம்பி, உங்க ஃப்ரண்ட்ஸ் வட்டத்துல நல்ல மாப்பிள்ளை பையன் இருந்தா எங்க சங்கீதாவுக்குச் சொல்லுங்க!" என்றார்.

"ஆகட்டும் ஆன்ட்டி, கண்டிப்பா..!" என்றான்.

வரும்போது கோப்பெருஞ்சோழன், "மாமா.. நான் ஜன்னல் ஓரத்துல உட்கார்ந்துக்கவா..." என்றான்.

"ஓ! தாராளமா!" என்று உரத்த குரலில் சொல்லி விட்டு, "ரொம்ப செளகரியமாப் போச்சு..." என்று அவளுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி முணுமுணுத்து, அவள் அருகில் நெருங்கி அமர்ந்தான். அவள் செய்வதறியாது அமர்ந்திருந்தாள். மௌனமாகவே அந்தப் பத்து நிமிடப் பயணம் நடந்து முடிந்தது.

வீட்டில் அவளை விட்டு விட்டு ஐந்து நிமிடம் கூட இருக்கவில்லை.

புறப்பட்டு விட்டான்.

“என்ன இருந்தாலும் பணத்துக்கு இருக்கிற மதிப்பு தனிதான் அண்ணி. எப்பவும் கண்டுக்காத சங்கீதாவோட அம்மா... விழுந்து விழுந்து உபசரிக்கறாங்க!” என்றாள்.

“என்ன செய்ய? உலகம் அப்படித்தான்!” என்று அவள் ஒத்து ஊதினாள்.

அதே நேரத்தில்...!

செல்லம்மா சற்றே கவலையுடன், “ஏம்பா... ரொம்பத் தாழ்வு மனப்பான்மை இருக்கும் போல இருக்கே?” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“அதெல்லாம் இல்லம்மா. ரொம்ப சுயமரியாதைக்காரி. அதுவும்... முதல் முதல்.. ஹெல்ப் வேணுங்கற சூழ்நிலையில் என்னைச் சந்திச்சா. அதனால இன்னும் இதையெல்லாம்... புரிஞ்சுக்க முடியலே..!” என்றான்.

அம்மா மகனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார்.

“ஏப்பா.. உனக்கு அவளை ரொம்பப் பிடிச்சிருச்சு...” என்றார்.

“ஆமாம்மா..!” என்று சற்றும் வெட்கமில்லாமல் சிரித்தான். அவரும் சிரித்தார்.

★ ★ ★

திருமணம் வெகு விமரிசையாக நடந்தது.

எதற்காக அத்தனை விலையுயர்ந்த புடவைகளை அவன் வீட்டிலிருந்து அனுப்பினார்கள் என்று அவர்கள் குடும்பத்தினருக்குப் புரிந்தது.

அதிலும் செல்லம்மாள் அவர்கள் குடும்பத்தினரின் மனத்தை எந்த விதத்திலும் புண்படுத்தாமல் ஆனால், சபையில் அவர்களின் மரியாதை குறையாமல் பார்த்துக் கொண்டார்.

அந்த விதத்தில் தேனருவிக்குத் தன் மாமியாரை மிகவும் பிடித்தது. ஒரு ஒட்டுதல் கூட ஏற்பட்டு விட்டது.

கல்யாணத்தின் போது வழக்கம்போல் மாமனார் ஒரு பக்கம் கலாட்டா செய்து கொண்டிருந்தார்.

பெண் வீட்டழைப்பு, மாப்பிள்ளை வீட்டழைப்பு என்று இரண்டு நாட்கள் வேகமாகக் கடந்தன.

சங்கீதா கூடவே இருந்தாள். அதனாலேயோ என்னவோ, தேனருவி சற்று உற்சாகமாகவே இருந்தாள்.

இளந்திரையனின் நண்பர்கள் அதிலும் கல்லூரி நண்பர்கள் நிறைய வந்திருந்தார்கள்.

அதில் ஒருவன், “என்னமோ பெரிய விசுவாமித்திரன் மாதிரி அலம்பல் செஞ்சுகிட்டிருந்தே. இப்ப... என்னடான்னா.. ஆளே மிதக்கறே..!” என்றான்.

“இரு.. இரு.. உன்னோட டர்ன் வருமில்ல. அப்ப நான் பாத்துக்கறேன்!” என்றான் இளந்திரையன்.

“டேய்... நம்பி... நீ உன்னை மாதிரி நினைச்சுகிட்டு... பேசாதே. இவரு ஸெஃப்ட் அன்ட் ரைட் டர்ன்... அபவுட் டர்ன் எல்லாம் அடிச்சுப் பார்த்துட்டாரு. பொண்ணுங்க எல்லாரும் இவரைப் பார்த்தாலே... டர்ன் பண்ணிட்டு ஓடறாங்களே தவிர.. இவன் டர்ன் ஒண்ணும் இப்போதைக்கு வர்ற மாதிரித் தெரியலே!” என்றான் இன்னொருவன்.

சங்கீதாவும் தேனருவியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

அந்த நேரம்,

ஒரு இளைஞன்... பார்த்தாலே கம்பீரமாக இருந்தான். வந்து வாழ்த்தினான்.

அவன் சற்று தூரத்தில் வரும் போதே, “ஹேய்! அருவி.. அங்க வரான்... பாரு... அசோக்... அவனை நல்லாக் கவனிச்சுக்கோ...” என்றான் இளந்திரையன்.

அவன் வந்தவுடன், "அருவி! இவன் என்னோட பெஸ்ட் ப்ரண்ட்.. அசோக்... நெஃப்ராலஜிஸ்ட்!" என்று அறிமுகப் படுத்தினான். பிறகு,

"டேய்... சாப்பிட்டுட்டு வாடா.. வந்து கண்டிப்பாப் பேசிட்டுப் போ..." என்றான். பிறகு மெதுவான குரலில்...

ஹேய்! அருவி... இவன் உன் ஃப்ரண்டு சங்கீதாவுக்குப் பொருந்துமானனு பாரு. அவங்களுக்கும் காட்டு... பிடிச்சிருந்தா... மேற்கொண்டு பார்க்கலாம்!" என்றான்.

தேனருவி இதையெல்லாம் சொல்லாமல், "ஹேய்! சங்கீதா... இந்த அசோக்கைக் கவனிச்சுப் பாத்துக்க. ஒரு விஷயம் இருக்கு. அப்புறம் சொல்றேன்," என்று மட்டும் சொன்னான்.

பிறகு மற்ற விருந்தினர்கள் வரக் கவனம் மாறினார்கள்.

மூன்றாம் நாள்!

அவர்கள் ஊருக்குப் போனார்கள்.

பசுமையான ஊர்.

பெரிய தொட்டிக்கட்டு வீடு. அப்பாவுக்கு அந்த வீட்டை இடித்துக் கட்ட இஷ்டம் இல்லையாம். அறைகளை மட்டும் உள்ளே நவீனப்படுத்தியிருந்தார்கள்.

மாடியிலும் அறைகள் இருந்தன.

பெரியவர்கள் எல்லாரும் குசுகுவெனப் பேசிக் கொண்டு ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அவள் வழக்கம் போல் அமைதியாக இருந்தாள். சற்று நேரம் அவனைக் காணவில்லை. கிராமம் என்பதாலோ என்னவோ பெண்கள் நிறைய வந்து அவளைப் பார்த்து விட்டுச் சென்றார்கள்.

சற்று நேரம் கணவனைக் காணவில்லை என்று அவள் கண்கள் தேடுவதைப் பார்த்த பாமா அருகில் வந்து,

"அவரு மாடிக்குப் போயிட்டாரு. இன்னைக்கு சடங்கு வைப்பாங்க போல இருக்கு..." என்றாள்.

அதே போல் பத்து மணி வாக்கில் அவளை மேலே அனுப்பினார்கள்.

விட்டால் போதும், எங்காவது ஓடி விடலாம் என்ற திகிலுடனேயே அவள் மேலே போனாள்.

கால்கள் பின்னிக் கொண்டன. மாடி ஏறும்போதே கவனித்தாள். அவன் துறுதுறுவென்று சிறுநடை நடந்து கொண்டிருந்தான்.

முகத்தில் லேசான புன்னகை உறைந்திருந்தது. நேர் எதிராக.

அவளுக்கு நடந்த திருமணமே ஒரு கனவு போல இருந்தது.

மகிழ்வோ, உற்சாகமோ எந்த உணர்வும் இல்லாமல் விட்டேற்றியாகவே இருந்தாள். இப்போது திடீரென்று தனிமையில் அவனைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது.

எல்லாப் பெண்களையும் போல அவன் பணமும் வசதியும் உறவுக்காரக் கூட்டமும், ஊரில் அந்தக் குடும்பத்துக்கிருக்கிற மதிப்பும் அவளை உற்சாகப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக அவளது அச்சத்தை அதிகரிக்கவே செய்தன.

திருமணம் என்ற வலையை வீசி அவன் தன்னைச் சிறைப்படுத்தி விட்டதாகவே உணர்ந்தாள். புரிந்து கொள்ள முடியாத உணர்வுகளுடன் அவள் உள்ளே நுழைந்தாள்.

செத்து விடலாம் போல் மனது பதைபதைத்தது. ஆனால், ஆர்வமும் உற்சாகமும் பொங்க அவன் நிற்பதைப் பார்த்து,

'என்னைப் புரிந்து கொள்ள மாட்டாயா?' என்பது போல் அவள் மனது ஓலமிட்டது.



7

“வணக்கம், மகாராணி! தங்கள் வரவு நல்வரவாகுக!” என்று குனிந்து வணக்கம் போடுகிற அவனுக்கு எப்படிப் பதில் தருவது எனத் தெரியாமல் தயங்கி நின்றான்.

அவன் நிமிர்ந்து சிரித்தபடி அருகில் வந்து இடக்கையால் அணைத்தபடி வலக்கையால் அறைக் கதவைச் சாத்தினான்.

பிறகு, ‘வா! உட்கார்!’ என்று அருகில் அமர்த்திக் கொண்டான்.

“உன்கிட்ட நிறையப் பேசணும்...” என்றான். பிறகு மெதுவாகப் புன்னகையை மலர விட்டபடி,

“ஆனா... இன்னைக்கு இல்லே! அப்புறம் எப்பவாச்சும்...” என்றான்.

அவள் அப்படி மெதுவாகச் சிரிப்பை மலர விட்டுச் சிரிக்கிற போது பார்க்க நன்றாகத்தான் இருக்கிறது என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

சற்று நேரம் தன் பெற்றோர் பற்றிச் சொன்னான். அப்பா நன்கு படித்தவராம். பக்கத்தில் கோபியில் இருந்த கல்லூரியில் ஆசைக்காக ஒரு பதினைந்து ஆண்டுகள் பேராசிரியராக வேலை பார்த்தாராம். வரலாற்றுத் துறையாம். ஆங்கில அறிவு அதிகமாம். பிறகு அவருடைய அப்பாவுக்கு வயசு அதிகமாகவே வேலையை விட்டு விட்டு வந்து விவசாயம் பார்க்க ஆரம்பித்தாராம். அவர்தான் பேப்பர் மில்லை ஆரம்பித்தாராம்.

சற்று வட்டாரத்தில் மில்லுக்காரர் வீடு என்று அவர்கள் குடும்பம் புகழ் பெற்றிருக்கிறதாம்.

அம்மாவும் நல்ல வசதியான குடும்பம்தானாம். ஒரே ஒரு தாய் மாமன் என்று உற்சாகமாக ஆனால் மெதுவான குரலில் விவரங்கள் சொன்னான்.

அவள் குடும்பத்தையும் பற்றி நன்றாக விசாரித்து வைத்திருந்திருக்கிறான். விவரமாக எல்லாம் சொன்னான். அவள் குடும்பத்தை அவனுக்கு மிகவும் பிடித்து விட்டதாம்.

சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்த பிறகு அவன், “ஹேய்! என்ன ஒரே சைலண்டா இருக்கறே. உனக்கேதாவது சொல்லணுமா?” என்றான்.

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பிறகு, “நீங்க அப்பாவுக்காகச் செய்த செலவை எப்படியாவது திருப்பிக் குடுக்கணும்...” என்றாள்.

அவன் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. அதிர்ச்சியடைந்தாற் போல் அவளை வெறித்துப் பார்த்தான். “ஹேய்! விளையாடறியா?” என்றான். பின் சிரித்து, ‘அட ஆண்டவா!’ என்று தலையில் கை வைத்தாற் போல் நடித்தான். அவள் அதைக் கண்டு கொள்ளாதவளாய், “அதுவும் என் உழைப்பிலிருந்து சம்பாதிச்ச பணத்திலிருந்து திருப்பிக் குடுக்கணும்...” என்றாள்.

அவன் திடீரென்று மௌனமாகி விட்டான். சட்டென்று எழுந்து அவளுக்கு முகம் காட்டாமல் நின்று கொண்டான். பிறகு தேற்றிக் கொண்டவன் போல் அவள் அருகில் வந்தான்.

அதற்குள் அவளும் எழுந்து நின்று கொண்டிருந்தாள். அவன் மெதுவாக அவளருகில் வந்தான். மெல்லத் தன் கைப்பிடிக்குள் கொண்டு வந்தான்.

“சரி! இது ஒரு பிரச்சனையேயில்லை. ஏதாவது பிளான் செய்வோம். என்ன?” என்றான்.

தன் வலக்கையால் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி நெற்றியில் இதழ் பதித்தான்.

“ஹேய்! தேனருவி! உங்கப்பா பொருத்தமா பொறுக்கி யெடுத்துத்தான் பேரு வச்சிருக்காரு...” என்று

முணுமுணுத்தான். மெல்லிய குரலில் அவளைக் கொஞ்சியபடி முகம் நோக்கிக் குனிந்தான். கழுத்துப் புறத்தில் முகம் பதித்தான். ஓரிரு நிமிடங்களிலேயே அவனுக்கு ஒன்று புரிந்தது. அவள் ஒரு இறுக்கத்தில் இருக்கிறாள் என்பது புரிய நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான்.

கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு, உடல் நடுங்க, முகமெல்லாம் வியர்க்க, அவள் நின்ற கோலம் பார்த்து அவன் மனதில் திகைப்புத் தோன்றியது.

"ஹேய்! அருவி! என்ன இது? திஸ் இஸ்.. ஆல்.. நேச்சரல்... என்ன இப்படி பயம்..." என்றான். தேற்ற முயன்றான். ஆனால், எந்த வித எதிர் விளைவும் இல்லை என்பதை ஓரிரு வினாடிகளில் புரிந்து கொண்டான்.

இரண்டு நாட்களாகவே அவனைத் தனிமையில் சந்திப்பது குறித்த அச்சத்தில்தான் இருந்தாள் தேனருவி. தப்போ ரைட்டோ.. கல்யாணத்தை ஏற்றுக் கொள்வோம், மகிழ்வாய் வாழ்வதற்கு முயற்சி செய்வோம் என்றுதான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால், அவன் கைகள் அவளை அணைத்த அந்தக் கணத்தில் ஒரு பெரிய ஓட்டு வீட்டின் மேல் சோறு வீசப்படுவது போலவும், அதைக் கொத்த வருகிற காக்கைகளில் தானும் ஒருத்தி போலவும் அவள் உள்ளத்தில் தோன்றியது. அன்று கேட்ட சொற்களின் பொருள் முழு வீச்சோடும், வலிமையோடும் தன்னைத் தாக்குவதாய் உணர்ந்தாள்.

அறிவு பூர்வமாக அவள் யோசித்து வைத்ததெல்லாம் மறந்து போய் ஒரு மறுப்புணர்வும் எதிர்ப்புணர்வுமே தோன்றுவதை உணர்ந்தாள். தன்னை மீறிய அந்த உணர்வுகளைக் கையாளத் தெரியாத ஒரு திகைப்புடன் நின்றாள்.

அவன் மெதுவாக அவளை விடுவித்தான். "சரி.. நீ டயர்டா இருக்கே.. தூங்கு!" என்றான்.

அவள் மறுபடியும் திகைப்புடன் அவளைப் பார்க்க, "எஸ்... டார்லிங்... தூங்கலாம்... குட்நைட்!" என்றான்.

மேற்கொண்டு பேச்சுக்கு இடம் வைக்காமல் விளக்கை அணைத்தான்.

அவள் மெல்லிய குரலில், "கோபமா?" என்றாள்.

"அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை... இனி எல்லா நாளும் ஒண்ணாத்தானே இருக்கப் போறோம். பாத்துக்கலாம்... மெதுவா!" என்றான்.

பிறகு திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஊரில் தங்கினார்கள்.

உறவினர்களின் வீடுகளில் விருந்துகள், சென்று வருதல் என்று வேகமாகப் பொழுது கழிந்தது.

நாள் முழுதும் மற்றவர்கள் முன்னிலையில் இயல்பாகவே நடந்து கொண்டான் இளந்திரையன். வெகு கலாட்டாப் பேர்வழியாக இருந்தான். மற்றவர்கள் முன்னிலையில் நெருக்கமாகவே அமர்வான். நிற்பான். ஆனால் தனிமையில் மட்டும் அவளைத் தொல்லை செய்யாமல் ஒரு தொலைவி லேயே நின்றான்.

இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகுதான் அவளுக்கு அந்த விதமான பயம் தெளிந்தது. ஆனாலும் அவள் அவனிடம் கலகலப்பாகப் பேசி விடவில்லை.

நேர் மாறாகச் செல்லம்மாவிடம் இயல்பாக ஒட்டிக் கொண்டாள்.

"அம்மா... எங்களுக்குப் பெண் குழந்தை இல்லை யேங்கறது... பெரிய ஏக்கம். நீதான் இனிமே அந்த ஏக்கத்தைத் தீர்க்கணும்!" என்றார், மென்மையாக.

"அதிலெல்லாம் எந்தக் கவலையும் வேண்டாம். சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் நான் உங்க மகளேதான்..!" என்றாள் அவள்.

வேலைகள் செய்வதற்கு அச்சப்படாதவள் என்பதாலோ என்னவோ, நன்றாக வேலை செய்தாள். அதனால் அவளை எல்லாருக்கும் பிடித்தது.

அவர்கள் மூன்று நான்கு குடும்பங்களிலுமாகச் சேர்ந்து ஒரே ஒரு பெண்தான் இருந்தாள். பெயர் லாவண்யாவாம். வெளியூரில் படித்த பெண் என்றார்கள். எம்.எஸ்ஸி. படித்திருக்கிறாள் என்றார்கள்.

அன்றைக்கு வந்தாள். நுனி நாக்கு ஆங்கிலமும் மாடர்ன் டிரஸ்ஸுமாக அலம்பல் செய்தாள்.

"ஸோ யு ஆர் சப்போஸ்ட் டு பி மை ஸிஸ்டர் இன் லா..." என்றாள் கிண்டலாக.

"நாட் சப்போஸ்ட் டு பி மேடம். ஐம் யுவர் சிஸ்டர் இன் லா!" என்றாள் தேனருவி அலட்டிக் கொள்ளாமல்.

யாரிடமோ பேசிக் கொண்டிருந்த இளந்திரையன் வேகமாகத் திரும்பிப் பார்த்தான். ஒரு கணம் அவன் பார்வையில் மின்னல் தோன்றி மறைந்தது. மீளவும் கண்டு கொள்ளாதவன் போல் திரும்பிக் கொண்டான்.

லாவண்யா சிரிப்புடன் அவளது பதிலை எதிர் கொண்டாள்.

"தட்ஸ் குட்... யு சீம் டு பி ஸ்மார்ட்!" என்றாள்.

"தாங்க்ஸ் அண்ணி!" என்றாள் தேனருவி. சற்று நேரம் பொதுப் படையாய்ப் பேசினார்கள். பிறகு கண்டிப்பா சாப்பிட்டுட்டுப் போகணும் என்று தேனருவி வற்புறுத்தவே அவள் சாப்பிட அமர்ந்தாள்.

செல்லம்மா... பெருமையாக, "எல்லாம் எங்க தேனருவி சமையல்தான்!" என்றாள்.

"நான் சமையலுக்கெல்லாம் போறதில்லே!" என்றாள் லாவண்யா அமர்த்தலாக.

"நேரம் இல்லையோ? ஏதாவது பிசினஸ் பாத்துக் கூறங்களோ?" என்றாள் தேனருவி அப்பாவியாய்.

"இல்லல்லே.. இன்ட்ரஸ்ட்.. இல்லே.. சமையற்காரங்கள்ளாம் எதுக்கு இருக்காங்க?" என்றாள்.

"ஓ...!" என்றாள் தேனருவி. பிறகு மெதுவாகப் புன்னகைத்து, "சமையல் தெரிஞ்சிருந்தா ஒரு பாதுகாப்பு..." என்றாள்.

"எப்படி?" என்று அவள் நிமிர்ந்து பார்க்க...

"நம்ம பிரிப்பரேஷன்னு... தைரியமா... சாப்பிடலாம்... உடம்புக்கும்... மனசுக்கும் நல்லது... நம்ப வயிற்றுக்காகப் பிறர் கையை எதிர்பார்க்க வேண்டாமில்லே!" என்றாள்.

வாயடைத்துப் போனாற்போல் அமைதியாகச் சாப்பிட்டாள் லாவண்யா. உண்மையாகவே சுவையாய் இருந்தது என்பதனால், கடைசியாகப் புறப்படும்போது பாராட்டி விட்டும் போனாள்.

அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொள்கையில் அம்மாவும் இளந்திரையனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் புன்னகைத்துக் கொண்டார்கள்.

அவள் போனதற்குப் பிறகு செல்லம்மாவும் இளந்திரையனும் கலகலவென்று சிரித்தார்கள்.

"லாவண்யா எல்லார் வாயையும் அடைச்சுடுவா. இன்னைக்கு அவ வாயை அடைக்கறதுக்கும் ஆள் வந்தாச்சு!" என்றான் இளந்திரையன்.

தேனருவி அவனுக்குப் பதில் சொல்லாமல் செல்லம்மாவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்.

செல்லம்மா... "தேனு! உன் சமையலைச் சாப்பிட்டு எனக்கே கோயம்புத்தூர் வந்தர்லாமான்னு ஆசையா இருக்கு!" என்றாள்.

“வாங்கத்தே! எல்லாரும் ஒண்ணா இருக்கலாம்!” என்றாள் தேனருவி ஆசையாக.

அவள் அன்பாக அப்படி அழைப்பதே மனதுக்கு இதமாக இருக்கிறது என்று மகனிடம் தனியாகப் பாராட்டிக் கொண்டார் செல்லம்மா...

மனநிறைவோடு அன்றைக்கு அவர்கள் அறைக்கு வந்த இளந்திரையன், “தாங்கல், அருவி! அம்மா ரொம்ப ஹேப்பியா ஃபீல் பண்ணாங்க... ரொம்பப் பிரியமா இருக்கியாம்...” என்றான்.

“மனுஷங்க மேலே பிரியமா இருக்கறதுல என்ன குறைஞ்சு போகுது?” என்றாள் இயல்பாக.

“ஹலோ... மறுபடியும் அதைச் சொல்லுங்க...” என்றான் இளந்திரையன்.

“பிரியம்... யார் மேலயும் வைக்கலாம்... உங்க மேலே... அது இல்லேன்னு சொன்னேனா?” என்றாள் முணுமுணுப்பாக.

“அப்பாடா! கல்யாணம்னு ஒண்ணு ஆனதிலேயிருந்து... இன்னைக்குத்தான் ஒரு நல்ல சேதி கிடைச்சிருக்கு..!” என்றான் இளந்திரையன். பெருமூச்சு விடுபவன் போல் நடித்தான்.

அவள் புன்னகையுடன் படுக்கையைத் தட்டிப் போட ஆரம்பித்தாள்.

“ஊருக்குப் போனதும் உங்க ரொட்டின்... அப்புறம்... புரொகிராம்ஸ் என்னன்னு சொன்னா அதுக்கேற்ப பிளான் பண்ணிக்குவேன்!” என்றாள்.

அவளும் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

★ ★ ★

அதிகாலை ஐந்து மணிக்கே எழுந்து தேனருவி வேலைகளை ஆரம்பித்து விடுவாள்.

குளித்து முடித்து யோகா செய்வாள். பிறகு அடுக்களைக்குள் நுழைந்து அவனுக்குத் தேநீர் தயாரித்து எடுத்து வருவாள்.

அவளும் எழுந்து தேநீர் அருந்திச் சற்று நேரம் உடற்பயிற்சி செய்வாள். பிறகு குளித்து முடித்துக் காலை உணவருந்தி விட்டுப் புறப்படுவாள்.

அவர்கள் அலுவலகம் கோவையிலிருந்து முக்கால் மணி நேரப் பயணத்தில் இருக்கிற மாதிரி வைத்திருந்தான். அங்கிருந்து முக்கால் மணி நேரப் பயணத்துக்குள்ளாக மில்லும், அவர்கள் ஊரும் இருந்தது.

எப்போது விரும்பினாலும் ஊருக்குச் செல்வதற்கேற்ப இப்படி ஒரு ஏற்பாடு செய்திருந்தான்.

ஒரு வாரத்திற்குள்ளாக அவர்களது வேலைகள் ஒரு ஒழுங்குக்குள் வந்தன.

இரண்டு மூன்று முறைகள் மாலை நேரத்தில் தேனருவியின் வீட்டுக்கும் போய் வந்தார்கள். நம்பி தனிமையின் போதும் மிக நாகரீகமான ஒரு தோழனைப் போலவே நடந்து கொண்டான்.

தேனருவிக்கு ஒரு குற்ற மனப்பான்மை ஏற்பட்டு விட்டது என்றே சொல்லலாம்.

ஒரு புதன்கிழமை. நம்பி அலுவலகத்துக்குக் கிளம்பிப் போனதும், அண்ணி பாமாவுக்கு ஃபோன் செய்தாள்.

தங்களுக்குள் இருக்கும் நிலை பற்றிப் பேசினாள். அண்ணி ஒரு விதமாகச் சிரித்தாள்.

“ரொம்ப நாகரீகமா நடக்கறாரேன்னு நம்பிடாதே... அதெல்லாம் ஆரம்பத்துல அப்படித்தான் இருப்பாங்க. அப்புறம்தான் சுயரூபம் தெரியும். ஆனா, எதையும் காட்டிக்காதே. அழுத்தமாவே இரு. கொஞ்சகாலம் போனதும் நிஜமான ரூபம் தெரிஞ்சதுக்கப்புறம் முடிவு கட்டிக்கலாம். ஆனா, என்னைக் காட்டிக் குடுத்துராதம்மா!” என்றாள்.

தேனருவி திகைத்துப் போய் ஃபோனை வைத்தாள். கணவன் பரவாயில்லை, நல்லவன்தான் போலும் என்று லேசாகத் தோன்றிய எண்ணத்தையும் அண்ணியின் பேச்சு முழுமையாக அழித்து விட்டது.

அதே சமயத்தில் தேனருவியின் கோரிக்கையைத் தன் தந்தையிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் இளந்திரையன்.

விவேகானந்தன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விட்டார்.



8

“அவளே சொன்னாளா?” என்றார் விவேகானந்தன்.

“ஆமாப்பா...!”

“எப்ப...?”

“கல்யாணம் ஆன ரெண்டு நாள்லயே...”

“ஏம்ப்பா... நீ கல்யாணத்துக்கும், இந்த உதவிக்கும் சம்பந்தமே இல்லைன்னு... க்ளீயராச் சொல்லலையா?” என்றார்.

“சொல்லிட்டேம்ப்பா. ஆனா, தேனருவி ரொம்ப சுயமரியாதைக்காரியா இருக்காளே. இந்த உறுத்தலையும் நீக்கிடுறதுதான் எங்க ஃபியூச்சருக்கு நல்லதுன்னு நினைக்கறேன்,” என்றான் இளந்திரையன்.

சற்று சிந்தனைக்குப் பிறகு அப்பா ஒத்துக் கொண்டார்.

தன்னுடைய திட்டத்தைச் சொன்னான். அப்பா ஏற்றுக் கொண்டார்.

“சரி... நாங்க இந்தச் சனி ஞாயிறு அங்க வர்றோம். அப்ப முடிவு செஞ்சுக்கலாம்,” என்றார்.

அவன் மகிழ்ச்சியானான்.

“அருவி! இன்னைக்கு அம்மாவும், அப்பாவும் இங்க வர்றாங்க...” என்றான் சனிக்கிழமை காலையில்.

தேனருவி, “அப்படியா?” என்று உற்சாகமானாள். பரபரப்பாகவும், தடபுடலாகவும் ஏற்பாடுகள் செய்தாள். அவர்களுக்கென்று ஒரு அறையைத் தயார் செய்தாள். அந்த அறையில் ஜன்னல் திரைகளை அவள் மாட்டிக் கொண்டிருக்கையில் அவனும் உதவிக்குப் போனான்.

“காலைல நேரத்துலயே இந்த ஏற்பாடுகளையெல்லாம் முடிச்சுட்டோம்னா, சமையலுக்குப் போயிரலாம். நீங்க லீவா...?” என்றான் ஆர்வமாக.

“ஆமாம்...! அம்மாவும், அப்பாவும் நம்ம கல்யாணத்துக்கப்புறம் முதன் முதலாக நம்ம வீட்ல தங்கறதுக்கு வர்றாங்க இல்லே?” என்றான் புன்னகையுடன்.

“ஆமா... இல்லே...?” என்று அவள் காலைச் சமையலில் இறங்கினாள்.

எட்டு மணி வாக்கில் காரில் வந்து இறங்கினார்கள்.

உற்சாகமாக மாமியாரையும், மாமனாரையும் வரவேற்றாள் தேனருவி.

வீட்டில் அவள் செய்திருந்த மாற்றங்களைப் பார்த்துப் பாராட்டினார்கள். வெகுவாக அழகு படுத்தியிருந்தாள்.

சின்னதாக ஒரு ஃபிளவர் வாஸ், ஆங்காங்கே அழகிய ஒலியங்கள் என்று ரசனை மிக்கவளாய் அவள் செய்திருந்த அலங்காரத்தில் ஆடம்பரம் இல்லை. ஆனால் ஒரு அழகு இருந்தது என்று செல்லம்மா பாராட்டினார்.

காலை உணவுக்குப் பிறகு எல்லாரும் சற்று அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு தேனருவி,

“அத்தை! நான் சமையல் ஆரம்பிக்கிறேன்,” என்று எழுந்தாள்.

"நானும் உதவிக்கு வரேன்," என்று எழுந்த மாமியாரை, "ம்ஹும்! உங்களுக்கு இன்னைக்கும் நாளைக்கும் கம்பளிட் ரெஸ்ட்..." என்று தோளைப் பிடித்து அமர்த்தியதை அப்பாவும், மகனும் ஒரு மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனாலும் செல்லம்மாள் கொஞ்ச நேரம் கழிந்ததும்,

"நீங்க பேசிக்கிட்டிருங்க..." என்று கணவனிடம் சொல்லி விட்டுச் சமையலறைக்குப் போய் விட்டார். அங்கே ஒரு சேர் போட்டு அமர்ந்து கொண்டு அவனிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

வேலைக்காரத்தங்கம்மானிடம் காய்கறி அரிந்து கொடுக்கச் சொல்லிவிட்டு அவள் மைசூர்பாகு கிண்டினாள். சூடாக - சுவையாகத் துண்டுகள் போட்டு உடனே மாமியாருக்கும் கணவனுக்கும், மாமனாருக்கும் கொண்டு போய்க் கொடுத்தாள்.

பிறகு குழம்பு ரசம் என்று தயாரித்துக் கொண்டிருக்கையில் செல்லம்மா மெதுவாக,

"ஏம்மா, வேலைக்குப் போகணும்னு எண்ணம் இருக்காமே?" என்றார்.

அவள் திரும்பி அவரைப் புன்னகையுடன் பார்த்தாள்.

"ஆமாங்க அத்தை... இங்க எல்லாத்துக்கும் ஆட்கள் துணையிருக்கு. வேலைகளைச் சீக்கிரம் முடிச்சுட்டா... பெரும்பாலான நேரம் கூம்மாதான் இருக்கணும்..." என்றாள்.

"ஆனா, நம்ம வசதிக்கு நீ வேலைக்குப் போய்ச் சம்பாதிக்கணும்ங்கற அவசியம் ஒண்ணும் இல்லையே!" என்றார்.

அவள் மௌனமாகி விட்டாள். செல்லம்மாவே தொடர்ந்து, "மனசுல என்ன இருக்குன்னு தைரியமா சொல்லுமா. நான் தப்பா எடுத்துக்க மாட்டேன்," என்றார்.

அவள் சமையல் மேடையில் மும்முரமாக வேலை செய்பவள் போன்ற பாவத்துடன், "அத்தே... தப்பா நினைக்கக் கூடாது. ஆணானாலும், பெண்ணானாலும் எல்லாரும் ஒரு அளவுக்குத் தனி மனிதர்களும் கூடத்தான். எனக்குன்னு சில கமிட்மென்ட்ஸ் இருக்கு... அப்புறம்..." என்று நிறுத்தினாள்.

"ம்... சொல்லும்மா..." என்றார் செல்லம்மா, ஆழ்ந்த பார்வையுடன்.

"சொத்து சம்பாதித்து வச்சது நீங்க. அதுக்காக நாங்க... இந்தத் தலைமுறை சோம்பேறியா இருந்து அதை அனுபவிக்கணுமா.. என்ன? எல்லாருக்கும் கடமைகள் இருக்கு. அத்தை, சொல்றேன்னு... தப்பா... நினைக்காதீங்க... உழைப்பில்லாத வாழ்க்கை ஒரு வாழ்க்கையே இல்லைன்னு நினைக்கிறேன்..." என்றாள். பிறகு அதிகம் பேசி விட்டோமோ என்பது போல் நிறுத்தி விட்டாள்.

தயக்கத்துடன் திரும்பி அதையைப் பார்த்தாள். அத்தை ஒரு ஆழ்ந்த பார்வையுடன் பார்க்கவும் பயந்து விட்டாள். சட்டென்று அதை சிரித்து விட்டார்.

எழுந்து அவளைக் கட்டிக் கொண்டார். "நம்பியும் இதே மாதிரித்தான் பேசுவான்!" என்று சிரித்தார்.

"சரி. உனக்கென்ன, இப்ப உழைக்கணும்... உனக்குன்னு ஒரு சம்பாத்தியம் இருக்கணும்... அவ்வளவுதானே... வழி செய்வோம்..." என்றார்.

அன்று பிற்பகலில் தங்கள் அறையில் வைத்து மகனிடம் செல்லம்மா இதைச் சொன்னபோது இளந்திரையன் பெருமிதமாக உணர்ந்தான்.

"ஆமாம்மா... இதெல்லாம்தான் அவகிட்டே எனக்குப் பிடிச்சதே. சாதாரணப் பெண்கள் மாதிரி நகை, புடவை இதெல்லாம் பாத்து வாயைப் பிளக்கறதில்லே. அலட்சியமாப்

பாக்கறா..." என்று கபகபவென்று சிரித்தான். "ஆனா..." என்று சற்று முகம் வாடினான்.

"என்னப்பா...?" என்றார் செல்லம்மா.

"இல்லே... உன்கிட்டே இவ்வளவு பழகறா. பேசறா. என்கிட்டே பேசவே மாட்டேங்கறா..." என்றான் ஆற்றாமையுடன்.

செல்லம்மா புன்னகைத்தார். "கொஞ்சம் டைம் குடுப்பா. நம்ம ஸ்டேட்டஸ் வேற... அவங்க ஸ்டேட்டஸ் வேற. அதனால் கொஞ்சம் பயப்படறா. எங்கே பணத்துக்குப் பணிஞ்சிட்டான்னு நாம நெனச்சுடுவமோன்னு... ரொம்பத் தயங்கறா... விட்டுப் பிடிப்பா..." என்றார்.

"அப்படித்தாம்மா... நானும் முடிவு செஞ்சிருக்கேன்," என்றான். மகனும், பெற்றோரும் சற்று நேரம் கலந்து பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

★ ★ ★

மாலை ஐந்து மணி!

"தேனு...!" என்று செல்லம்மா அழைக்கவும் அவசரமாகப் போனாள்.

ரொம்ப நாள் கழிச்ச டைம் கிடைச்சிருக்கு என்று இளந்திரையன் ஒரு தூக்கம் போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

"தேனு...! புறப்படு. ஐந்தரை மணிக்கு நாம ஒரு இடத்துக்குப் போறோம்..." என்றார்.

"அவரு... தூங்கறாரே...!" என்றாள்.

"அவன்தானே... அவன் அஞ்சரை மணிக்கு ரெடியாய் நிப்பான் பாரு..." என்றார் செல்லம்மா. அவர் சொன்னது போலவே அவள் திரும்பி வந்து பார்ப்பதற்குள்ளாக அவன் விழித்திருந்தான்.

"என்ன பாக்கறே! எல்லாம் பிராக்டிஸ்தான். எத்தனை மணிக்கு முழிக்கணும்னு நெனச்சுட்டுப் படுக்கறனோ... அத்தனை மணிக்கு முழிப்பேன்!" என்றான்.

அவள் அழுத்தமாகத் தலையாட்டிக் கொண்டாள்.

அவர்கள் பங்களாவிற்குப் பக்கத்து சைட்டிற்கு அழைத்துப் போனார்கள். அந்த சைட்டில் முன்பகுதியில் ஒரு அலுவலகம் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. பின் பகுதி காலியாக இருந்தது.

அந்த இடமும் விற்பனைக்குக் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தார்கள்.

அலுவலகம் பார்த்தார்கள். பழைய பாணியில் இருந்தது. ஆனால் கட்டடம் உறுதியாய் இருந்தது. என்ன ஐடியாவில் இருக்கிறார்கள் என்று புரியாமல் தேனருவி பார்க்கவும்,

"இடம் நல்லாயிருக்கா... பாரும்மா..." என்றார்கள்.

"நல்லாயிருக்கு..." என்றாள் தயக்கத்துடன். பிறகுதான் விஷயத்தைச் சொன்னார் விவேகானந்தன்.

"இல்லம்மா. உனக்கும் வேலைக்குப் போகணும்னு எண்ணம் இருக்காம். நம்ம வீட்டுப் பொண்ணு எதுக்கு வெளியில வேலைக்குப் போகணும். நமக்கே நம்பிக்கையான ஆள் தேவையிருக்கு. அதான் அவிநாசிகிட்டே இருக்கற ஆபீசை... இங்க கொண்டு வந்துட்டா, நீ ஆபீஸ் வொர்க் பாத்தேன்னா... அவன் பேப்பர் மில்லுல இன்னும் கொஞ்சம் கான்ஸன்ட்ரேட் செய்யலாமே!" என்றார்.

"ஓ...!" என்றாள் ஒரு கணம் திகைப்புடன். பிறகு மகிழ்ச்சியானாள்.

திட்டமிடுவதில் ஆர்வமாகப் பங்கேற்றாள்.

ஒரே வாரத்தில்...!

அந்த அலுவலகம் அவர்கள் கைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது அதைச் சீரமைப்பதில் அழகு படுத்துவதில் வெகுவாகப்

பங்கேற்றாள். உள்ளே புதிதாகப் பெயின்ட் அடித்தார்கள். காபின்கள் அமைத்தார்கள்.

இளந்திரையனுக்கு ஒரு பெரிய காபினும் அதைத் தொட்டாற் போல் ஓரளவு பெரியதாக அவளுக்கு ஒரு காபினும் ஒதுக்கினார்கள். அவளுக்கு ஜி.எம். என்று ஒரு பொறுப்புக் கொடுத்தார்கள்.

ஒரு மாதம் அவனே பயிற்சி கொடுப்பதாக ஏற்பாடு.

அதற்குப் பிறகு அவர்களுக்கு வாழ்க்கை வேகம் பிடித்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அதிகாலை வழக்கம் போல் எழுந்து சமையல் வேலைகளை மேற்பார்வை செய்து முடிப்பாள். இளந்திரையன் ஒன்பதரை மணிக்கே அலுவலகம் போய் விடுவான். அவள் சற்றுப் பின்னதாகப் பத்து மணிக்கு அலுவலகம் செல்வாள்.

அவள் செய்ய வேண்டிய பணிகளைப் பற்றி அவளுக்குச் சொல்லி விட்டு அவன் வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் மில்லைப் பார்க்கச் சென்று விடுவான். மற்ற மூன்று நாட்கள் அப்பா மில்லுக்கு வந்து விடுவார்.

ஞாயிற்றுக் கிழமை விடுமுறை. பெரும்பாலும் சனிக் கிழமைகளில் அப்பாவே மில்லைப் பார்த்துக் கொள்வார். சனிக்கிழமை பிற்பகலிலும் இளந்திரையனும், தேனருவியும் வீட்டுக்கு வந்து விடுவார்கள்.

மாதத்தில் இரண்டு சனிக் கிழமைகள் தேனருவியின் வீட்டுக்குச் செல்வார்கள். ஒரு வாரம் அவன் கிராமத்துக்குச் செல்வார்கள். ஒரு வாரம் தங்கள் வீட்டிலேயே செலவழிப்பார்கள்.

அலுவலகத்தில் மற்றவர்களிடம் குறிப்பிடும் போது பாஸ் என்று குறிப்பிடுவான். தங்கள் தனிமையான நேரத்தில் இருப்பதை விட அலுவலக நேரத்தில் அவள் இயல்பாக

இருப்பதை உணர்ந்ததாலோ என்னவோ, அவனும் நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் அவளுடன் அலுவலகத்தில் இருப்பதை விரும்பினான்.

காகித ஆலையில் பெரிய ஒரு அலுவலகம் இயங்கி வந்தது. அங்கே அனுபவமும், திறமையும் மிக்க ஒருவரை ஜி.எம்மாகப் போட்டிருந்தார்கள். ஏதாவது சந்தேகங்கள் கேட்பதென்றால் அவரிடம் கூடக் கேட்டுக் கொள்வாள் தேனருவி.

ஒரு மாதம் வேகமாக ஓடியது. அன்றைக்கு அலுவலகத்தில் எல்லாருக்கும் சம்பளம் கொடுத்தார்கள். இந்த அலுவலகத்தில் பத்துப் பேர் வேலை செய்தார்கள். சிட்டி ஆபீஸ் என்று அதை அழைத்தார்கள்.

காபினில் கம்ப்யூட்டரில் ஏதோ ஒரு முக்கியமான கணக்கு வழக்கில் அவள் ஆழ்ந்திருந்தபோது இன்டர்காமில் இளந்திரையன் அழைத்தான். அவள் பரபரப்பாக எழுந்து போனாள்.

அவன் எழுந்து நின்று அவளது சம்பள செக்கை நீட்டினான்.

"நம்ம ஆபீஸ் உங்க முதல் சம்பளம், மேடம்!" என்று நீட்டினான்.

அவள் புன்னகையுடன் வாங்கிக் கொண்டாள். தாங்க்ஸ் பாஸ் என்றாள்.

★ ★ ★

நிலவொளி பனிபோலப் படர்ந்திருக்க, தோட்டம் பார்க்க அழகாக இருந்தது.

ஆட்களிடம் வேலை வாங்குவதில் தேனருவிக்கு ஒரு தனித் திறமை இருந்ததை அவன் கண்டு கொண்டிருந்தான்.

"இதைக் கொஞ்சம் முடிச்சுநீங்களா! ரெண்டு மணி நேரத்திலே முடிச்சிட்டிங்கன்னா... நல்லா இருக்கும்..." என்று

இதமாக வேலை வாங்கி விடுகிறாள் என்று நினைத்ததும் அவன் மனதில் புன்னகை பொங்கியது.

இரவு உணவு முடித்ததும் அவன் மேலே வந்து விட்டான். இன்னமும் அவள் மேலே வரவில்லை.

அடுத்த நாளைக்கான மெனுவைச் சொல்லிவிட்டு என்னென்ன தயாராய் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு வருவாள்.

ஒரு தலைமைச் சமையற்காரரைப் போல அவள் களத்தில் புகுந்தால் முக்கால் மணி நேரத்தில் சமையல் முடித்து வெளியே வருவாள். பகலுணவு நேரங்களில் அவனுக்கு முன்னதாக வீட்டுக்கு வந்து விடுவாள். அவன் வருவதற்குள் சூடாக உணவு தயாராக இருக்கும்.

அவன் வந்து உணவருந்திவிட்டுச் சற்று ஓய்வெடுப்பான். உடனடியாகப் படுக்கக் கூடாது என்பாள். அதனால் சற்று ஏதாவது செய்திகள் பார்ப்பான். பிறகு அரை மணி நேரம் உறங்குவான். அதற்குள் அவள் அலுவலகம் போய் விடுவாள். மாலையில் இருவரும் சேர்ந்து வருவார்கள்.

சில நாட்களில் அவன் மில்லிலிருந்து வருவதற்கு நேரமாகும். அந்த நேரங்களில் அவள் அலுவலகத்தினரை அனுப்பி விட்டுக் காத்திருப்பான். அந்த நேரத்தையும் கூட ஏதாவது படிப்பதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வான்.

புதிதாக மேலாண்மை தொடர்பான புத்தகங்களைப் படிக்க ஆரம்பித்திருந்தான். அவனிடமும் தெளிவாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வான்.

இதெல்லாம் மனதில் தோன்ற, அவன் மனைவிக்காகக் காத்திருந்தான். அவளும் மேலே வந்தாள்.

அறை வாசலில் தயங்கி நின்றாள்.

"நம்பி!" என்றாள். அவன் திரும்பினான். "வா! உனக்காகத்தான் காத்திருக்கிறேன்," என்றான்.

"அவன் சோபாவை நோக்கி வந்தான். அதற்குள்ளாகவே அவள் கவரை அவனிடம் நீட்டினாள்.

இருவரும் சிரித்து விட்டார்கள். அவன், "நீ... முதல்ல... வாங்கு..." என்று கொடுத்தான். வாங்கிக் கொண்டாள். பின் தன்னுடைய சம்பளத்தை நீட்டினாள். அவளும் வாங்கிக் கொண்டாள்.

"சாமிகிட்ட..." என்று இழுத்தாள்.

"ஓ...! அது வேறையா...?" என்று எழுந்து உடன் வந்தான்.

இரண்டு கவரையும் வைத்தார்கள். பிறகு அவளே எடுத்து அவன் கையில் வைக்க, அறைக்கு வந்தார்கள்.

"வீட்டுப் பராமரிப்புச் செலவெல்லாம் ஊர்ல இருந்து வந்துடும். பெரும்பாலான வீட்டுச் சாமான்கள் ஊரில் இருந்து வந்துடும். இங்க நம்ம செலவு, வேலையாட்கள் செலவு இதெல்லாம்தான்," என்று விளக்கினாள்.

எப்படிக்கணக்கு வழக்கு வைப்பது என்றும் சொன்னாள்.

அவள் சம்பளக் கவரைப் பிரித்தார்கள். இருபதாயிரம் ரூபாய் இருந்தது.

திகைத்துப் போனாள்.

"இவ்வளவா...?" என்றாள்.

"ஆமாம். நம்ம மில்லுல இருக்கற ஆபீஸ் ஜி.எம்முக்குச் சம்பளம்... முப்பத்தைந்தாயிரம். நீ ஜூனியர். அதனால உனக்கு கம்மி..." என்றான்.

"சரி...! என்ன பிளான்?" என்றான். அவன் சட்டென்று பத்தாயிரத்தை எடுத்து அவன் கையில் கொடுத்தாள். மறுபடியும் ஒரு எட்டாயிரம்..." இது கடனுக்குத் திருப்பித்தரும் தொகை!" என்றாள்.

"அது என்ன எட்டாயிரம்?" என்றான். "ஆமா... பன்னிரண்டு மாசத்துல தொண்ணூற்று ஆறாயிரம் ஆயிடும்.

அப்புறம் ஒரு நாலாயிரம் கட்டினா... ரெண்டு வருஷத்துல கடன் அடைஞ்சிடும்..." என்றான்.

"அட்ரா... சக்கை!" என்று சிரித்தான். "அந்தப் பத்தாயிரம்?" என்றான்.

"அது வீட்டுப் பொதுவான செலவுக்கு..." என்றான். பிறகு இரண்டாயிரத்தையும் நீட்டினான்.

"இது..." என்றான்.

"இது உங்களுக்கு..." என்றான். அவன் கலகலவென்று சிரித்தான். ஆனால் மறுக்கவில்லை. தாங்கஸ் என்றான். அவன் அதை ஒரு கவரில் பத்திரப்படுத்துவதை அவள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அதற்குப் பிறகு அவன் சம்பளத்தைப் பிரித்தார்கள். நாற்பதாயிரம் இருந்தது. அதில் இருபதாயிரத்தை எடுத்து வீட்டுப் பொதுச் செலவுக்கு என்றான்.

"பத்தாயிரத்தை எடுத்து உங்க வீட்டுக்கும், எங்க வீட்டுக்கும் ஏதாவது செய்ய!" என்றான். மீதி இருந்த பத்தாயிரத்தில் ஐந்தாயிரத்தைக் கையில் கொடுத்தான்.

"இது உனக்கு... இதுக்கு நான் கணக்குக் கேட்க மாட்டேன்... அதே போல்.. இந்த ஐந்தாயிரத்துக்கும்... நீ கணக்குக் கேட்கக் கூடாது..." என்றான்.

"சரி..." என்றான். ஆனால் தொடர்ந்து கேள்விக் குறியாய்ப் பார்க்க.

"கவலைப்படாதே, கண்மணி! எந்த பேட் ஹாபிட்ஸும் என்கிட்டே கிடையாது..." என்று இரண்டு கைகளையும் அகல விரித்துச் சிரித்தான்.

"அப்புறம்... இந்தப் பொதுக் கணக்கு முப்பதாயிரத்துக்கும் கணக்கு வைக்கணும், சரியா?" என்றான்.

காருக்குப் பெட்ரோல், டிரைவர் செலவு கம்பெனிக் கணக்கில் போய்விடும் என்றான். சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்ததற்குப் பிறகு அவள் பணக்காரங்களா இருக்கறதும் கஷ்டம்தான் போல இருக்கு... என்று முணுமுணுக்கவும் மறுபடியும் சிரித்தான்.

"ரொம்பக் கஷ்டம்... தெரியுமா? போகப் போகப் புரிஞ்சுக்குவே. ஆனா, எல்லாரும் கடமையைக் கரெக்டா செஞ்சா.. மேனேஜ் பண்ணிரலாம். பணம் பொறுப்பைக் குடுத்தா நல்லது. பொறுப்பின்மையைக் குடுத்தா... கஷ்டம்தான்!" என்றான்.

அவள் தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்யவில்லை என்று சுட்டிக் காட்டுகிறானோ என்று தோன்றியது.

"சரி... தூங்கலாமா?" என்று எழுந்தபோது அவள் தயங்கி நின்றாள்.

அவன் 'என்ன?' என்பது போல் பார்க்க.. "இல்லே! எல்லாரும் கடமையைக் கரெக்டா செய்யணும்னு சொன்னீங்களே...?" என்று முணுமுணுத்தான்.

அவன் கண்கள் ஒரு கணம் சுருங்கின. பின் அந்தக் கண்களிலே ஒரு சிரிப்பு மலர்ந்தது, ஆழமான பார்வையுடன்.

"கடமையைச் செய்யணும்னு சொன்னேன். கடமைக்காக எதுவும் செய்யணும்னு சொல்லலையே, கண்மணி!" என்று அவள் கன்னத்தைத் தன் ஒற்றை விரலால் ஒருமுறை தட்டி விட்டுப் புன்சிரிப்புடன் அறைக்குப் போய் விட்டான்.

அவளும் ஒரு விதமான திகைப்புடன் தன் அறைக்குப் போனாள்.

★ ★ ★

அரை மணி நேரம் போயிருக்கும்!

இளந்திரையன் கலகலவென்று சிரிக்கிற ஓசை கேட்டு வியப்புடன் தன் அறையிலிருந்து எழுந்து வந்தான்.

எட்டிப் பார்த்தாள்.

“அம்மா... என் வைஃப் எனக்கு ரெண்டாயிரம் ரூபா குடுத்திருக்காமமா... அப்புறம்... சந்தோஷமா சிரிக்காம என்ன செய்வேனாம்?” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

இடக் காதில் செல்போனை வைத்தபடி, வலக்கரத்தில் அவள் கொடுத்த கவரை வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் நகர்ந்தால் தெரிந்து விடும் என்ற நிலையில் மாட்டிக் கொண்டதால் அசையாமல் நின்றாள். அவன் மெதுவாக நடந்து கொண்டே பேசினான்.

“அம்மா... என்னம்மா... என் பொண்டாட்டி நம்ம ஆபீஸ்ல வேலை செஞ்சு சம்பளம் வாங்கி எனக்கே குடுக்கறது எவ்வளவு சந்தோஷம்மா... எவ்வளவு... சுகம் தெரியுமா?” என்று சிரித்தாள்.

தேனருவியின் முகம் சிவந்தது. அம்மா அந்தப் பக்கம் என்ன சொன்னாரோ, மீண்டும் சிரித்தாள். செல்லை ஆஃப் செய்து விட்டு அந்தக் கவர் மீது தன் இதழ்களைப் பதித்தாள்.

விசிலடித்துக் கொண்டே அவன் அந்தப்புறம் நகர்ந்ததைப் புரிந்தும் புரியாமலும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் தேனருவி.



“ஹேய்! தேனருவி... உனக்குப் பிடிச்சதா ஒரு விஷயம் சொல்லட்டுமா...” என்று உற்சாகமாய் வந்தான் இளந்திரையன்.

அவள் மௌனமாய் நின்றாள்.

“இன்னும் பத்து நாள்லே நம்ம ஊருல இலக்கிய விழா ஒண்ணு நடக்குது. ஸ்பான்ஸர்ஸ் யாரு தெரியுமா? நாமதான்.. ரொம்பக் காலமா நடக்குது. போறோம். சரியா?” என்றான்.

“ம்...” என்றாள் உற்சாகமாக.

ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு விஷயத்தின் போதும் அவள் உற்சாகமாக ஆரம்பிப்பதும் சற்றே நெருங்கி வருவது போல் தோன்றுவதும் பிறகு மீண்டும் கூட்டுக்குள் அடங்கி விடுவதுமாக இருக்கிறாளே, ஏன் என்ற சிந்தனை அவனுக்குள் ஓடிக் கொண்டிருந்ததை அவள் அறியவில்லை.

சென்ற முறை ஆர்வமாக அவனுக்குப் பரிசு கொடுத்தாள். அடுத்த நாள் மாலை வந்து,

“என்னங்க...” என்று நின்றாள்.

“என்னங்க...?” என்றான் அவனும் குறும்பாக. “இல்லே! கொஞ்சம் ஷாப்பிங் போகணும்...” என்றாள்.

“என்னடா... ஆச்சரியம்... தேனருவி தேவியார்... ஷாப்பிங்... போறாங்களாம். புடவை வாங்கமாட்டே. நகை வாங்க மாட்டே. அப்புறம் என்ன பாசி மணி ஊசியா வாங்கப் போறே!” என்றான் சிரித்தபடி.

அவள் அதைக் கண்டு கொள்ளாதவள் போல், “உங்க பேரண்ட்ஸுக்கும் எங்க பேரண்ட்ஸுக்கும் நம்ம கம்பெனியிலேயிருந்து கிடைச்ச... என்னோட சம்பளத்திலே இருந்து டிரஸ் எடுத்துக் கொடுக்கணும்...” என்றாள்.

அதைக் கேட்டதும் அவன் ஒரு நிமிடம் நெகிழ்ந்து விட்டான் போலும் கிண்டலை நிறுத்தி விட்டான். உடன் வந்தான். துணிமணிகள் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுத்தான். அவளுடைய ஐந்தாயிரத்தில் மூன்றாயிரம் ரூபாயை இதற்கே செலவழித்து விட்டான். மீதி இரண்டாயிரம்தான் இருந்தது.

“போதுமா? இந்த அமெளண்ட்?” என்றான் இளந்திரையன். “போதுமாவா? ரொம்ப அதிகம். எனக்குன்னு என்ன தனியா தேவை இருக்கு. அது மட்டுமில்லே... அப்பாவுக்கு உடம்பு சரியில்லாமப் போனதிலேயிருந்து இந்த இரண்டாயிரம் ரூபாக்குள்ளே வீட்டு மளிகையே முடிச்சடுவேன் தெரியுமா?” என்று அவள் யதார்த்தமாகச்

சொன்ன போது அவன் மீண்டும் அமைதியில் ஆழ்ந்து விட்டான். உள்ளம் நெக்குருகி விட்டான். இந்தப் பெண் நிறையப் பணத்துக்காகக் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறாள், அதனால் தான் தன் பணத்தைக் கண்டு பயப்படுகிறாள் என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

அன்றைக்கு வெளியே சாப்பிட்டு விட்டு வந்தார்கள். வீட்டுக்கு வந்து குட்டைத் தொலை அவரவர் அறைக்குப் போகுமுன் முதல் முறையாக அவள் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினாள்.

“ஹேய், தேனருவி! பணத்துக்காகக் கஷ்டப்பட்ட காலமெல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு. புரியுதா? இனிமே யு ஷுட் ஃபீல் ஹாப்பி. அது மட்டுமில்லே... எது வேண்ணாலும் நீ இனிமே என்கிட்டே கேக்கணும், தெரியுதா? நீ என்கிட்டே கேக்கறதுக்கும் நான் வாங்கிக் குடுக்கறதுக்கும் உண்டான உரிமையை இது குடுத்திருக்கு... யு அன்டர்ஸ்டாண்ட்!” என்று அவள் கழுத்தில் இருந்த தாலியை எடுத்துக் காட்டினாள்.

அவள் விக்கித்துப் போய் நின்றாள்.

அவன் குறும்பாகக் கண் சிமிட்டியபடி, “இன்னும்... என்னென்னவோ.. உரிமையும் கூடத்தான்... இருக்கு... ஆனா, அதெல்லாம் நீயாப் புரிஞ்சுக்கறவரைக்கும்... தொல்லை பண்ண மாட்டேன். உன் மனசுல ஏதோ குழப்பம் இருக்கு. சீக்கிரம் வெளியே வா. என்ன?” என்று ஒரு முறை அவளது மணிக்கட்டை அழுத்திக் கொடுத்து விட்டுப் போனான்.

தேனருவி செய்வதறியாமல் யோசிக்கவும் பயந்தவள் போல் தன்னறைக்குப் போய்க் கட்டிலில் வெகு நேரம் அமர்ந்து விட்டாள்.

மறுநாள்...!

அண்ணியிடம் அவன் சொன்னதையெல்லாம் பகிர்ந்து கொண்டான்.

அந்தப்புறம் அண்ணி எல்லாவற்றையும் துளைத்துத் துளைத்துக் கேட்டு விட்டு,

“அடி போடி! இப்படித்தான் ஆரம்பித்துக் குழையடிப்பானாக! அப்புறம் நாம அவங்களைக் கெஞ்சிட்டு நிக்கணும். எப்படியும் ஒருநாளைக்குப் பணிஞ்சுதான் ஆகணும்... முடிஞ்ச வரைக்கும் நிமிர்ந்து நில்லு...! எல்லா ஆம்பளையாளரும்... வேஷக்காரங்கதான்... நாமதான் கிரிப்ல இருக்கணும்!” என்றாள்.

இதுவரையில் இளந்திரையன்பால் சற்றே ஏற்பட்ட பரிவுணர்ச்சி கூட அவளுக்கு மாறிப் போனது. மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டாள்.

இதையெல்லாம் அவன் சற்றும் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

தொடர்ந்து வரப்போகிற இலக்கிய விழாவைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

★ ★ ★

அந்த நாளும் வந்தது.

வெள்ளிக் கிழமையன்று மாலை ஒரு கவியரங்கம். சனிக்கிழமை காலை ஒரு கருத்தரங்கம். சனிக்கிழமை மாலை ஒரு பட்டிமன்றம் என்று திட்டமிட்டிருந்தார்கள்.

தேனருவியும், இளந்திரையனும் வெள்ளிக் கிழமை காலையே போய் விட்டார்கள். விழா ஏற்பாடு, மேடை அலங்காரம் என்று எல்லாவற்றிலுமே அவள் ஆர்வத்துடன் பங்கெடுத்துக் கொண்டாள்.

மெதுவாகவும், தயக்கமாகவும், “ஏங்க மாமா, இதை இப்படிச் செஞ்சா நல்லாருக்குமில்ல... ஏங்கத்தை... இதை இப்படி அரேன்ஜ் செய்யலாமா?” என்று அவள் சொன்ன யோசனைகளுக்கெல்லாம் கிடைத்த மரியாதை பார்த்து அவளுக்கே திகிலாகிப் போய்விட்டது.

அந்தக் கிராமத்தில் மில்லுக்காரர் வீட்டுச் சின்னம்மா என்று அவளுக்குப் பெருத்த மரியாதை கொடுத்தார்கள்.

உறவுக்காரப் பெண்களில் வயதான ஒரு பெண்மணி, "ஏன்டா.. நம்பி.. நம்ம ஊர்ல இல்லாத பொண்ணுன்னு எங்க போய் இப்படி ஒரு பொண்ணைப் புடிச்சுப் போட்டான்னு நான்கூட நெனச்சன்டா. பரவால்லைடா உன்ற ஆளு!" என்று அவன் வாயைக் கிளற,

"ஆத்தோவ்! என்னொ புடிச்சுப் போட்டேன், ஆளு கீளுன்னெல்லாம் பேசறே... என்ற மனைவி, வைஃப்... ஊரறியக் கல்யாணம் பண்ணிட்டு வந்திருக்கிற... மில்லுக்காரர் வீட்டு மருமக... தெரிஞ்சுக்க..." என்று பாதி விளையாட்டாகவும் பாதி உண்மையாகவும் பதில் கொடுத்தான் இளந்திரையன்.

"அப்படியே மில்லுக்கார மாமனோட கட் அண்ட் ரைட்டு பேச்சு!" என்று சிரித்து விட்டுப் போனார் அந்தப் பெண்மணி.

அவர்கள் பேசிக் கொள்கிற அந்தக் கொங்கு நாட்டு வட்டார மொழி அவளுக்கும் கூட ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியது.

மாலைக் கவியரங்கத்தை வெகு ஆர்வமாகக் கவனித்தாள். அன்றிரவு இலக்கியவாதிகளுக்கு மாமனார் ஒரு விருந்து அளித்தார். அனைவரையும் நின்று உபசரித்தார்கள்.

வந்திருந்தவர்களில் நடுவராக இருந்த பெண்மணி அவர்களுக்கு வெகுநாள் பழக்கமாம். அன்றிரவு அவர்கள் வீட்டிலேயே தங்கினார்கள்.

ஒவ்வொரு ஊரிலும் அவர்களுக்கு நேர்ந்த அனுபவங்கள் பற்றியெல்லாம் சுவாரசியமாகச் சொன்னார்கள். தேனருவி வெகு இயல்பாக விமர்சனம் செய்வதையும், இலக்கியம் பேசுவதையும் மாமனாரிடம் வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கேட்டு அறிந்து கொள்வதையும் அவளறியாத வண்ணம் அவன் ஆழ்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மறுநாள் நடைபெற இருந்த பட்டிமன்றத்துக்கு அந்தப் பெண்மணியே தலைமை தாங்குவதாக இருந்தது. பெண் களுக்குப் பிறந்த வீட்டுப் பாசம் அதிகமா, புகுந்த வீட்டுப் பாசம் அதிகமா என்பதை இலக்கிய ரீதியாக ஆராய்கிற மாதிரி ஒரு தலைப்புக் கொடுத்திருந்தார்கள்.

அந்தப் பெண்மணியிடம் வேடிக்கையாகச் சற்று நேரம் வாதம் செய்து கொண்டிருந்தாள் தேனருவி. அப்போது சொன்னாள்: "அம்மா... இப்பக் கம்பராமாயணத்தையே எடுத்துக்கங்களேன். இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம்னு சொன்னவுடனே கைகேயி கூனிக்குப் பரிசு கொடுக்கறா... ஆனா, கொஞ்ச நேரத்துல ஆளே மாறிப் போறா... ஏன்னு சொல்லுங்க..." என்றாள் புன்சிரிப்புடன்.

"நீயே சொல்லும்மா..." என்றார் அவரும் அதே புன் சிரிப்புடன்.

"ஏன்னா, இராமன் அரசனாயிட்டா... நீயும் உன் மகன் பரதனும் நாளைக்கு எதுக்குமே கௌசலைகிட்டே கையேந்தணும். அது மட்டுமில்லே. உன்பிறந்த வீட்டுக்கு எந்த மரியாதையும் இருக்காதுன்னு சொல்றா. அந்தப் பாயிண்ட்லதான் கைகேயி அடியோட மாறிப் போறா..." என்றாள்.

"வெரிகுட்... வெரிகுட்..." என்று பாராட்டினார் அவர். "உன்கிட்டே நிறைய விஷயம் இருக்குது போல இருக்கு..." என்றார்.

"என்கிட்டே இல்லைங்கம்மா. நம்ம லிட்ரேச்சர்ல நிறைய இருக்கு..." என்றாள். தொடர்ந்து, "ஆனா, தசரதன் செஞ்சது துரோகம்தான். கைகேயியைக் கல்யாணம் செய்யும் போதே பட்டம் அவள் மகனுக்குத்தான்னு வாக்குறுதி கொடுத்திருக்காரு... தெரியுமா?" என்று வெகு ஆர்வமாக இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மிகவும் மகிழ்ச்சியாகத் தேனருவியின் மாமனாரிடம் அவர் பாராட்ட, அவரும் சிரித்துக் கொண்டே, "தேனருவிக்கு... இவ்வளவு இலக்கிய ஆர்வம் இருக்குங்கறதே... இன்றைக்குத்தான் எங்களுக்கே தெரியும்!" என்றார் பெருமையாக. அப்போது, "மாமா! நம்ம தமிழ்ல சொல்லப்படாத விஷயங்களே... இல்லை. இவ்வளவு ஒரு மெச்சுரிட்டியை நாம வேற எங்கயும் பார்க்க முடியாது. ஆனா, தமிழ் ஆர்வலர்கள் கிட்டேதான் போட்டி மனப்பான்மை இருக்கு. அதனால, தமிழ்லே வெளிவர வேண்டிய விஷயங்கள் எல்லாம் இன்னும் வெளிய வராம இருக்கு..." என்றாள்.

"உதாரணமா?" என்றார் ரங்கநாயகி.

"இல்லைங்கம்மா... பாருங்க... ஒரே ஒரு திருக்குறள்.

வெள்ளத் தனையது மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்

உள்ளத் தனையது உயர்வு.

இதுக்கு மேலே அழகா பாஸ்டிவ் திங்கிங் பத்தி எப்படிச் சொல்ல முடியும்? எத்தனை செல்ஃப் இம்ப்ரூவ்மென்ட் புத்தகங்கள் வந்தாலும் அதெல்லாம் இதுக்குள்ளே அடக்கம்..." என்றாள்.

ரங்கநாயகி கைகொட்டி ரசித்துச் சிரித்தார். "நல்ல பொண்ணும்மா... நீ!" என்றார். வெகு நேரம் பேசி மனசில்லாமல் உறங்கப் போனார்கள்.

★ ★ ★

பட்டுப் புடவை போல் தோற்றமளிக்கிற ஆனால் கைத்தறிப் புடவை அணிந்து கொண்டு அவள் நடமாடியதும், பின்னணியில் இருந்து விழா நிகழ்வுகளை ஒழுங்கு படுத்தியதும் ஆக, இளந்திரையனின் பங்காளிக் குடும்பத் தினருக்கு அவள் மேல் மரியாதையை ஏற்படுத்தியது.

தேனருவியின் குடும்பத்தினரும் எல்லாரும் கோவையில் இருந்து வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் சனிக்கிழமை

இரவே புறப்பட்டார்கள். தேனருவியும் இளந்திரையனும் மட்டும் மறுநாள் மாலை புறப்பட்டார்கள்.

சனிக்கிழமை இரவு அனைவரையும் வழியனுப்பி வீடு வந்து சேரப் பதினோரு மணியாகி விட்டது. தனிமை விடைத்தவுடன் என்றைக்கும் இல்லாத வழக்கமாக இன்று இளந்திரையனின் பார்வை அவளைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

வேறு வழியில்லாமல் ஒரே அறையில் வேறு தங்க வேண்டியிருந்தது.

"ஹேய்! என்ன இந்தப் போடு போடறே! ரங்கநாயகிம்மா அப்பாகிட்டே உன்னை அப்படிப் புகழ்ந்துட்டுப் போறாங்க..." என்றான் கண்கள் மின்ன.

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துப் புன்னகைத்தாள். "அப்பாவுக்கு இலக்கியத்திலே ரொம்ப ஆர்வம். அடிக்கடி நானும் அவரும் டிஸ்கஸ் செய்வோம்," என்றாள்.

"ஓ...!" என்றான். வெடிச் சிரிப்பு சிரித்தான். "உங்க தமிழ் இலக்கியத்துலதான் காதலுக்கு ரொம்ப முக்கியத்துவம் உண்டாமே?"

"எங்க தமிழ் இலக்கியம்... இல்லே. நம்ம தமிழ் இலக்கியத்துல..." என்றாள்.

"பாயின்ட் அதில்லை. நான் கேட்ட விஷயம்... வேற. இவ்வளவு புரிஞ்ச உனக்கு... அது புரியலையாக்கும்!" என்று கிறக்கமாகப் பேசியபடி நெருங்கி நின்றான்.

இடக்கையால் வளைத்துத் தன்னருகில் கொண்டு வந்தான். கண்களை இறுக்கமாக மூடிக் கொண்டாள் தேனருவி. அவளுக்குள் அந்தக் குரல் பெரியதாக ஒலிப்பது போல் தோன்றியது. முகத்தில் வியர்வை முத்துக்கள் அரும்பின. உடல் நடுக்கம் தோன்றியது.

லேசான எதிர்ப்புணர்வை உணர்ந்த இளந்திரையன் வெகுவாகத் திகைத்துப் போனான். மெதுவாக விடுவித்தான்.

“ஹேய்! ரெண்டு நாளா செம அலைச்சல். டயர்டா இருக்கே. தூங்கு!” என்றான் மென்மையான குரலில்.

அவள் விட்டால் போதும் என்பது போல் விலகிக் கொண்டாள். அவன் சட்டென்று அறையை விட்டு வெளியே போய் விட்டான்.

வெகு நேரம் அம்மா அப்பாவுடன் அளவளாவி விட்டு வந்தபோது அவள் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தாள். சற்று நேரம் நின்று கவனித்தான். அப்போதுதான் அவனுக்கு அந்தச் சந்தேகம் எழுந்தது.



10

அலுவலக நேரங்களில் இயல்பாய் இருக்கிறாள். வீட்டைப் பராமரித்தல், அழகு படுத்துதல், சமையல் நிர்வாகம் என்று எல்லாவற்றிலும் ஆர்வமாக ஈடுபடுகிறாள். குடும்பச் சூழல் பிடிக்கவில்லை என்றும் சொல்ல முடியாது. ஆனால் தன்னிடம் மட்டும் நெருங்க மறுக்கிறாள். பலவும் எண்ணிக் குழம்பிப் போனான் இளந்திரையன்.

திடீரென்று தான் அவள் வாழ்க்கையில் நுழைந்து விட்டோமா? வேறு ஏதாவது வாழ்க்கை பற்றிய குறிக் கோள்கள் வைத்திருந்திருப்பாளோ? வேறு யாரையாவது... என்று புதிதாகச் சந்தேகம் முளைத்தது.

அருணாசலம் சாரிடம் விவரமாக எல்லாம் சொன்னோமே! எந்தக் கட்டாயமும் இல்லை என்று. இப்போது போய் எப்படி அவரிடம் கேட்பது. கேட்டால் தங்கள் குடும்ப வாழ்க்கையில் என்ன பிரச்சனையோ என்ற சந்தேகம் அவருக்குத் தோன்றி... அதை அவர்கள்

குடும்பத்தில் சொல்லி... அப்படியே அது தன் குடும்பத்துக்கும் பரவினால்... வேண்டாம்... இதை வேறு விதமாகத்தான் அணுக வேண்டும்.

யோசித்தான்.

இரண்டு வித வியூகங்கள் முடிவு செய்து கொண்டான். அடுத்த வாரத்திலேயே செயல்படுத்த ஆரம்பித்தான்.

“ஹேய்! அருவி... இந்த வாரம் நாம உங்க வீட்டுக்குப் போறோம்...” என்று அவர்கள் வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

“டேய்... கிள்ளி... உன்னோட காலேஜ் அனுபவம் எல்லாம் சொல்லு...” என்று அவனிடம் நெருங்கினான். வீட்டுக்கு முன்னால் இருந்த இடத்தில் இருவரும் சேர் போட்டு அமர்ந்தார்கள்.

“டேய்... கிள்ளி...! ஏதாவது விஷயம் இருந்தால் சொல்லீறா... விவகாரம் இல்லாமே நானே பாத்து முடிச்ச வைக்கிறேன்!” என்று கண் சிமிட்டிச் சிரித்தான்.

கிள்ளியும் சிரித்தான்... “அதெல்லாம்... நம்ம பர்சனாலிட்டிக்கு நிறையப் பச்சைக் கிளிகள் பறந்து தாக்கறாங்கதான் மாமா... ஆனா, நாம சிக்கிக்கறதா இல்லே!” என்றான், காலரைத் தூக்கி விட்டுக் கொண்டு.

“நேரம்தான்டா...” என்று சிரித்தான் இளந்திரையன்.

கிள்ளி சட்டென்று சீரியஸானான். “உண்மைதான் மாமா. அப்பா எங்களையெல்லாம் ஒரு குறையும் தெரியாமத்தான் வளர்த்தா. ஆனா, அவருக்கு உடம்பு சரியில்லாமப் போன ரெண்டு வருஷத்துல ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டுட்டோம். பணம்னா என்ன? வாழ்க்கைன்னா என்ன? பொறுப்புன்னா என்னன்னு நிறையப் புரிஞ்சுகிட்டோம். அக்கா.. பாவம்.. மாமா... நிறையச் சுமந்தா. அவ வயசுப் பொண்ணுங்கள்ளாம்

வாழ்க்கையை அனுபவிச்சுகிட்டிருந்தப்போ, அவ மானத்தை விலை பேசாம... எப்படிப் பணம் சரிபன்றதுன்னு எவ்வளவு அலைஞ்சா, தெரியுங்களா?" என்றான். குலங்கி அழுது விட்டான்.

இளந்திரையனின் கண்களும் கூடக் கலங்கி விட்டன. சட்டென்று தோளில் சாய்த்துக் கொண்டான்.

"ஏன்? வேன்பாரி பொறுப்பெடுத்துக்கலையா?" என்றான்.

"அவனும் செஞ்சான்... ஆனா, அவனுக்குச் சம்பளம் குறைவு... குடும்பம் வேற... எவ்வளவு சிக்கனமா இருக்க முடியுமோ... இருந்து... அனுப்பி வைப்பான்... ஆனா... வாரத்துக்கு ரெண்டு மூன்று டயாலிசிஸ்... நெனச்சுப் பாருங்க... எங்க படிப்புச் செலவு... எப்படியோ யார் யாரையோ பிடிச்சு... எல்லாம்.. நடத்தினோம்... இதுல... எங்க போய்க் காதல்... கத்தரிக்காய் வற்றது?" என்றான்.

"அக்காவுக்கு... அக்காவுக்கு... யாரும் ஆண் நண்பர்கள் இல்லையா?"

அவன் சிரித்தான்... "அக்காவுக்கு... நண்பர்களா? கிள்ளி... நான் வீட்டுக்குப் பெரியவடா. நான் நடந்துக்கற விதம் பாத்துத்தான் நீங்க நடந்துக்குவீங்க... நாளைக்குக் கயல் விழிக்கு நல்ல இடம் வரும். நான் கல்யாணமே பண்ணிக்கப் போறதில்லடாம்பா... நல்ல வேளை, நீங்க வந்தீங்க..." என்றான்.

"ஓ...!" என்று விஷயங்களை உள் வாங்கிக் கொண்ட இளந்திரையன் பரிவும், பாசமுமாகச் சொன்னான்.

"கிள்ளி! இனிமே படிப்பைப் பத்தியே கவலைப் படாதீங்க... நீ... கயலு... சோழன்.. எல்லாம் எவ்வளவு வேண்ணா படிங்க. நான் இருக்கேன்!" என்றான்.

"போங்க... மாமா..! நீங்க இப்படிச் சொல்றீங்க...! ஆனா, போன தடவை உங்ககிட்டே ஃபீஸ்கு பணம்

வாங்கியதுக்கே... அக்காகிட்டே செம டோஸ். பொண்ணு குடுத்த இடத்துல எல்லாம் குடுக்கல் வாங்கல் வச்சுக்கலாமா... உனக்கு மானம் ரோஷம் இல்லையா? அப்படிங்கறா..." என்றான்.

இளந்திரையன் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான். "ஆமாடா.. ரொம்ப ரோஷக்காரியா இருக்கறா. அவ மனசு உறுத்தல் தீரட்டுமேன்னுதான் வேலையே போட்டுக் குடுத்திருக்கேன். எனக்கும் ஒரு நம்பிக்கையான ஆள் தேவையிருக்குன்னு வச்சுக்க. ஆபரேஷனுக்கு நான் செலவு செய்த பணத்தையெல்லாம் திருப்பிக் கொடுக்கறாளாம். நானும் சரின்னுட்டேன். எப்படியோ அவ சந்தோஷமானாச் சரிடா!" என்றான்.

வலக்காலை மடக்கி இடக்காலின் மேல் வைத்தபடி, தன் வலத்தொடையை நீவிக் கொண்டே சேரில் அமர்ந்தபடி பேசுகிற தன் மச்சானைக் கிள்ளி அன்புடன் பார்த்தான்.

"மாமா... நீங்க ரொம்ப... கிரேட் மாமா..!" என்றான்.

அவன் அழகாகச் சிரித்தான்.

"சரிடா... உங்கக்காவுக்கும் உறுத்தல் இல்லாம... உங்க ஃபாமிலியையும் தூக்கி விடறதுக்குப் பாக்கறேன்."

"சரி மாமா. அவளுக்குன்னு சில பாலிஸியெல்லாம் வச்சிருக்கா. யாருகிட்டேயும் சும்மா பணம் வாங்கக் கூடாதும்தான். உழைப்பைக் குடுத்து வாங்கலாமாம். என்னென்னவோ சொல்வா..." என்றான் கிள்ளி.

"ம்...!" என்று சற்று நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்த இளந்திரையன் அதற்குப் பிறகு ஆளே மாறிப் போனான்.

தரையில் பாயை விரித்துக் கயல்விழி, கிள்ளி வளவன், சோழன், தேனருவி எல்லாருடனும் அமர்ந்து சீட்டு விளையாடினான். கேரம் விளையாடினான்.

சோழனுடன் பொய்யாகக் குத்துச் சண்டை போட்டான். அவனைத் தட்டாமாலை சுற்றி இறக்கினான்.

தேனருவி கூடச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள்.

எவ்வளவு வசதியானவர்! இங்கே வந்து தன் மனிதர்களிடம் இயல்பாகப் பழகுகிறார் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

லேசாகக் குற்ற மனப்பான்மை கூட ஏற்பட்டது.

அன்றிரவு!

அவர்களுக்குத் தனிமை கிடைத்தபோது அவன் முகத்தை முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் புருவங்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு ஒரு கணம் குறும்பாகப் பார்த்தவன் பின்னர் புன்னகையுடன்,

“என்ன விஷயம் மேடம்? ஏதோ சொல்லணும்னு நினைக்கறாப்பல.. இருக்கு?”

“ம்...!” என்றாள் தயக்கமாய்.

அவன் காத்திருப்பவன் போல் நின்றான். அவள் தயங்குவதைப் பார்த்துக் கட்டிலில் அமர்ந்தான். உட்கார் என்று படுக்கையைத் தன் இடக் கையால் தட்டிக் காண்பிக்க, அமர்ந்தாள்.

“நான்... எனக்கு...” என்று குழறினாள்.

“ம்...?”

“இல்லே... எல்லாத்துக்கும்... எனக்குக் கொஞ்சம்... டைம்... வேணும்...” என்றாள்.

அவன் குரல் எழாதவனாய்ச் சிரித்தான். “நோ... பிராப்ளம்! டேக் யுவர் ஒன் டைம்... ஆனா... அதுக்காக இப்படிப் பயந்து ஒதுங்க வேண்டியதில்லை. சாதாரணமா இருக்கலாம். இருக்கிற வாக்கில்... குறை... நிறைகளோட... அப்புறம்... மெதுவா... முடிவெடுக்கலாமே!” என்றான்.

அவள் சற்று நேரம் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தாள். பிறகு இது கூடச் சரிதான் என்பதுபோல் தலையாட்டிக் கொண்டாள்.

பிறகு அவன் முகம் பார்த்து நிமிர்ந்தாள்.

“இங்க... எல்லாருக்கும்... உங்களை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு...” என்றாள்.

“தாங்க்ஸ்...” என்றான். “உனக்கு...” என்ற கேட்க நினைத்தவன் மாற்றிக் கொண்டான்.

அவன் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டான். அவள் கீழே பாயில் படுத்துக் கொண்டாள்.

“அருவி! நமக்கு எங்கெங்கே சொத்துக்கள் இருக்குன்னு தெரியுமா?” என்றான்.

“ம்ஹும்...” என்றாள்.

“அருணாசலம் சார்கடையிருக்கில்ல. அந்தக் காமப்ளெக்ஸ் மாதிரி மதுரையில் ஒண்ணு இருக்கு. சென்னையில் ஒண்ணு இருக்கு...” என்றான்.

“ஓ...!” என்றாள்.

“இப்ப எதுக்கு இந்தப் பேச்சு வருதுங்கறியா! நம்ம கோயமுத்தூர் மானேஜர் சென்னைக்குப் போறேங்கறார். அவரு பசங்க... அண்ணா யுனிவர்சிட்டியில் படிக்கறாங்களாம். போன வருஷத்திலே இருந்தே சொல்லிகிட்டிருக்காரு... அப்ப இங்க யாரைப் போடறதுன்னு புரியலை..!” என்றான்.

“ஏன்... சென்னைக்காரரை இங்க வரச் சொல்லீரலாமே...?” என்றாள்.

“சென்னையில் ஒரு அபார்ட்மெண்ட் இருக்கு. ஆனா இதுவரைக்கும் அப்பாவுக்கு வேண்டிய ஒரு பையன் அங்க தங்கிகிட்டு நம்ம காமப்ளெக்ஸையும் பாத்துகிட்டிருந்தான். அவன் ஃபாரின் போறானாம்!” என்றான்.

"நம்ம ஊர்ல இருந்து யாரையாவது?" என்றான்.

"அது சரி வராது... அருவி... அப்பாவுக்கு அந்த யோசனை பிடிக்கலை..." என்றான்.

"அப்ப என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறீங்க?"

"இல்லே. கோயமுத்தூர் மேனேஜரைச் சென்னைக்கு அனுப்பீரலாம். இங்க நம்பிக்கையானவர்களா... யாராவது வேணும்..." என்று தனக்குத் தானே பேசிக் கொண்டவன்,

"சரி... அதை அப்புறம் யோசிக்கலாம்... நீ... தூங்கு..." என்றான். விளக்கை அணைத்தான். குட் நைட் என்றான்.

மறுநாள்!

"கிழேயே உட்கார்ந்துக்கலாம். பந்தியா, வசதியா இருக்கும்!" என்று பந்தியில் அமர்ந்து காலை உணவை உண்டார்கள். அப்பா மட்டும் அப்புறம் சாப்பிடுகிறேன் என்றார். எனினும், ஒரு சேரில் அமர்ந்து கொண்டு அதையெல்லாம் ஒரு நிறைவோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

"மாப்பிளே! எனக்குத் தெரிஞ்சு மனசாலே கூட நான் யாருக்கும் துரோகம் செய்ததில்லே. அப்படியிருக்கையில கடவுள் ஏன் எனக்கு ஒரு நோயைக் குடுக்கணும், குடும்பத்தை இவ்வளவு கஷ்டப்படுத்தணும்னெல்லாம் அப்ப நினைப்பேன். ஆனா, இந்தப் பிரச்சனையிலதான் உங்களைச் சந்திக்க முடிஞ்சது. நீங்க எங்களுக்குக் கிடைச்சிங்க..." என்றார்.

இளந்திரையன் அழகாக அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தான். ஒரு நிமிடம் தேனருவிக் கே அவன் சிரிப்பைப் பார்த்து ஒரு வித மலைப்பு ஏற்பட்டது. மாமா முகம் பார்த்துச் சிரித்து விட்டுத் திரும்பிய இளந்திரையன் அவள் பார்வையைப் பார்த்து விட்டு அவளுக்கு மட்டுமே தெரிகிற மாதிரிக் கண் சிமிட்டிப் புன்னகைத்தான்.

அவள் அவசரமாகக் குனிந்து பொரியலை எடுத்து அவன் இலையில் பரிமாறினாள். இளந்திரையின் அதற்குள்,

"எங்க வீட்லயும் அம்மா, அப்பாவுக்கு அருவியை ரொம்பப் பிடிச்சப் போச்சு. எந்த வித்தியாசமும் இல்லாமல் பாசமாகப் பழகறாளா? மக இல்லேங்கற குறை தீர்ந்து போச்சங்கறாங்க!" என்றான்.

"ரொம்ப சந்தோஷம் மாப்பிளே. தேனருவி உண்மையாவே நல்ல பொண்ணு. பொறுப்பான பொண்ணு. ஆனா என்ன, ரொம்ப யதார்த்தம். மனுஷங்க நடிச்சாக் கூட நம்பிடுவா. அது ஒண்ணைத்தான் மாத்திக்கணும்!" என்றார்.

மறுபடியும் மனைவியைப் பார்த்து வாஞ்சையாய்ப் புன்னகைத்த இளந்திரையன். "எண்ணங்கள் நல்லதா இருக்கிறதில் ஒண்ணும் தப்பில்லை... மாமா..." என்றவன், தொடர்ந்து, "மாமா! உங்ககிட்டே எனக்கு ஒரு உதவி வேணுமே..." என்றான்.

"சொல்லுங்க... மாப்பிளே! என் சக்திக்கு உட்பட்டது என்ன வேண்ணாலும் செய்யறேன்!" என்றார்.

"எல்லாம் உங்க சக்திக்கு உட்பட்டதுதான். எங்க காம்ப்ளெக்ஸ் பெரிய காம்ப்ளெக்ஸ். முப்பது கடை இருக்கு. கிழே இரண்டு அபார்ட்மெண்டும் இருக்கு. ஒண்ணு கெஸ்ட் ஹவுஸ். இன்னொண்ணு காம்ப்ளெக்ஸ் மானேஜருக்கு. என்னன்னா... கோயமுத்தூர் மானேஜர் சென்னைக்கு அந்தக் காம்ப்ளெக்ஸ்குப் போறேங்கறாரு. நீங்க உங்க ஃபாமிலி யோட அந்தக் காம்ப்ளெக்ஸுக்குக் குடி வந்துட்டிங்கன்னா, மெயின்டெனன்ஸ் ஈசியாயிருக்கும். அவருக்கு என்ன சம்பளம் குடுத்தமோ அதை நீங்க எடுத்துக்கலாம். உங்களுக்கும் டைம் போகும். எனக்கும் பெரிய நிம்மதி..." என்றான்.

அப்பா திகைத்துப் போனார். சம்பளம் மெயின்டெனன்ஸ், நிர்வாகம் என்றெல்லாம் இளந்திரையன் வார்த்தைகளைப் போட்டதனால் யாருக்கும் மறுக்கவும் முடியவில்லை.

“என்னென்ன வேலையிருக்கும், மாப்பிளே?” என்றார் தியாகராஜன்.

“காம்ப்ளெக்ஸ் வாடகை வசூல் தினம் ஒரு ரவுண்டு பாக்கணும். திடீர் திடீர்ன்னு ஏதாவது செலவு வரும். பாக்கணும். நீங்க வீட்லயே ஆபீஸ் போட்டுக்கலாம். கம்ப்யூட்டர் குடுத்தீரேன். இந்தக் கிள்ளியை அசிஸ் டென்ஸுக்கு வச்சுக்குங்க... பார்ட் டைமாப் பாக்கட்டும்,” என்றான்.

தியாகராஜன் சற்றும் தயங்கவில்லை. “தாராளமா மாப்பிளே! சும்மா வெட்டியாப் பொழுது போக்கறேன். இப்படி வாய்ப்புக் கிடைச்சா செய்யறதுக்கென்ன...?” என்றார் உற்சாகமாக.

“அடுத்த வாரமே நீங்க ஷிப்ட் செஞ்சுக்கலாம். அப்புறம்... மாமா... உறவு வேற... இந்த மாதிரி வெள்க் ரிலேஷன்ஸ் வேற... கொஞ்சம் ஸ்ட்ரிக்ட்டாத்தான் இருப்பேன்!” என்றான் புன்சிரிப்புடன்.

“அப்படித்தான் இருக்கணும்... அதான் நல்லது!” என்றார் தியாகராஜன்.

அன்று மாலை புறப்படுவதற்கு முன் கிள்ளியிடம், “டேய்! என்னோட பழைய பைக் ஊர்ல சும்மாதான் இருக்கு. சர்வீஸ் பண்ணிக் கொண்டு வரச் சொல்லியிருக்கேன். கயல் விழியைக் கொண்டு போய் காலேஜ்ல தினம் டிராப் பண்ணிடு... அப்புறம் உனக்கு ஒரு கம்ப்யூட்டர் அனுப்பறேன். என்ன?” என்றான்.

“தாங்க்ஸ்... மாமா...” என்று கிள்ளி கண் கலங்கினான். “இதுக்கெல்லாம்... எப்படிக் கைம்மாறு செய்யப் போறோமோ...” என்றான்.

“நேரம் வரும்போது வாங்கற இடத்துல வாங்கிக் கறன்டா...” என்று சிரித்துப் புறப்பட்டான்.



தேனாருவி மனத்திலே மெது மெதுவாக மாற்றம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருப்பது போல் உணர்ந்தான். இந்த மூன்று மாதங்களில் பார்த்தவரை நம்பி ஒன்றும் நாகரீகமற்ற வராகத் தெரியவில்லை. அப்படியிருக்கும் போது அன்றைக்குத் தான் கண்காட்சியில் கேட்டது பொய்யா என்ன? ஒரு வேளை தான் நினைத்ததைச் சாதிப்பதற்காக மெது மெதுவாகவும், திறமையாகவும் காய் நகர்த்துகிறானோ என்ற சந்தேகமும் தோன்றியது. ஆனால், எந்த முடிவுக்கும் வருவதற்கு மூன்று மாதம் என்பது போதுமான காலம் அல்ல என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

இரண்டு நாள் கழித்து அண்ணி பாமாவிடம் பேசினாள்.

“அண்ணி! ரொம்ப நல்லவராத்தான் தெரியறாரு!” என்றாள்.

அண்ணி அந்தப் பக்கம் சிரித்தாள். “தேனு! எனக்கு என்ன தோணுதுன்னா உன்னைப் பணத்தால அடிக்க முடியாதுன்னு தெரிஞ்சு வேற விதமா கவர் பண்ணலாம்னு பாக்கறாருன்னு தான் தோணுது. இதுவும் ஒரு வகையா பணத்தால அடிக்கறது தான். வேலை குடுக்கறேன்னு பாவ்லா பண்ணிகிட்டு பணத்தை வீசறதுதான்!” என்றாள்.

“அண்ணி, எனக்கென்னவோ அப்படித் தோணலை!” என்றாள், மீண்டும்.

“அடப்போ! இப்ப உங்க அண்ணனையே நீ என்ன நினைக்கிறே? உங்கிட்ட வந்து பாமா வரமாட்டேங்கறா... செய்யமாட்டேங்கறா அப்பலம்பாரு. ஆனா, எங்கிட்டே வந்து சும்மாயிரு... பாமா... அப்படித்தான் சொல்லணும். எங்கப்பன் பாட்டுக்கு நாலைஞ்சு பேரைப் பெத்துத் தள்ளிட்டாரு. அத்தனை பேர் சுவையையும் நாம ஏத்துக்க முடியுமாம் பாரு. எல்லாரும் ரெட்டை வேஷக்காரங்கதான். லேடீஸ்கிட்டே எப்படிப் பழகறாருன்னு கவனிச்சுப் பாரு. அப்புறம் ஒரு

முடிவுக்கு வரலாம்," என்று வேறு விதமாகவும் திரி வைத்து விட்டாள்.

தேனருவி மேலும் குழம்பி விட்டாள். அதற்குத் தகுந்தாற் போல் அடுத்து வந்த இரு வாரங்களிலும் நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன.

★ ★ ★

"ஹேய்! அருவி! என் ஃப்ரண்ட் ஒருத்தர் வர்றாப்பல. காலேஜ்மேட். அனிதா ராய்!" என்று முகமெல்லாம் சிரிப்பாக வந்தான் இளந்திரையன்.

அவன் சொல்வதை மௌனமாகவும், அழுத்தமாகவும் வாங்கிக் கொண்டாள் தேனருவி.

"நாங்க க்ளோஸ் ஃப்ரண்ட்ஸ் அஞ்சு பேர். அதில அவளும் ஒருத்தி. முதல்ல அனிதா ராய். இப்ப அனிதா சந்திரமோகன். சந்திரமோகனும் நம்ம ஃப்ரண்ட்தான். இரண்டு நாளைக்கு நம்ம வீட்ல தங்கறா..." என்றான் உற்சாகமாய்.

"அவரு வர்லையா?" என்றாள்.

"இல்லே! ரெண்டு பேரும் இப்ப லண்டன்ல இருக்கறாங்க. முதல்ல அவ வர்றா போலிருக்கு. அப்பறம் மோகன் அடுத்த நாள் வர்றான் போல இருக்கு," என்றான்.

"ஓஹோ..." என்றாள்.

அனிதா வந்தாள். வரும்போதே, 'ஹாய்! நம்பி...' என்று அவன் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினாள்.

'ஹலோ! பியூட்டி...' என்று தேனருவியைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டாள். தேனருவிக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. ஒரு விதமாகச் சிரித்துச் சமாளித்தாள். ஆனால், நன்கு உபசரித்தாள்.

"ஹாய், திரையன்! என்னா, ஆளு மினுமினுப்பா இருக்கறே!" என்று அவனருகில் சோபாவில் அமர்ந்தாள்.

இளந்திரையன் அவளைப் பார்த்துக் கலகலவெனச் சிரித்தான். "அனிதா! இன்னமும் அதே மாதிரி வாயடிச்சு கிட்டுத்தான் இருக்கியா? பாவம், சந்திரமோகன்!" என்றான்.

"சும்மா இரு... மேன்... நாந்தான்... பாவம். அவன் என்னமோ... ரொம்ப அமைதி... கிமைதின்னு சொல்லீங்களே! இப்ப வந்து பாரு, என்னா மிரட்டு மிரட்டறான் தெரியுமா! அதுக்குத்தான்... உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம்னு பார்த்தேன்... நீ மாட்டேன்னுட்டே..." என்று சிரிக்கவும், இளந்திரையன் மறுபடியும் சிரித்தான்.

தேனருவி அதிர்ந்து போய்ப் பார்க்கவும்... இயல்பாக எழுந்து வருகிறவன் போல் வந்து அவள் கையைப் பிடித்துச் சமையலறைக்குள் அழைத்துப் போனான். மெல்லிய குரலில்,

"ஹேய்! அப்படி முறைச்சுப் பார்க்காதே! பம்பாய்ல வளர்ந்தவ. கொஞ்சம் ஃப்ரீயா இருப்பா... சும்மா கலாட்டா செய்வா. மோகனும் அவளும் லவ் மேரேஜ் பண்ணிக் கிட்டவங்க..." என்று விளக்கம் சொன்னான்.

தேனருவி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. சரி என்பது போல் தலையாட்டிக் கொண்டாள். ஆனால், மனதுக்குள் மட்டும் என்ன ஃப்ரீ என்றாலும் இப்படி இடிச்சுகிட்டே உட்காரணுமா, என்ன என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

இளந்திரையன் வெளியே போகும்போது ஃப்ரிட்ஜைத் திறந்து ஒரு கூல்ட்ரிங்க் பாட்டிலை எடுத்துக் கொண்டு போனான்.

கூல்ட்ரிங்கை ஊற்ற இரண்டு தம்ளர்களை ஒரு தட்டில் வைத்துத் தேனருவி கொண்டு வந்து வைத்தாள். எதிரில் அமர்ந்தாள்.

"டிபிகல் டமில் வுமன். உக்காருங்க... தேனு. டோன்ட் ஃபீல் ஸோ.. ஷை..!" என்றாள்.

“நோ... நோ அப்படியெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லே,” என்றாள் தேனருவி.

“நம்பி... என்னமோ ஆபீஸ் டைம்ல கூட இவங்களைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போயிற்றயாமா?” என்றாள் குறும்புப் பார்வையுடன்.

“ஆமா. அம்மிணியை விட்டுட்டு நம்மளாலே இருக்க முடியறதில்லே...ன்னு வச்சுக்கயேன்!” என்றான் சளைக்காமல்.

“கொஞ்சமாவது வெட்கப்படறானான்னு பாருங்க...” என்று தேனருவியிடம் அவள் வேடிக்கையாகப் புகார் சொல்ல, அவன் அலட்டிக் கொள்ளாமல்,

“அனிதா மேடம்! அவங்க என் வைஃப்... என் இஷ்டம்... எங்க வேண்ணா... எப்ப வேண்ணா... எப்படி வேண்ணா என் கூட இருக்கற மாதிரிப் பாத்துக்குவேன். ஐ’ம் கேப்பிள் ஆஃப் தட்!” என்று சிரிக்க, தேனருவியின் முகம் சிவந்தது.

“சும்மா.. யிருங்க. விவஸ்தையில்லாமல் பேசிகிட்டு...” என்று தன்னையும் மீறி அவன் தோளில் ஒரு தட்டுத் தட்டி விட்டு, அவள் எழுந்து போகவும் அவன் மீண்டும் கலகலவெனச் சிரித்தான். அவன் கண்களின் ஆழமான பார்வை அவளைத் தொடர்ந்தது.

சமையலறைக்குப் போன தேனருவி சற்று நேரம் துணறிப் போனாள். தன் செய்கை குறித்துத் தானே ஆச்சரியப்படவும் செய்தாள். ஆனால், அந்த உணர்வு கொஞ்ச நேரம்தான்.

அந்த அனிதா அங்கே தங்கியிருந்த இரண்டு நாட்களும் இளந்திரையனைத் தொட்டுப் பேசுவதும், அருகில் நிற்பதுமாகப் பழகியது அவளுக்குக் கொஞ்சம் உறுத்தலாகவே இருந்தது. எதையும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் உள்ளே கனன்று கொண்டதான் இருந்தது.

அடுத்த நாள் பிற்பகல் சந்திரமோகன் வந்து சேர்ந்தான். அனிதாவுக்கு நேர்மாறாக அமைதியாக இருந்தான். ஆனால், மனைவியின் குறும்புப் பேச்சை இரசித்தான்.

‘தேனருவி!’ என்று முழுப்பெயர் சொல்லி அழைத்து அவனும் இயல்பாகப் பழகினான். மனைவி இளந்திரையன் அருகில் அமர்வதையும் தொட்டுப் பேசுவதையும் இயல்பாய் எடுத்துக் கொண்டான்.

தேனருவியின் சமையல் அவனுக்குப் பிடித்தது. “கோபி மஞ்சூரியன், ஆலு பராட்டான்னு கொல்றாடா...” இவ. எவ்வளவு நாளாச்சு இப்படி டேஸ்டா சாம்பார் சாப்பிட்டு? ஏய்... அனிதா... இதெல்லாம் தேனருவிகிட்டே கத்துக்க, ரெசிபி வாங்கிக்க!” என்று சொல்ல...

“நான் எதுக்குக் கத்துக்கணும். நான் எங்க ஊர்... சமையல் உனக்குச் செஞ்சு போடறேன்... இல்லே...? நீ உங்க ஊர் சமையல் எனக்குச் செஞ்சு போடு...” என்றாள்.

“இவன்தானே... நல்லாப் போடுவான். நாலு கட்டை யாலே...” என்று கிண்டல் செய்தான் இளந்திரையன்.

“இவரு நல்லா ஹெல்ப் செய்வாரு!” என்றாள் தேனருவி.

“அதான்... மேன்... சைக்கிள் கேப்ல நான் மிஸ் பண்ணிட்டேன்...” என்று மறுபடியும் பெருமூச்சு விட்டாள் அனிதா.

சந்திரமோகனும்... இளந்திரையனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

“ஏய்... நீ இப்படியே பேசிகிட்டிருக்காதே... சிஸ்டர் நெஜம்னு நினைச்சுக்கப் போறாங்க...” என்று சந்திரமோகன் சிரித்தான்.

“நெனைச்சுக்கட்டும். தேனு மாதிரி அமைதியா இருக்கறவங்களுக்குக் கோபம் வந்தா எப்படி இருக்கும்னு இவனுக்கும் தெரியட்டும்... காலேஜ்ல எத்தனை பொண்ணுங்களுக்கு நோ சொன்னான். இப்ப... இந்தத் தேனருவி பின்னாலேயே அலையறான். கொஞ்சம் சண்டை வரட்டும். அப்பத்தான் திருஷ்டி கழியும்...” என்றாள்.

“அடேங்கப்பா! என்னா உயர்ந்த திங்க்கிங்...” என்று அவளைப் போலவே உடைந்த தமிழில் பேசித் சந்திர மோகன் கலாட்டா செய்ய...

“கலாட்டா செய்யாதே மேன்...! உதைப்பேன்...!” என்றாள் அனிதா.

“ஹலோ! அந்த ரூம்ல போய்... உதைப்பிங்களோ, அடிப்பிங்களோ... நடத்துங்க... நான் தூங்கப் போறேன். நீ வா தங்கம்ஸ்...” என்று இயல்பாய்த் தேனருவியின் தோளில் கையைப் போட்டுக் கொண்டு மாடியேறினான் இளந்திரையன்.

தங்கள் அறைக்குப் போன பின்பு, “அட்டா! இன்னைக்கு உலக மகா அதிசயம் நடந்தது தெரியுமா?” என்றான்.

“என்ன?” என்பது போல் அவள் பார்க்க, “என் வைஃப் ரொம்ப வெட்கப்பட்டாங்க... தானா என்னைத் தொட்டுப் பேசினாங்க...” என்று கேலி பேசினான்.

“பின்னே... நீங்க... அவங்க முன்னால அப்படி...”

“ஹேய்! அனி ஃபாரின்ல படிச்ச பொண்ணு, அவ ஒண்ணும் தப்பா எடுத்துக்க மாட்டா...” என்றான்.

“என்ன இருந்தாலும் ஜென்ட்ஸ்கிட்டே பழகறதுக்கு ஒரு எல்லை இருக்கில்ல!” என்றாள்.

அவன் புன்னகைத்தான். பிறகு, “ஹேய்! அருவி, நம்ம நாட்டுலதான் ஆண் பெண் உறவு ஒரு இறுக்கமான குழந்தையில இருக்கு. ஏன்... நம்ம ஊரைத்தாண்டிக் கல்கத்தா, மும்பைன்னு போனாலே பஸ்ல எல்லாரும் சமமாதான் உட்காருவாங்க... இயல்பாய்ப் பழகுவாங்க... வெளிநாட்டுல இன்னும் ஃப்ரீதான்... ஆனா, நம்ப நாட்டுக்குடும்ப அமைப்புங்கறது ஒரு அற்புதமான விஷயம்தான்...” என்றான்.

என்ன சொல்கிறார்? திருமணத்துக்கு முன்னால எப்படி இருந்தா என்ன? கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் ஒழுக்கமா

இருந்தாப் போதும்னு சொல்றாரோ என்று எண்ணிக் கொண்டாள் தேனருவி. பேச்சை மாற்றுவதே நல்லது என்றெண்ணி அடுத்த நாள் அவர்கள் பயணத்திட்டம் என்ன என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

மறுநாள் பகலுணவுக்குப் பின் இருவரும் கிளம்புகிறார்கள். அதனால் பிற்பகலில் அலுவலகம் போனால் போதும் என்றான் அவன்.

மறுநாள் அனிதா அவளிடம் பேசிக் கொண்டே உதவி செய்தாள்.

“தேனு! உனக்கு இலக்கியத்துல ரொம்ப இன்ட்ரஸ்ட் டாமே? அதனால மோகன் கிட்டே சொல்லி செலக்டெட் போய்ம்ஸ்ன்னு ஒரு கலெக்ஷனை கொண்டு வந்திருக்கான்!” என்றாள்.

தேனருவியின் முகம் மலர்வதைப் பார்த்து அவள் சிரித்தாள். “நம்பி சொன்னது சரிதான்...” என்றாள்.

“என்ன சொன்னாரு?” என்றாள் தேனருவி, இயல்பாய் எழுந்த குறுகுறுப்புடன்.

“வைர நெக்லஸே குடுத்தாக்கூட என் வைஃப் அசர மாட்டா. ஆனா, நல்ல புத்தகம் குடுத்தின்னா ஃபிரண்டா யிடலாம்னு சொன்னாரு!” என்றாள்.

தேனருவிக்கு வெட்கமாய்ப் போய்விட்டது. தன் கணவன் எல்லாரிடமும் தன்னைப் பற்றி உயர்வாய்த்தான் சொல்கிறான். தான்தான் இன்னும் அந்தப் பக்குவத்தை அடையவில்லை என்று.

அனிதா புறப்படும்போது ஈரோட்டிலிருந்து வரவழைத்த நல்ல கைத்தறிப் புடவைகள் பவானி ஜமுக்காளம் என்று ஒரு பெரிய மூட்டையே பரிசாகக் கொடுத்தான் இளந்திரையன். அதையும் தன் மனைவி கையாலேயே கொடுக்கச் செய்தான்.

புறப்படுவதற்குச் சற்று நேரத்திற்கு முன் அனிதா தேனருவியிடம், “தேனு! உன் ஹஸ்பெண்ட் ஒரு ஜெம். பணக்காரன்னு தெரிஞ்சு எத்தனை பேர் பழக முயற்சி செஞ்சாங்க தெரியுமா? கரெக்டா ஆட்களை ஜட்ஜ் பண்ணிருவான். செலக்ட் பண்ணிப் பழகுவான். நல்ல ஆளு...” என்றான்.

இன்னும் கொஞ்சம் பெண்கள் விஷயத்தில் எப்படி என்று கேட்கலாமா என்று ஒரு கணம் நினைத்தான். ஆனால் மறுகணம் மாற்றிக் கொண்டான்.

அனிதாவும், சந்திரமோகனும் சென்னை சென்று அங்கு சந்திரமோகனின் பெற்றோருடன் இருந்து விட்டு லண்டன் செல்வதாக ஏற்பாடு.

வழியனுப்பிவிட்டு வந்தார்கள். அன்று மாலை வீட்டுக்கு வந்தவுடன்,

“அருவி! அனி இருந்தது ஒரே கலகலப்பா இருந்தது, இல்லே. ரொம்ப போரடிக்குது. பேசாம சோழன், கயலு, கிள்ளியையெல்லாம் வரச் சொல்லு. நாலு நாள் இருக்கட்டும்!” என்றான்.

வரவழைத்தார்கள். இரவு ஏழு மணிக்கு மேல் கிள்ளியுடன் பைக்கில் சுற்றிவிட்டு வந்தான்.

“ஊருக்குப் போனாத்தான் பைக் ஓட்டறதுடா. இங்கே காரு காருன்னு... என்னமோ மூடு பல்லக்குல போற மாதிரி இருக்குதுடா!” என்று கிள்ளியிடம் இயல்பாய்ப் பழகினான்.

சோழனும் கயல்விழியும் நடுஹாலில் ஓடிப் பிடித்துச் சண்டை போடுவதைப் பார்த்துத் தேனருவிக்குக் கோபம் வந்தது.

“ஹேய்! விடு... சந்தோஷமா இருக்கட்டும். இப்பத்தான் வீடு கலகலப்பா இருக்கு!” என்றான்.

அந்த வார இறுதியின் சனிக்கிழமை அன்று தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டு வேட்டியை வரிஞ்சு கட்டிக் கொண்டு அவன் அவர்களோடு ஒன்றாகத் தோட்ட வேலையில் இறங்கினான்.

தேனருவிகூட இயல்பாக அவர்களோடு ஒன்றிக் கொள்ளவும், கலகலப்பாகப் பேசவும் ஆரம்பித்தான்.

“ஹேய்! இந்த மஞ்சள் ரோஜாப் பூவைப் பாரு...! என் அன்புக்குரிய பூவையே!” என்று அவன் செய்த கலாட்டாவுக்கு அவள் கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டு திரும்ப, பாரியும், பாமாவும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பாமாவின் கண்களில் மின்னி மறைந்த விஷத்தை அந்த நேரம் தேனருவி புரிந்துகொள்ளவில்லை.



12

“மச்சான், கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் வரவே முடியலை. அதான் வந்தோம்; உங்களையும், தேனருவியையும் ஊருக்கு விருந்துக்கு அழைச்சுட்டுப் போலாம்னு வந்தோம்...” என்றான் வேள்பாரி.

“குழந்தைகளைக் கூட்டிட்டு வர்லையா?”

என்றான் நம்பி.

“இல்லை மச்சான். அங்க அம்மாகிட்டே விட்டுட்டு வந்துட்டோம்,” என்றான்.

“ஆமாங்கண்ணா, ஏற்கெனவே இங்கே ஒரு படையே இருக்கு! இதுல அவங்களையும் கூட்டிட்டு வந்தா வீடே ரெண்டு பட்டுடும்!” என்றான் பாமா யதார்த்தம் போல்.

வேள்பாரி முறைப்பதைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. “நீங்க... வேறே... நான் தனியாவே வளர்ந்த ஆளு... இப்பத்தான் வீடே நல்லாருக்கிற மாதிரி இருக்கு...” என்றான் இளந்திரையன்.

தேனருவி சோழன் கைகளைக் கழுவி விட்டுக் கொண்டிருந்தவள், அப்போதுதான் வந்தாள்.

"வாங்க அண்ணி! வா அண்ணா!" என்று வரவேற்றாள்.

வீட்டைப் பார்த்த பாமாவின் கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன.

"எவ்வளவு பெரிய வீடு!" என்றாள்.

"ஆமா... ஊர்லருந்து யாராவது வந்தாலும், நம்ம வீட்லருந்து யாராவது வந்தாலும், தங்கறதுக்கு வேணும்னு இவ்வளவு ரும்ஸ் இருக்கற மாதிரி பாத்திருக்காங்க..." என்றாள் தேனருவி பொதுப்படையாக.

"உங்க ரெண்டு பேரையும் விருந்துக்குக் கூப்பிடணும்னு கூட உங்கண்ணனுக்குத் தோணலே. நான்தான் பிடுங்கி யெடுத்துக் கூட்டிட்டு வந்தேன்.." என்று தேனருவியிடம் முனுமுனுத்தாள் பாமா.

"அண்ணன் குணம் தெரிஞ்சதுதானே! செலவுக்குக் கணக்குப் பாப்பாரு!" என்றாள் தேனருவி விட்டுக் கொடுக்காமல்.

வேள்பாரி முறையாகத் தட்டு வைத்து அழைத்தான். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் சாப்பிட்டுத்தான் செல்ல வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டான் இளந்திரையன்.

தேனருவி பரிமாறிக் கொண்டிருக்கும்போது, இளந்திரையன் வந்து, "அருவி! கயலைப் பரிமாறச் சொல்லிட்டு நீ கொஞ்சம் வா..." என்று அழைத்தான்.

அவள் என்னவோ ஏதோ என்று படபடப்பாக வந்தாள்.

"படபடப்பாகாதே! சாதாரண விஷயம்தான். இன்னைக்கு அவங்க உங்க அம்மா வீட்லதானே இருப்பாங்க?" என்றான்.

"ம்... நைட் கிளம்பறாங்களாம்!" என்றாள் தேனருவி.

அவன் உடனே ஊரில் அம்மாவிடம் பேசினான்.

"அம்மா! மச்சான் அழைக்கறதுக்கு வந்திருக்கிறாரு. அடுத்த வாரம் போலாமான்னு பாக்கறேன். அங்க ஏதாவது ப்ரொகிராம் இருக்கா?" என்றான்.

அம்மா அந்தப் பக்கம் சற்று மௌனமானார். 'என்னம்மா?' என்றான்.

"டேய் நம்பி, நீ இன்னும் ஊர்ப்பக்கம் யார் வீட்டுக்குமே விருந்துக்கு வர்லைன்னு எல்லாரும் கோபிச்சுக்கறாங்க. இனி அடுத்து வர்ற மூணு வாரமும் உனக்கு அழைப்பு இருக்கேடா!" என்றார்.

ஓ...! என்றான். அதற்குள் அம்மாவே, "ஒண்ணு செய், நம்பி... இன்னைக்கு நைட்டே கிளம்பி மதுரை போயிட்டு நாளைக்கோ நாளைக்கோ வந்துடுங்களேன்.." என்றார்.

அவன் தேனருவியைப் பார்க்க, அவள் சரியென்பது போல் தலையாட்டினாள். பிறகு மெதுவாக அண்ணனிடம் போய் விஷயத்தைச் சொன்னாள்.

அவனும் ஏற்றுக் கொண்டான். அப்போது இளந்திரையன் தேனருவியிடம். 'ஏன், அருவி, போறதுதான் போறோம். இந்தப் பயலுகளையும் கூப்பிட்டுக்கலாமே!' என்றான்.

இரண்டு காரில் அன்று பிற்பகலிலேயே எல்லாரும் புறப்பட்டார்கள்.

★ ★ ★

மாருதி காரைப் பாரியின் குடும்பத்துக்குக் கொடுத்து விட்டு டாடா சுமோ ஒன்றைத் தங்கள் பொறுப்பில் எடுத்துக் கொண்டான் இளந்திரையன். வேள்பாரியின் குழந்தைகளும் கூட வந்து விட்டார்கள்.

குழந்தைகளோடு குழந்தையாக அவன் சிரிப்பதையும் பாட்டுக்குப் பாட்டு பாடுவதையும், கடிஜோக் சொல்வதையும் அவன் ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தாள்.

சற்றுத்தனிமை கிடைத்த போது மட்டும், "ஏய், என்னமோ ஜுவல் எதையோ பாத் மாதிரி... முறைச்சு முறைச்சுப் பார்க்கறே. நானும் மனுஷன்தான்!" என்று சிரித்தான்.

அவள் ஒன்றும் பேசாமல் தலை குனிந்து கொள்ளவும், சிரித்துக் கொண்டே நகர்ந்தான்.

பாதி தூரம் சென்றதும், "அருவி! நீ இவர்களோடு வா! கொஞ்ச நேரம் உங்க அண்ணன் அண்ணிகிட்டப் பேசிட்டு வர்றேன்..." என்று அந்தக் காருக்குப் போனான்.

முன் சீட்டில் அமர்ந்து கொண்டான். வேள்பாரியின் தொழில் பற்றியெல்லாம் விசாரித்துக் கொண்டு வந்தான்.

"ஏன்... அண்ணா? உங்களுக்கு மதுரையில் கூட ஒரு காம்ப்ளெக்ஸ் இருக்காமே?" என்றாள் பாமா.

"ஆமாங்க... ஆனா, அது கோயமுத்தூர் அளவுக்குப் பெரிசு இல்லே. ஒரு பதினைஞ்சு கடை இருக்கும்..." என்றான்.

"அங்க யார் பாத்துக்கறா?" என்றாள்.

"அங்க எங்க ஒண்ணு விட்ட பெரியப்பா... ஒருத்தர்... தங்க வேலுன்னு... பேரு... அவரு பாத்துக்கறாரு..." என்றான்.

பாமாவுக்குப் பொசுக்கென்று போன மாதிரி ஒரு எண்ணம் தோன்றியது இளந்திரையனுக்கு.

"அங்க ஏதும் அபார்ட்மென்ட் இல்லையோ?" என்றாள்.

"இருக்கு... இருக்கு... ஒண்ணு கெஸ்ட் ஹவுஸா இருக்கு... இன்னொண்ணுல பெரியப்பா ஒரு ரூம் மட்டும் யூஸ் பண்ணாரு," என்றான்.

பிறகு சாமர்த்தியமாக வேறு பேச்சுக்குத் தாவினான்.

அன்று வழியில் ஒரு ஹோட்டலில் டிபன் சாப்பிட்டு விட்டு வந்து மற்றவர்கள் வருகைக்காகக் காத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான் இளந்திரையன்.

அவன் நிற்பதையறியாமல் சற்றுத் தள்ளிப் பாமா தன் கணவனிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

"நாந்தான்... பேச்சு எடுத்துக் கொடுக்கிறேன் இல்ல... அப்பாவுக்குக் கொடுத்த மாதிரி, எங்களுக்கு ஒரு அபார்ட்மென்ட் கொடுங்கன்னு கேக்க வேண்டியதுதானே...?" என்றாள் பாமா.

"சும்மா யிரு பாமா... ஏற்கெனவே மச்சான் நிறையச் செஞ்சாச்சு. கொண்டான் குடுத்தான் இடத்துல எல்லாம் மரியாதையைக் காப்பாத்திக்கணும்!" என்றான் வேள்பாரி.

"காப்பாத்திக்குங்க... காப்பாத்திக்குங்க... இப்படியே காப்பாத்திகிட்டு நாலாயிரம் ரூபா வீட்டு வாடகை குடுங்க... அஞ்சாயிரம் ரூபா... ஊருக்கு அனுப்புங்க... அப்புறம்... என்னைக்கு... நான் உங்க தங்கச்சி மாதிரி நல்ல துணி மணி உடுத்தி நகை போடறதோ தெரியலை!" என்றாள்.

"அவ எதுக்குமே ஆசைப்படலை. அவளுக்கு எல்லாம் கிடைச்சது!" என்ற பாரி, "சரி.. அவங்களளாம் வர்றாங்க.. உன் புலம்பலை நிறுத்து..!" என்று நகர்ந்தான்.

இளந்திரையன் சிந்தனையிலாழ்ந்தான். செல்போனிலேயே ஊருக்குச் சற்று நேரம் பேசினான்.

தங்கவேல் பெரியப்பா ஒங்கு தாங்காக இருந்தார். சோழன் கயல்விழியிடம், 'தங்கவே...ல்... மாமா... இவரு!' என்று நீளமாக இழுத்தான்.

"சும்மாயிருடா குட்டிக் குரங்கே!" என்று ஒன்று வைத்தாள் கயல்விழி.

நேராக கெஸ்ட் ஹவுஸில் போய்த் தங்கினார்கள். மறுநாள் காலை பாயியின் இல்லத்துக்குப் போவதாக ஏற்பாடு. பாமாவும், பாரியும் அவர்களோடு வந்து சற்று நேரம் இருந்து விட்டுப் போனார்கள்.

பாமா கெஸ்ட் ஹவுஸையும் மற்ற ஒரு அபார்ட் மென்ட்டையும் அகல விரித்த விழிகளோடு அளவெடுத்தாள்.

"மூணு பெட்ரூம்... ஹால்... கிச்சன், நல்லாத்தான் இருக்கு..." என்றாள்.

இளந்திரையன் மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கயல்விழி தேனருவியைப் பார்த்துத் தலையிலடித்துக் கொண்டாள். அதையும் 'ஷ்!' என்று தேனருவி வாயில் விரல் வைத்துக் காட்டி அவளை அடக்குவதையும் கண்டும் காணாதது போல் கவனித்துக் கொண்டாள்.

தங்கவேல் பெரியப்பா தன் வசதிக்கு ஒரு கார் வைத்திருந்தார். தாங்கள் வந்த காரில் பாமாவையும், வேள்பாரியையும் வீட்டில் விட்டு விட்டு வரும்படி ட்ரைவரிடம் சொன்னான். பாரியின் குழந்தைகள் தருணும், தாமரையும் போகமாட்டேன் என்று அடம் பிடிக்கவே, தங்க வைத்துக் கொண்டார்கள். தருணுக்கு மூன்று வயது. தாமரைக்கு ஐந்து வயது. தருணும் இளந்திரையனிடம் தொற்றிக் கொள்ள, அவனும் ஆசையாய் மடியில் அமர்த்திக் கொண்டான்.

"என்னப்பா... குடும்பஸ்தனாயிட்டே!" என்று தங்கவேல் பெரியப்பா சிரித்தார். "ஆனா, உன்னை இப்படிப் பாக்க நல்லாயிருக்குப்பா. கல்யாணத்துல இன்ட்ரஸ்ட்டே காட்ட மாட்டேங்கறேன்னு உங்கப்பன் ரெண்டு வருஷமா புலம்பி கிட்டிருந்தார்!" என்றார்.

"போங்க பெரியப்பா! இருபத்தைஞ்சு வயசுலயே அவர் கல்யாணப் பாட்டுப் பாட ஆரம்பிச்சாச்சு. கல்யாணத்துல இன்ட்ரஸ்ட் வரணும்... மனசுக்குப் பிடிச்ச மாதிரி மனைவி அமையணும் இல்ல..."

"இப்ப எல்லாம் அமைஞ்சுருச்சுங்கறே... ரொம்ப... சரி... நீயாவது நம்ப பரம்பரை மாதிரி ஒண்ணு ரெண்டோட நிறுத்திக்காம ஒரு நாலைந்து குழந்தைகள் இருக்கற மாதிரி பார்த்துக்கோ..." எனவும் கயல்விழி களுக்கென்று சிரித்தாள்.

"அதுக்குத்தான்... இப்ப... மாமா... டிரெய்னிங் எடுத்துக்கறாரு..." என்றான் கிள்ளிவளவன். தேனருவி சட்டென்று ஏதோ வேலையிருப்பவள் போல் நகர்ந்தாள்.

எல்லாரும் உறங்கிய பிறகு இளந்திரையன் பெரியப்பா விடம் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

"நீ சொல்றது புரியுது நம்பி. ஆனா, அந்தப் பொண்ணு மேலே எனக்கு நல்ல அபிப்பிராயமே வர்லையே நம்பி!" என்றார்.

"எனக்கும்தான்... ஆனா.. என்ன செய்ய? செஞ்சுதான் ஆகணும்..." என்றான்.

"சரி.. உன்னிஷ்டம்... எனக்கொண்ணும் பிரச்சனையில்லை..!" என்றார்.

★ ★ ★

பாரியும், பாமாவும் வீட்டுக்குள் நுழைந்ததுமே, பாமா,

"என்னடா, ஒரு படையே சாப்பாட்டுக்கு வருதேன்னு பார்த்தேன். நல்லவேளை நம்பியண்ணன் கார்ல கூட்டிட்டு வந்ததாலே பஸ் செலவு மிச்சமாச்சு. அதைச் சாப்பாட்டுக்குச் செலவு செஞ்சுர்லாம்!" என்றாள்.

பாரி சற்றே வேதனையுடன் அவளைப் பார்த்தான். எப்போதுதான் இவள் தன் குடும்பத்தைப் புரிந்து கொள்ளப் போகிறாள் என்ற ஏக்கம் அதில் தெரிந்தது.

"பாமா... காசு மட்டுமே பிரதானம்தான் நெனைக்காதே. அப்புறம்... நிறைய... இழந்துடுவே," என்றான்.

"அதை இழக்கற அன்னைக்குப் பார்த்துக்கலாம்!" என்றாள்.

★ ★ ★

விருந்து தடபுடலாய் ஏற்பாடு செய்திருந்தாள். கயல் விழியும் கூடமாட நன்றாகவே உதவி செய்தாள்.

"ஏண்ணி! எங்களுக்கு ஒரு நாளைக்காவது இப்படி விருந்து பண்ணிப் போட்டிருக்கீங்களா..." என்று விளையாட்டுப் போல் கிள்ளி வளவன் கேட்கப் பாமாவுக்கு எரிச்சலாய் வந்தாலும், வாஞ்சையாய்ப் புன்னகைத்துக் கொண்டு,

"நீயும் கல்யாண மாப்பிள்ளையாய் ஆயிருந்தா விருந்து பண்ணிப் போட்டிருப்பேன்!" என்றாள்.

"ஆமாங்கண்ணி, உங்க ஒரு நாள் விருந்துக்காக நான் ஒரு பெரிய விலங்கை மாட்டிக்கனுமா..." என்றாள்.

யாரும் எதிர்பாராத விதமாக இளந்திரையன் இடையில் புகுந்து..

"பயலே! அதெல்லாம் உனக்குப் புரியாதுடா... அது ஒரு சுகமான விலங்கு... உங்கண்ணனைக் கேளு... புரியும்!" எனவும், எல்லாரும் சிரித்தார்கள்.

தேனருவியின் முகம் சிவந்தது. ஆனால் எதற்கும் வாயைத் திறக்காமல் அமைதி காத்தாள். அதற்குக் கயல்விழி,

"ஏம்மாமா..! நீங்க என்ன பேசினாலும்... அக்கா... வாயைத் திறக்க மாட்டேங்கறா?" என்றாள்.

"அதையெல்லாம் நம்பிடுங்க... மச்சான். அப்புறம் பேச ஆரம்பிச்சாங்கன்னா.. நிறுத்தவே மாட்டாங்க..." என்றான் பாரி.

"பாருடா... கிள்ளி! அனுபவம் பேசுது..." எனவும் எல்லாரும் மறுபடியும் சிரித்தார்கள்.

பொழுது சுகமாகக் கழிந்தது. கடைசியில் புறப்படும் பொழுது பாமா வெகுவாக எதிர்பார்த்த விஷயத்தையும் முடித்துக் கொடுத்தாள்.

"பாரி... மச்சான்..! இந்த வீட்டுக்கு நாலாயிரம் வாடகையா? ஊருக்கு வேற பணம் அனுப்பணும் இல்லே! பேசாம நம்ம கார்ப்புளெக்ஸ் அபார்ட்மெண்டுக்கு வந்துடுங்க..." என்றான்.

"அப்ப பெரியவர்?" என்றான் பாரி.

"நிர்வாகம் எல்லாம் அவரே பார்த்துக்கட்டும். அவரு அந்தப் பக்கம் கெஸ்ட் ஹவுஸ்ல இருந்துப்பாரு. இல்லே, ரெண்டு ரூம் பிரிச்சக் குடுத்தீறேன். நீங்க கணக்கு வழக்குகள் மட்டும் பாத்துக் குடுத்தீங்கன்னா... போதும்..!" என்றான்.

பாமாவின் முகம் மலர்ந்தது. அதற்குப் பிறகு இளந்திரையனிடம் விழுந்து விழுந்து பேசினாள். அதைத் தேனருவி ஒரு வெறுமையான பார்வையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் வழியனுப்ப வெளியில் வந்த பாரியிடம் தனியாகச் சொன்னாள்.

"மச்சான்... பெரியப்பாவும் வசதியானவர்தான். மகனோட இருக்கப் பிடிக்காம இங்க வந்து நிர்வாகம் பாக்கறாரு. அவருடைய நிர்வாகத்துல நீங்க எக்காரணத்தைக் கொண்டும் தலையிடக் கூடாது. அதை எங்கப்பாவும் சரி, பெரியப்பாவும் சரி, லைக் பண்ண மாட்டாங்க. பெரியப்பா குடுக்கற கணக்குகளை மட்டும் கம்ப்யூட்டர்ல ஃபீட் பண்ணிக்குங்க. ஒ.கே.வா?"

பாரி புரிந்து கொண்டவனாகத் தலையசைத்தான்.



13

இரவு உறக்கமே பிடிக்கவில்லை தேனருவிக்கு. பாமா அண்ணி தன்னிடம் பேசும்போது ஒரு மாதிரிப் பேசுகிறாள். ஆனால், தன் கணவனால் கிடைக்கக் கூடிய அத்தனை பலன்களையும் பெற்றுக் கொள்வதில் ஆர்வமாக இருக்கிறாள். இதில் எது சரி, எது உண்மை என்ற குழப்பம்

மேலிட்டது.

ஊருக்கு வந்த மறுநாளே பிற்பகலில் அவள் மட்டும் தனியாய் இருக்கிற நேரமாய் அழைத்தாள் பாமா.

“என்ன தேனு! அண்ணி ஹெல்ப் மட்டும் வாங்கிக் கறாளேன்னு நினைக்கறியா? என்ன செய்ய? உன்னை மாதிரி வேலைக்குப் போகிற மாதிரி குவாலிஃபிகேஷன் இல்லையே? அதுதான்... வேற வழியில்லாமத்தான் உங்க வீட்டுக்காரர் கிட்டே ஹெல்ப் வாங்கறோம்..!” என்றாள்.

“பரவாயில்லை அண்ணி!” என்றாள் உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

“ஆனா... நீ மட்டும் க்ரிப்பை விட்டுக் கொடுத்திராதே.. கொஞ்சம் பணிஞ்சுமா... அவ்வளவுதான்... வேல்யூவே... போயிடும்..!” என்றாள் பாமா தொடர்ந்து.

“சரிங்கண்ணி... நம்ம தருண் குட்டியை இவருக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருச்சு...” என்று பேச்சை மாற்றி இரண்டு நிமிஷம் பேசி வைத்தாள்.

குழப்ப மனநிலையோடே இருந்தாள்.

“ஹாய்! ஹனி! என்ன என்னை மறந்தே போயிட்டியா?” என்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்தபடி சங்கீதா அன்று மாலை நுழையவும் உற்சாகமானாள்.

★ ★ ★

“என்ன சொல்றா எங்க தேனருவி...” என்றாள் இளந்திரையனிடம்.

“ரொம்ப அழுத்தமா இருக்கா... எதுவுமே சொல்ல மாட்டேங்கறா... அதுதான்... பிரச்சனை!” என்றான் இளந்திரையன்.

தேனருவி திடுக்கிட்டுப் போய் அவனைப் பார்க்க, அவன் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“சும்மா... தமாஷ் பண்ணினேன், கண்மணி... டோன்ட் வொர்ரி...” என்றான். சங்கீதா கலகலவென்று சிரித்தாள்.

“எப்படி நாங்க ஃப்ரீயா இருக்கற நேரம் தெரிஞ்சுதுடி?” என்று கேட்டாள் தேனருவி.

“பட்சி சொல்லிச்சு... சனிக்கிழமை நாள் பிற்பகலில் மட்டும் தான் நீங்கள் ஃப்ரீயாய் இருப்பீங்கன்னு ஒருத்தர் சொன்னாரு,” என்றாள்.

“யாரு...?” என்றாள் வியப்பாக.

“நான்தான்... நேத்துப் பேசினாங்க... அப்ப சொன்னேன்...” என்றான்.

என்கிட்டே சொல்லவேயில்லை என்று கேட்க நினைத்தவள் அடக்கிக் கொண்டாள். தினம் தன்னிடம் எல்லா வற்றையும் சொல்லிக் கொண்டா இருக்கிறான். இல்லை, சொல்லும் விதமாகத்தான் பழகிக் கொண்டிருக்கிறோமா என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

இரண்டே மணி நேரத்திற்குள் இளந்திரையனுக்கும், சங்கீதாவுக்குமிடையே ஒரு நட்பு உருவாகி விட்டதை ஆச்சரியமாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“பரவாயில்லையே... நிறைய விஷயங்கள்... தெரிஞ்சு வச்சிருக்கீங்க... சங்கீதா...” என்று பாராட்டினான் இளந்திரையன்.

“நம்பி... சார்! என்னைவிடத் தேனருவிதான் ரொம்ப நாலெட்ஜபிள்... அவகிட்டேதான்... பொது அறிவை வளர்த்துக்கறதெப்படி? புதுசு புதுசா விஷயங்களைத் தெரிஞ்சுக்கறது எப்படின்னெல்லாம் கத்துக்கிட்டேன்,” என்றாள்.

“அப்படியா... என்ன?” என்று இளந்திரையன் வியப்பிற்குள்ளானான்.

“லிட்ரேச்சர்ல கொஞ்சம் இன்ட்ரஸ்ட் இருக்குன்னு தெரியும்...” என்றான்.

"எல்லா ஃபீல்டுலயும் இன்ட்ரஸ்ட் இருக்கு, தெரியுமா! ஆனா, பழகறதுக்குக் கொஞ்சம் டைம் எடுத்துக்குவா. பழகிட்டான்னா... அவனோட ஃப்ரண்ட்ஷிப் ரொம்ப அற்புதமா இருக்கும்!" என்றாள் சங்கீதா - தோழியைப் பெருமையாகப் பார்த்துக் கொண்டு.

தேனருவி வழக்கம் போல் அழுத்தமாகப் புன்னகைத்தபடி, "போதும்... சங்கீதா... கேலி செய்யாதே..." என்றாள்.

"சரி... ஃப்ரண்ட்ஸ் ரெண்டு பேருக்கும் பேசறதுக்கு நிறைய இருக்கும்... எனக்குக் கொஞ்சம் வொர்க் இருக்கு..." என்று அவர்களுக்குத் தனிமை கொடுத்து விலகினாள்.

"என்னடி... எப்படி இருக்கு... மேரீட் லைஃப்?" என்றாள் சங்கீதா ஆர்வமாக.

"இருக்கு..." என்றாள் தேனருவி அசுவாரசியமாக.

"என்னடி இப்படிச் சொல்றே? பணம், பர்ஸனாலிட்டி, அறிவு, இங்கிதம் இத்தனையோட ஒரு ஹஸ்பெண்ட் உனக்குக் கிடைச்சிருக்கிறாரு... பத்தலையோ?" என்றாள்.

"வெளித் தோற்றத்தில் பாக்கறதெல்லாம் நிஜமன்னு நாம எப்படியே நம்பறது?" என்றாள் தேனருவி.

சங்கீதா திகைத்துப் போனாள். "ஹேய்! சம்திங் இஸ் ராங் வித் யூ!" என்றாள்.

"எக்ஸ்பிஷன் போனமே... அப்ப ஒரு ஆள் கூரை மேல் சோத்தைப் போட்டா ஆயிரம் காக்கா பறந்து வரும்னு சொன்னாரே, ஞாபகமிருக்கா!" என்றாள்.

"ஆமா... அதுக்கென்ன! எவனோ ஆகாவழி அப்படிச் சொன்னா... உனக்கென்ன? அதுக்கும் உன்னோட மேரீட் லைஃபுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கு..." என்றாள்.

அந்தக் கணத்தில் ஹோட்டலில் கணவனை அவள் பார்த்திருக்கவில்லை என்பது புரிந்தது. உடனே இன்னொரு மனம் தவறோ சரியோ தன் தோழி தன் கணவன் மேல் நல்ல

அபிப்பிராயம் வைத்திருக்கிறாள். அதை ஏன் கெடுப்பானேன் என்றும் கூறவே ஏற்றுக் கொண்டாள்.

"இல்லே.. எல்லா ஆம்பளைங்களும் நம்மளை அப்படித்தான் நினைக்கறாங்களோன்னு எனக்கு ஒரு எண்ணம்!" என்றாள்.

சங்கீதா திடுக்கிட்டுப் போனாள். "தேனு... ஏன் இப்படி ஆயிட்டே? நீதானே சொல்வே... யாரைப் பத்தியும் முன்கூட்டியே ஒரு கருத்து வச்சுக்கக் கூடாது. பழகிப் பார்த்துத்தான் புரிஞ்சுக்கணும்னு... நீயே இப்படிப் பேசறே... ஏய், இது உன் லைஃப் விஷயம். ரொம்ப ரோஷக்காரின்னு நெனைச்சுகிட்டு எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன்னு எதுவும் பண்ணிடாதே..." என்றாள் கவலையுடன்.

தேனருவிக்கு அவள் சொல்லுவது நியாயமாகவே இருந்தது. "இல்லே. எனக்கு இன்னும் அந்த உறவை யெல்லாம் இயற்கையா ஏத்துக்க முடியலே..." என்றாள்.

"அவரு புரிஞ்சுக்கறாரா?" என்றாள் சங்கீதா கவலையுடன்.

"ம்..." என்றாள் தேனருவி சிவந்த முகத்துடன்.

"அப்பாடா!" என்று நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்ட சங்கீதா, "ஆனா... கஷ்டம்தான்..." என்றாள்.

"எது?" என்றாள் தேனருவி புரியாதவளாய்.

"நீ இப்படி முகம் சிவந்து போய் நிக்கறப்ப, ரெஸிஸ்ட் செய்யறது. பாவம்தான் அவரு..." என்று கலகலவெனச் சிரிக்க.

"ஏய்... வா... அந்த ஹாலுக்குப் போயிரலாம்," என்று அழைத்துக் கொண்டு போனாள்.

எதையோ எடுக்கத் தன் அறையின் கதவருகில் வந்த இளந்திரையனின் காதில் சங்கீதாவின் அந்த வார்த்தைகள் விழச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

புத்தகம் ஒன்றை எடுத்துப் படிப்பவன் போல் கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டான்.

அடுத்த அறையில் தன் வீட்டுக்கு வந்த பிறகு முதல் முறையாக அவள் கலகலவெனச் சிரிப்பதையும், முகத்திலும் கண்களிலும் உணர்ச்சிகள் தோன்றப் பேசுவதையும், தான் அவர்கள் கண்களில் படாமல், ஆனால் அவர்கள் தன் கண்ணில் படுகிற இடமாக அமர்ந்து ஆர்வத்துடன் கவனித்துக் கொண்டான்.

அந்தக் கணத்தில் அவனுக்கு ஒன்று புரிந்தது. தன் மனைவி இன்னும் தன்னைப் பொறுத்தவரை தன் மனக்கதவைத் திறக்கவேயில்லை என்ற விஷயம்தான் அது.

சிந்தனையிலாழ்ந்தான். ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேல் தோழிகள் அளவளாவிய பின்னர் வழக்கமாக எட்டரை மணிக்கு அவன் டிபன் சாப்பிடுகிற நேரம் என்பதால் தேனருவி எழுந்தான்.

“சாப்பிடலாம்... அவரு சாப்பிடற நேரமாச்சு...” என்றாள்.

டைனிங் டேபிளிலும் அவன் மௌனமாக அமர்ந்தபடி அவர்களைப் பேசவிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கல்லூரிக் கலாட்டாக்களையெல்லாம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நம்பி சார், தேனு நிறையப் பரிசுகள் வாங்கியிருக்கா. என்.சி.சி.யில துப்பாக்கி சுடற போட்டியில் மாவட்ட அளவில், மாநில அளவில் பரிசுகள் வாங்கியிருக்கா...” என்றாள்.

“என்ன சங்கீதா...? என்னை இப்படிப் பயமுறுத்துறீங்க? துப்பாக்கின்னவுடனே ஒரு மாதிரிப் படபடப்பாயிருச்சு... பாருங்க!” என்று அவன் சோகமானாற் போல் நடிக்கவும் இருவரும் சிரித்தார்கள்.

“சார்... உங்க வைஃப் பயங்கரமான ஆளு. காலேஜ் டேஸல்லயெல்லாம் புரொஃபசர்ஸ்கிட்டே எனக்கு நிறையத் துட்டு வாங்கித் தந்திருக்கா...” என்றாள்.

“நம்ப முடியலியே..!” என்று அவன் வாயைக் கிளறுவதை உணராமல், அவள் விவரிக்க ஆரம்பித்தாள்.

“ஆமாம்... சார்...! அவங்க பாட்டுக்கு மும்முரமாப் பாடம் நடத்தறப்ப இவ பாட்டுக்கு எதையாவது ஜோக்கா சொல்லிட்டு உட்கார்ந்துருவா. நான் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிச்சு மாட்டிக்குவேன். இவ கழுக்கமா உட்கார்ந்திருப்பா...” எனவும் தேனருவி களுக்கென்று சிரித்தாள்.

“ஒரு நாள் ஹிஸ்டரி புரொஃபசர் ஏதோ ஒரு வருஷத்துல நடந்த பேரழிவைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்டுகிட்டிருந்தாங்க. ஒருத்தி பதில் சொல்லத் தெரியாம முழிச்சிகிட்டு நின்னுக்கிட்டிருந்தா. பேராசிரியருக்குக் கோபம் வந்துடுச்சு.

“என்ன... ஜனங்க எல்லாம் பிக்னிக்கா போனாங்க?”ன்னு காட்டமாக் கேட்கறாங்க. இவ மெதுவா என்கிட்டே, ஆமா, யமலோகத்துக்கு, அப்படின்னா...” நான் சிரிச்சுட்டேன்.

“அப்புறம் அவங்ககிட்டே சொன்னா அவங்களே ரசிச்சுச் சிரிச்சாங்க...” என்றாள்.

இளந்திரையன் மனைவியைப் பெருமையாகப் பார்க்க, அவள், “ஏய்! சும்மாயிரேன்டி!” என்று முணுமுணுத்தாள்.

சங்கீதா நிறுத்துவதாயில்லை. “அப்புறம் மறக்கவே முடியாத இன்னொரு ஜோக் நடந்தது... சார்.”

“ம்...!” என்று சுவாரசியமானான் - சப்பாத்தியை வாயில் வைத்தபடி.

“எங்க கிளாஸ் தேர்ட் இயர்ல ஒரு பொண்ணு வந்து சேர்ந்தா... அவளுக்குத்தான் ரொம்பப் பெரிய சிந்தனையாளன்னு நினைப்பு. தத்துவம்னு நினைச்சு எதையாவது அபத்தமா

உளறுவா. இதுக்கு ஏதாவது பண்ணணும்மன்னு தேனருவி கிட்டே சொல்லிகிட்டேயிருந்தேன்..." என்று நிறுத்தித் தேனருவியைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

"ஏய்... வேண்டாம்!" என்று கெஞ்சுகிற அவள் பார்வையை உதறித் தள்ளி விட்டுத் தொடர்ந்தாள்.

"ம்... சொல்லுங்க... சொல்லுங்க!" என்றான் இளந்திரையன் ஆர்வத்துடன்.

"ம்... ஒரு நாள் அவள் ஒரு பெரிய ஃபோட்டோ ஆல்பம் கொண்டு வந்திருந்தா. தேனு என்ன செஞ்சா, தெரியுமா? அவளோட சின்ன வயசுப் போட்டோ ஒண்ணையும், ரீசன்டான ஃபோட்டோ ஒண்ணையும் ரெண்டு கைலயும் வச்சுக்கிட்டு... ஏய்! பிரதிபா... இதுல எது நீ!" என்றாள்.

"இது என்ன கேள்வி என்பது போல் பார்த்த பிரதிபா, 'ஏன்? ரெண்டுமே நான்தான்!' என்றாள்.

"அதெப்படி? ரெண்டுலயும் நீ ஒரே மாதிரி இல்லையே?" என்றாள்.

"பிரதிபா முழிக்கறா. உடனே தேனருவி அவளோட சின்ன வயசுப் போட்டோ காட்டி, 'இதுல இருக்கற மாதிரி இப்ப நீயில்லே. இப்ப இருக்கறதுதான் நீன்னா அந்தப் போட்டோவில் நீயில்லே, அப்படின்னா. நாங்க எல்லாரும் சிரிக்க ஆரம்பிச்சோம். பிரதிபாவுக்குக் கோபம் வந்துடுச்சு. 'என்னடி விளையாடறியா? தோற்றம் மாறத்தானே செய்யும். உள்ளே இருக்கற ஆளு தானே நாம, அப்படின்னா?'

"உடனே தேனு, சரி அப்படியே வச்சுக்க. உள்ளே இருக்கிற நீங்கறது யாரு? மனசா.. மூளையா.. அறிவா? அதெல்லாம் தான் நீன்னா அதெல்லாம் எங்கே ஃபோட்டோவில் காணமேன்னு சரமாரியாப் போட்ட கேள்வியிலே பிரதிபா துண்டைக் காணோம் துணியைக் காணோமனு கதறிகிட்டு ஓடிட்டா..."

அதற்குள் சாப்பிட்டு முடித்த இளந்திரையன் வாஷ் பேசினில் கை கழுவிவிட்டு வந்து மனைவியின் அருகில் நெருங்கி நின்றான்.

"அப்புறம் என்ன ஆச்சு?" என்றான். "என்ன ஆச்சா? அன்னியோட பிரதிபா தத்துவம் பேசறதை விட்டுட்டா..!" என்றாள். குலுங்கிச் சிரித்தான்.

தேனருவி சட்டென்று வெட்கம் தாளாதவளாய் இளந்திரையனின் தோளில் முகம் பதித்தாள்.

"ஆமா. அவ எப்பப் பாரு உளறிக் கொட்டி.. கிளறி மூடி... அலம்பல் பண்ணிகிட்டிருந்தா. அதான்... அப்படிச் செஞ்சேன்..!" என்று முணுமுணுத்தாள்.

இளந்திரையன் மனைவியின் முகத்தை ஆழ்ந்து விழுங்குகிற பார்வையுடன் பார்க்க, சங்கீதா இங்கிதமறிந்து கைகழுவுபவளைப் போல் அந்தப் பக்கம் போனாள்.

அவன் மௌனமாக நிற்க, அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். இதுவரை தான் கண்டிராத அந்தப் பார்வையைக் கண்டு திகைத்தாள்.

"இவ்வளவெல்லாம் யோசிக்கறவளா நீ?" என்று அவன் அடிக் குரலில் முணுமுணுக்க... அவள் விக்கித்துப் போய் நின்றாள்.

சங்கீதா வரவும் பாத்திரங்களை வைப்பது போல் சமையலறைக்குள் போய் விட்டாள்.

ஒரிரு நிமிடம் கழித்துத் திரும்ப வருகையில் சங்கீதாவிடம், "உங்களை எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு... சங்கீதா. நீங்க அடிக்கடி வாங்க!" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

அடுத்த கணம் தேனருவியின் மனம் கூம்பி விட்டது. ஆனால், அவள் வருவதற்கு முன்பாக அவன்,

“இந்த வீட்டுக்கு வந்ததிலேயிருந்து இன்னைக்குத்தான் அருவி இவ்வளவு கலகலப்பா இருந்து பாத்திருக்கேன்!” என்று சொன்னதையும்,

“ஆமா... சார்! இடையிலே ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டுட்டா...” என்று தோழிக்காகச் சங்கீதா பரிவுடன் பேசியதையும் தேனருவி அறிந்திருக்கவில்லை.

அறிந்திருந்தால் அடுத்து வந்த எத்தனையோ பிரச்சினைகளை அவள் தவிர்த்திருப்பாள். “அப்படியென்ன எல்லாப் பெண்களிடமும் வழிசல் வேண்டியிருக்கு!” என்ற எண்ணம் தோன்றியவுடன் மீண்டும் நத்தை போலச் சுருங்கி விட்டாள்.

வழக்கம் போல் தன்னறைக்குள் போய் விட்டாள்.

“ஹேய்...! அருவி...! உன்கிட்டே கொஞ்ச நேரம் பேசலாம்னு நெனச்சேன்...” என்று முதல் முறையாக அவளது படுக்கையறைக்குள் அவள் நுழைவது தெரிந்ததும் ஆழ்ந்து உறங்குபவள் போன்ற பாவனையுடன் கண்ணை மூடிக் கொண்டாள்.

சற்றே நேரம் நின்று அவள் முகத்தைத் தாபத்துடன் பார்த்த இளந்திரையன் லேசான ஒரு பெருமூச்சுடன் திரும்பிச் செல்வதை அறிந்தும் அப்படியே கிடந்தாள்.



14

கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதம் ஓடியதே தெரியவில்லை தேனருவியும், இளந்திரையனும் அவ்வளவு பிஸியாய் இருந்தார்கள்.

வார நாட்களில் அலுவலக வேலை. சனி, ஞாயிறுகளில் ஊர்ப் பக்கம் இருந்த உறவினர்களின் வீடுகளில் விருந்து, இடையிலே உள்ளூரில் மற்ற சொத்துக்கள் தொடர்பான வேலை என்று இருவரும் நேரம் இல்லாமல் அலைந்தார்கள். களைத்து உறங்கினார்கள்.

என்றாலும் வாழ்க்கை சுவாரசியமாகவே இருந்தது.

தேனருவிக்கு இது மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஆனால், மூன்று வாரங்களுக்குப் பிறகு நான்காவது வாரமும் இதே கதை தொடரவும் செல்லம்மா கடுப்பானாள்.

“டேய்! நம்பி.. என்னதான் நினைச்சுக்கிட்டிருக்கிங்க.. கொஞ்சம் அம்மா, அப்பாவுக்கும் நேரம் ஒதுக்குங்க...” என்றாள்.

இளந்திரையன் குழந்தையைப் போல் சிரித்து அம்மாவின் கோபத்தைச் சமாளித்தான்.

“என்னம்மா... நீ?... நீதானே போன மாசம் உறவுக் கரங்களளாம் கோபிச்சுக்கறாங்க அப்படினே? இப்பக் கதையையே மாத்தறியே!” என்றான்.

செல்லம்மா சற்றே தணிந்தாள்.

“பின்னே என்னடா? உங்க கூட இருக்கவே முடியலை. எங்களுக்கு ஏக்கம் வராதா?” என்றாள்.

இளந்திரையன் சற்றும் தயங்காமல் அம்மாவைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான். கன்னத்தில் முத்தம் வைத்தான்.

“சரி... சரி.. நாளைக்கும் நாளைக்கும் தொடர்ந்து இங்கயே இருக்கோம். திங்கள் செவ்வாய் மில் பார்த்த மாதிரியும் ஆச்சு. உங்ககூட இருந்த மாதிரியும் ஆச்சு. கோபிச்சுக்காதே செல்லம்மா.. என் செல்ல அம்மா!” என்று தாடையைப் பிடித்துக் கொஞ்சவும் அம்மா சிரித்து விட்டாள்.

தேனருவி கூட இதைப் பார்த்துப் பேச்சற்றுப் போனாள். மலைத்துப் போய்ப் பார்த்தாள்.

“ஏய்! என்ன எங்கம்மாவைக் கொஞ்சறதைப் பார்த்து நீ எதுக்குக் கண்ணு போடறே?” என்று செல்லமாக அவள் தோளில் ஒரு தட்டுத் தட்டவும் அவள் பார்வை தாழ்ந்தது. முகம் சிவந்து விட்டது.

அவன் பார்வை அவள் மேல் படிந்து மீண்டது. அம்மா மீண்டும்,

“போடா, நீ வேண்ணா மில்லுக்குப் போ. புள்ளைய ரெண்டு நாள் எங்களோட இருக்க விடு!” என்றவுடன் அவன் சோகப் பெருமூச்சு விட்டான்.

“இத பார்றா... எப்பவும் இருக்கற மகன் வெளிய போனாலும் பரவாயில்லையாம். இப்ப வந்த மருமக கூட இருக்கணுமாம். எந்த ஊர் நியாயம் இது? அப்பா! நீங்களாவது நீதி சொல்லுங்கப்பா..!” என்று அப்பாவை அழைக்கவும் அவர் சிரித்தார்.

“ஆமடா... உங்கம்மா சொல்றது நியாயம்தானடா. அவளையாவது இருக்க விடு... ரெண்டு நாளைக்காவது நானும் நல்ல சாப்பாடு சாப்பிடறேன்...” என்று பெரிதாகச் சிரிக்கவும் செல்லம்மா முறைத்தார்.

“ஹேய்! அருவி... ரொமான்டிக் சீன் ஆரம்பிச்சாச்சு... நாம அந்தப் பக்கம் போலாம்... வா...” என்று அப்பாவை மகன் இயல்பாகக் கிண்டல் செய்வதையும்...

“புரிஞ்சாச் சரி...!” என்று அவர் மேலும் சிரிப்பதையும் பார்த்த தேனருவிக்கு ஒரே ஆச்சரியம். அவனோடு கூட நகர்ந்தான்.

“அப்பா... ரொம்ப ஜாலி... டைப்...” என்று அவன் கன காரியமாக அவளிடம் கிசுகிசுக்க,

“ஓ!” என்று அவளும் சிரியஸாய்க் கேட்டுக் கொண்டாள். ஆனால், அடுத்த நாள் திங்கட்கிழமை போட்ட திட்ட மெல்லாம் மாறிப் போய் விட்டது.

★ ★ ★

பெரிய மில்...!

அவள் உண்மையாகவே திகைத்துப் போனாள். இவ்வளவு பெரிய மில்லை அவள் கற்பனை செய்து பார்க்கவில்லை.

சுற்றிக் காட்டினான். அக்கம் பக்கத்தில் கிராமங்களில் இருந்து நிறையப் பேருக்கு வேலை வாய்ப்புக் கொடுத்திருந்தார்கள். இன்னொன்றும் அவளுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

இளந்திரையன் அதிகமாக அங்கே பேசுவதில்லை. அளவான வார்த்தைகள் மெதுவான குரலில். ஆனால் அவன் கண்ணைசையில் அங்கே காரியங்கள் நடந்தன.

அனுபவம் வாய்ந்த ஜி.எம். அங்கே பணிவாக நிற்பதையும், பேசுவதையும் அவளுக்கும் மரியாதை கொடுப்பதையும் பார்த்து அவளுக்கு நெஞ்சு கொள்ளாமலைப்பு. வாயடைத்துப் போய் வந்தாள்.

அலுவலகத்திற்கு வந்தவுடன், “என்ன... அருவி... எப்படி நம்ம மில்லு...?” என்றான்.

அவள் பேசவே திணறினாள். “நான்.. நான்.. இவ்வளவு எதிர்பார்க்கலை?” என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

“அப்பா... உருவாக்கினது. நான் அதை அப்படியே காப்பாத்திக் கொண்டு போயிட்டிருக்கேன்...” என்றாள்.

அந்த நேரத்தில்

‘ஆ...!’ என்ற அலறல் கேட்டது.

மனிதர்கள் பலரும் அங்கும் இங்குமாகப் படபடப்பாக ஓடும் ஓசையும் கேட்டது.

அவள் புரியாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே அவன், “இரு... அருவி...! பாத்துட்டு வந்துடறேன்..!” என்று போனான். அவளும் அலுவலக அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

இளைஞன் ஒருவனுக்கு எக்குத் தப்பாய் மெஷினில் அடிபட்டிருந்தது.

